

วารสาร ข้าราชการ

ยุคใหม่
ปีที่ 30

•เพื่อข้าราชการทุกคน พฤษภาคม ๒๕๒๘

ISSN 0125-0906

ข้าราชการกับการแก้ปัญหาของชาติ

วารสารข้าราชการ

ปีที่ ๓๐ ฉบับที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๒๘

วัตถุประสงค์

- เพื่อเผยแพร่วิชาการด้านการบริหารงานบุคคล
- เพื่อเผยแพร่แนวความคิดในการปฏิบัติราชการ
- เพื่อเป็นสื่อกลางระหว่างข้าราชการในอันที่จะเสริมสร้างทัศนคติที่ดีต่อราชการ

บริการสมาชิก

วารสารข้าราชการจำหน่ายปลีกเล่มละ ๑๒ บาท สำหรับสมาชิกค่าบำรุงปีละ ๑๓๕ บาท รวมค่าส่ง กรุณาบอกรับและส่งเงินในนาม **ผู้จัดการสวัสดิการสำนักงาน ก.พ.** ถนนพิษณุโลก กท. ๑๐๓๐๐ โดยส่งจ่ายธนาคา/เช็คไปรษณีย์ที่ ป.ท.สำนักทำเนียบนายกรัฐมนตรี

ต้องการถามปัญหากฎหมายระเบียบ และวินัย ข้าราชการพลเรือน ปัญหาคลัง หรือปัญหาข้อข้องใจอื่นใด รวมทั้งการให้ข้อเสนอแนะและบทความแสดงความคิดเห็น โปรดแจ้งไปยังบรรณาธิการโดยตรง

เจ้าของ สวัสดิการสำนักงาน ก.พ.
ผู้จัดการสวัสดิการ นายนิวัฒน์ วชิรวิภากร
ฝ่ายจัดการ นายเกรียงไกร กลิ่นอุบล

ผู้จัดทำ

ที่ปรึกษา

นายโสรัจ สุจริตกุล
นายสำราญ ธาราบุญศรี
นายวิลาศ สิงห์วิสัย
นายอุดม บุญประกอบ

บรรณาธิการ

นางทิพาดี เมฆสุวรรณ

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

นายปรีชา วิชัยดิษฐ์
นายบุญรอด สิงห์วัฒนาศิริ
นางสาวทัศนีย์ ธรรมสิทธิ์

กองบรรณาธิการ

นางสาวอัญญา เวสวัชร
นางสาววีณา สีวกรณ
นางสาวยุพียง เนียวกุล
นายชาญวิทย์ ไกรฤกษ์
นายวรพัฒน์ ทิวถนอม
นายสาโรช ศิริโสภณภรณ์
นายวิสูตร ประสิทธิ์ศิริวงศ์

ประชาสัมพันธ์

นายธงชัย วาณิชกะ
นายนิเวศน์ สิทธิชัย

ออกแบบปก

นายมนตรี จตุรภัทร

ศิลปกรรม

นายณรงค์ นุกูลการ

ปกพิมพ์ที่

พันธ์ พับลิชชิ่ง

สถานที่พิมพ์

บริษัท ประชาชน จำกัด

(แผนกการพิมพ์)

๓๕ ซอยพิพัฒน์ ถนนสีลม

บางรัก ๑๐๕๐๐

โทร. ๒๓๔-๒๐๖๒

๒๓๕-๐๓๘๔

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

นายนิรันดร์ เหนือกุล

พ.ศ. ๒๕๒๘

สวัสดิ์ค่ะ

ฤดูฝนกำลังมาเยือนอีกครั้งหนึ่ง ความเยือกเย็นของอากาศในช่วง
ระยะที่มีฝนคงจะช่วยผ่อนคลายความเครียดในอารมณ์ของเรา ๆ ท่าน ๆ ลงได้
บ้างนะคะ

การจัดงานวันข้าราชการพลเรือนปี ๒๕๒๔ ได้ผ่านไปด้วย
เรียบร้อย และเพื่อเป็นการเผยแพร่ผลงานวันข้าราชการพลเรือน วารสาร
ข้าราชการฉบับนี้จึงได้นำกิจกรรมที่สำคัญ ๆ มาถ่ายทอดให้ท่านผู้อ่านได้รับทราบกันอย่างทั่วถึง นั่นคือราย
ละเอียดเกี่ยวกับปาฐกถาของ ฯพณฯ ประธานรัฐสภา ดร.อุกฤษ มงคลนาวิน ฯพณฯ รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงศึกษาธิการ นายชวน หลีกภัย และ ฯพณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข นายมารุต บุญนาค

ในปาฐกถาของท่านประธานรัฐสภา ดร.อุกฤษ มงคลนาวิน ได้กล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า “...ถ้าขาดข้าราชการ
บ้านเมืองไปไม่รอด บางช่วงทางด้านการเมืองเราขาดรัฐสภา ขาดรัฐบาล บ้านเมืองก็ยิ่งอยู่ตลอดรอดฝั่งด้วยดี
มาจนถึงบัดนี้ เพราะเรายังมีข้าราชการ ถ้าไม่มีข้าราชการ งานของรัฐดำเนินไม่ได้...” ท่านรัฐมนตรีชวน หลีกภัย
ได้กล่าวว่า “...ประชาชนมองข้าราชการในสายตาที่สูง ประชาชนถือว่าข้าราชการเป็นผู้นำของประชาชน และ
ประชาชนถือว่าข้าราชการคือของสูงที่ทุกคนใฝ่ฝันอยากจะเป็น...” และตอนหนึ่งที่ท่านรัฐมนตรี มารุต บุญนาค
กล่าวไว้ว่า “...งานพัฒนาประเทศส่วนใหญ่ได้อาศัยกำลังกาย กำลังใจ และกำลังความคิดของข้าราชการ
พลเรือนเป็นสำคัญ...”

เห็นไหมคะ เพื่อนข้าราชการทั้งหลาย เราไม่มีทางเลือกเป็นอย่างอื่น ข้าราชการคือความหวังของชาติ
อนาคตของประเทศชาติจึงขึ้นอยู่กับผลงานของข้าราชการทุกคน ปัญหาต่าง ๆ ของชาติบ้านเมืองกำลังรอคอย
การแก้ไขจากเหล่าข้าราชการทั้งหลาย

เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าราชการจึงต้องมีความพร้อมในการที่จะทำงานของตนเองให้สำเร็จลุล่วงได้อย่าง
เกิดประโยชน์สูงสุด ข้าราชการจะต้องเข้าใจว่าอะไรคือปัญหาของชาติ อะไรคือสาเหตุที่แท้จริง หรือเป็น
แก่นของปัญหาทั้งในส่วนที่เป็นจุลภาคและมหภาค

เราขอฝากข้อสังเกตบางประการสำหรับเพื่อนข้าราชการในการแก้ปัญหาของชาติ ดังนี้

๑. การแก้ปัญหาคือความพยายามที่จะเปลี่ยนโครงสร้าง เปลี่ยนระบบการทำงานและเปลี่ยน
พฤติกรรมของคน โดยเฉพาะการเปลี่ยนกลุ่มผู้รับผลประโยชน์ต่าง ๆ ในสังคมจากคนกลุ่มน้อยมาเป็นคน
ส่วนใหญ่ของชาติ ท่านข้าราชการทั้งหลายจึงจะต้องเผชิญกับ “การต่อต้าน” ทุกรูปแบบในการดำเนินงานต่าง ๆ

ท่านจะต้องพัฒนาตัวท่านเองอย่างไรจึงจะสามารถใช้ทั้ง**ศาสตร์และศิลป์**ในการเอาชนะการต่อต้านเหล่านั้นได้อย่างแนบเนียนเหมาะสม

๒. ปัญหาต่าง ๆ ที่ข้าราชการจะต้องเผชิญมีทั้งปัญหาในระดับจุลภาคไปจนถึงระดับมหภาค ทั้งปัญหาปัจจุบันและอนาคต ทั้งปัญหาในเฉพาะท้องถิ่นและต่างท้องถิ่น ท่านจะต้องมีความ**คิดสร้างสรรค์และริเริ่มกิจกรรมใด** อย่างไรบ้าง จึงจะเหมาะสมกับการแก้ปัญหาในแต่ละจุดให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี และให้**ผสมผสาน**กับการแก้ปัญหาในภาพรวม ทำอย่างไรจึงจะ**ไม่เป็นการแก้ปัญหาแบบสร้างปัญหาใหม่**และทำ**อย่างไรจึงจะแก้ปัญหาได้อย่างถอนรากถอนโคน**

๓. ปัญหาที่สำคัญที่สุดคือ**ความเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวของมนุษย์** ปัญหาส่วนใหญ่ของชาติเกิดจากมนุษย์บางกลุ่มซึ่งมากไปด้วยความโลภ คอยจกฉวยโอกาสหาประโยชน์ส่วนตนโดยไม่คำนึงถึงคนอื่น ๆ ในสังคม ดังนั้นในการเสนอแนะแก้ไขปัญหาต่าง ๆ จึงต้องกระทำในลักษณะ **“ป้องกันปราม”** ควบคู่กันไปเสมอคือ ท่านจะต้องรอบคอบ ระมัดระวังอย่างไรจึงจะ**ปิด (ป้องกัน)** โอกาสมิให้ผลประโยชน์ต่าง ๆ ถูกฉกฉวยไปโดยคนกลุ่มน้อย ในขณะที่เดียวกันก็ต้องพยายามหาวิธีการ (ปราม) ต่าง ๆ เพื่อชักนำและจูงใจให้บุคคลในสังคมหันเหมาสนใจและเอาใจใส่ที่จะ**ยอมสละประโยชน์ส่วนตัวเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม**ด้วย

๔. **“คุณภาพของพลเมือง”** ควรเป็นเป้าหมายหลักที่สำคัญซึ่งข้าราชการควรยึดถือเพื่อแก้ปัญหาของชาติ เพราะถ้าพลเมืองส่วนใหญ่มีคุณภาพดี และมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศอย่างเต็มที่แล้ว ปัญหาทั้งหลายก็คงจะคลี่คลายไปในตัวของมันเอง

๕. สิ่งสำคัญที่สุดในการสู้กับปัญหานั้นใหญ่ทั้งหลาย นอกจาก**ปัญญา**แล้ว ก็คือ**กำลังใจและความตั้งใจ** ท่านจึงต้องสร้างพลังใจให้เกิดขึ้นด้วยความตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะแก้ไขในสิ่งผิด ด้วยจิตด้วยวิญญานของนักพัฒนาสังคมที่มีความ**เสียสละ**มากและความเห็นแก่ตัวน้อย ท่านไม่มีทางเลือกเพราะสังคมได้หยียบย่ำให้ข้าราชการเป็นผู้นำในการพัฒนาประเทศแทนประชาชนแล้ว ท่านจึงต้อง**พัฒนาตนเองให้มีจริยธรรมที่เหมาะสมกับการเป็นผู้นำ**ให้ได้

และเมื่อข้าราชการทั้งหลายได้ตั้งใจและพยายามที่จะสร้างความพร้อมให้เกิดขึ้นเพื่อการแก้ปัญหาของชาติแล้ว เราคิดว่ารัฐบาล นักการเมือง ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งหลาย ตลอดจนประชาชน ก็คงจะมีความตั้งใจและเต็มใจที่จะชี้นำ สนับสนุน และร่วมมือร่วมใจกับข้าราชการให้มีความพร้อมในการแก้ปัญหาของชาติให้ลุล่วงไปได้ในที่สุดด้วย

ทินย

ปก :

ข้าราชการกับการแก้ปัญหาของชาติ : สำนึกของข้าราชการที่ควรส่งเสริม

สารบัญ

บทบรรณาธิการ	๒
บทความวิชาการ	
● ข้าราชการกับการแก้ปัญหาของชาติ	๑๓
-ดร.อุกฤษ มงคลนาวิน	
● ระบบราชการกับการนิยมไทย	๓๓
-ชวน หลีกภัย	
● บทบาทของข้าราชการพลเรือนกับการให้บริการสาธารณะ	๔๗
-มารุต บุณนาศ	
บทความพิเศษ	
● ผู้ได้รับพระราชทานเหรียญดุษฎีมาลา เข็มศิลปวิทยา	๕๕
คอลัมน์ประจำ	
● ข้าราชการ	๗
● เกียรติบริหาร : เมื่อความเจริญมาถึง - จุไรเฉลิม บุญไทย	๖๕
● วินัยข้าราชการ : อุทานรณก่อนทำผิด - เอกศักดิ์ ตริภุณาสวัสดิ์	๖๙
● มุขสรรหาข้าราชการ : ทูลเล่าเรียนหลวง - พรเพ็ญ รตโนภาส	๗๗
● กฎหมายและระเบียบใหม่	๘๕
● คลื่นลูกใหม่	๘๗
● หลักการดำรงชีวิตและการทำงาน : สร้างความมั่นใจในการทำงาน	๙๑
- ผศ.ธีระศักดิ์ กำบรรณารักษ์	
● แนะนำบุคคลน่าสนใจ : นพ.สาโรจน์ อรรถวิวัฒน์ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลราชวิถี	๙๖

ข้าราชการ

ปีแห่งการส่งเสริมเพิ่มผลผลิต ๒๕๒๙

คณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติโครงการปีแห่งการส่งเสริมเพิ่มผลผลิต ๒๕๒๙ ตามที่กระทรวงอุตสาหกรรมเสนอ รวมทั้งอนุมัติให้จัดตั้งคณะกรรมการส่งเสริมเพิ่มผลผลิต ๒๕๒๙ ซึ่งประกอบด้วย นายกรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรี เป็นประธานฯ และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมเป็นรองประธานกรรมการ คณะกรรมการชุดนี้มีหน้าที่

๑) กำหนดนโยบายและแนวทางการดำเนินงานที่สำคัญในอันที่จะสนับสนุนโครงการปีแห่งการส่งเสริมเพิ่มผลผลิตให้บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมาย และ

๒) แต่งตั้งคณะอนุกรรมการและคณะทำงาน คณะต่าง ๆ ขึ้นตามความจำเป็นและเหมาะสม

คณะกรรมการรัฐวิสาหกิจแห่งชาติ

คณะกรรมการปฏิรูประบบราชการและระเบียบบริหารราชการแผ่นดินเสนอคณะรัฐมนตรีให้มีการจัดตั้ง "คณะกรรมการรัฐวิสาหกิจแห่งชาติ" เพื่อทำหน้าที่เป็นหน่วยงานกลางที่จะดูแลรัฐวิสาหกิจ และคณะรัฐมนตรีลงมติเห็นชอบตามหลักการที่เสนอ

คณะกรรมการรัฐวิสาหกิจนี้มีหน้าที่และความรับผิดชอบ ดังนี้คือ

๑. ติดตามการดำเนินงานของรัฐวิสาหกิจให้เป็นไปตามแผนวิสาหกิจและนโยบายของรัฐ

๒. พิจารณาเสนอความเห็นเกี่ยวกับแนวทางแก้ปัญหาการเงินของรัฐวิสาหกิจ

๓. พิจารณาเสนอความเห็นเกี่ยวกับอัตราค่าบริการของรัฐวิสาหกิจให้สอดคล้องกับต้นทุนและนโยบายของรัฐบาล

๔. พิจารณาเสนอหลักเกณฑ์และวิธีการที่ให้เอกชนมีส่วนร่วมในการเป็นเจ้าของรัฐวิสาหกิจ

๕. ประสานงานระหว่างรัฐวิสาหกิจและส่วนราชการที่เกี่ยวข้องเพื่อให้การดำเนินงานของรัฐวิสาหกิจลุล่วงไปด้วยดี

๖. พิจารณาเสนอความเห็นเพื่อการแก้ปัญหาแรงงานของรัฐวิสาหกิจ

สำหรับคณะกรรมการรัฐวิสาหกิจแห่งชาติให้ขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรี โดยมีองค์ประกอบของคณะกรรมการ ดังนี้คือ

๑. รองนายกรัฐมนตรี (พลเอก ประจวบ สุนทรากร) เป็นประธานกรรมการ

๒. รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (เรืออากาศโท ศุภี มหาสันทนะ) เป็นรองประธานกรรมการ

๓. รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลัง (นายสุธี สิงห์เสน่ห์) เป็นรองประธานกรรมการ

๔. ปลัดกระทรวงการคลัง เป็นกรรมการ

๕. เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เป็นกรรมการ

๖. ผู้อำนวยการสำนักงานประมาณ เป็นกรรมการ

๗. ผู้อำนวยการสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน เป็นกรรมการ

๘. ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย เป็นกรรมการ

๙. เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา เป็นกรรมการ

๑๐. ผู้แทนกรมบัญชีกลาง เป็นกรรมการ

๑๑. ผู้แทนสำนักงานเศรษฐกิจการคลัง เป็นเลขานุการร่วม

๑๒. ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เป็นเลขานุการร่วม

๑๓. ผู้แทนสำนักงานประมาณ เป็นเลขานุการร่วม

ระเบียบการก่อหนี้ของประเทศ

คณะกรรมการรัฐมนตรีฝ่ายเศรษฐกิจได้พิจารณาร่างระเบียบการก่อหนี้ของประเทศซึ่งเสนอโดยกระทรวงการคลัง และได้มีมติอนุมัติร่างดังกล่าวตามร่างระเบียบการก่อหนี้ของประเทศนั้น คณะกรรมการนโยบายหนี้ของประเทศทำหน้าที่วางแผนและควบคุมการก่อหนี้ในภาคราชการและรัฐวิสาหกิจและธนาคารแห่งประเทศไทยทำหน้าที่ติดตามดูแลการก่อหนี้ในภาคเอกชน

คณะกรรมการนโยบายหนี้ของประเทศซึ่งจะแต่งตั้งขึ้นใหม่นี้ ประกอบด้วยผู้แทนของหน่วยราชการต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ

๑. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง เป็นประธานกรรมการ

๒. รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลัง เป็นรองประธาน

๓. ปลัดกระทรวงการคลัง เป็นกรรมการ

๔. ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย เป็นกรรมการ

๕. เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เป็นกรรมการ

๖. ผู้อำนวยการสำนักงานประมาณ เป็นกรรมการ

๗. อธิบดีกรมบัญชีกลาง เป็นกรรมการ

๘. อธิบดีกรมวิเทศสหการ เป็นกรรมการ

๙. ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจการคลัง เป็นกรรมการและเลขานุการ

๑๐. ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

๑๑. ผู้แทนสำนักงานประมาณ เป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

๑๒. ผู้แทนธนาคารแห่งประเทศไทย เป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

๑๓. ผู้แทนกรมบัญชีกลาง เป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

๑๔. ผู้อำนวยการกองนโยบายการเงิน เป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการชุดนี้มีหน้าที่หลัก ๆ คือ

๑) กำหนดนโยบาย แผนงาน และหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการก่อหนี้ภาครัฐบาลกับต่างประเทศให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาประเทศ และเสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อขออนุมัติให้ส่วนราชการและรัฐวิสาหกิจถือเป็นหลักปฏิบัติ

๒) จัดทำแผนการก่อหนี้จากต่างประเทศสำหรับปีงบประมาณแต่ละปี

๓) ศึกษาและพิจารณาภาระหนี้และผลการดำเนินงานเกี่ยวกับการกู้เงินต่างประเทศเสนอคณะรัฐมนตรี ทุก ๔ เดือน

๔) พิจารณาการกู้เงินของรัฐวิสาหกิจ

๕) กำหนดนโยบาย เป้าหมาย และแผนงานการกู้เงินภายในประเทศสำหรับรัฐวิสาหกิจ

๖) เสนอแนะนโยบายเกี่ยวกับอัตราค่าบริการของรัฐวิสาหกิจในประเด็นที่จะมีต่อรายได้ และความสามารถชำระหนี้คืนของรัฐวิสาหกิจ

มหาดไทยแต่งตั้งข้าราชการที่ครบวาระ ๔ ปี ต่ออีก ๑ ปี

กระทรวงมหาดไทยได้รายงานให้คณะรัฐมนตรีทราบว่าได้อนุมัติให้ข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งมาครบ ๔ ปี ให้ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งเดิมต่อไปอีก ๑ ปี ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๒๔ เป็นต้นไป รวม ๔ คน คือ

๑. นายฉลอง กัลยาณมิตร อธิบดีกรมการปกครอง

๒. นายสมบุญ ไทยวัชรามาศ ผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมา

๓. นายเอก ไรจนไพฑูย์ ผู้ว่าราชการจังหวัดสงขลา

๔. เรือตรี ดนัย เกตุสิริ ผู้ว่าราชการจังหวัดศรีสะเกษ

เหตุไทยเร่งทำส่งออกสินค้าอุตสาหกรรม

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ได้จัดทำสัมมนาเรื่อง "โอกาสในการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศ" ที่โรงแรมเอเชีย เมื่อวันที่ ๑๒ เมษายนที่ผ่านมา และที่ประชุมได้สรุปปัญหาการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมของไทยว่าอัตราการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมยังต่ำกว่าประเทศกำลังพัฒนาในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เนื่องมาจากปัญหาขั้นตอนออกใบอนุญาตคืนภาษีของราชการยังยุ่งยาก ภาษีซ้ำซ้อนทำให้ต้นทุนการผลิตเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ยังขาดผู้จะไปวิ่งเต้นด้านการตลาดในต่างประเทศอย่างจริงจัง กองเรือพาณิชย์ที่ใช้ในการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศยังอ่อนแอ อีกทั้งมาตรการควบคุมการค้าบริเวณชายแดนยังเข้มงวดเกินไป

หลังจากนั้นที่ประชุมได้สรุปแนวทางในการแก้ไขว่า ในระยะยาวรัฐบาลควรอนุญาตให้เอกชนทำหน้าที่ตรวจสอบสินค้าได้ ให้ยกเว้นภาษีการค้าแก่ผู้ผลิตที่อยู่ในกระบวนการส่งออก นอกจากนั้นรัฐบาลควรจัดตั้งสถาบันประกันสินค้าเชื่อเพื่อการส่งออก ตั้งศูนย์การใช้ระวางเรือร่วมกันเพื่อลดค่าขนส่งและต้นทุนการส่ง อีกทั้งควรพยายามให้ความรู้เรื่องสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ แก่ผู้ส่งออกด้วย

อนุมัติโครงการเร่งรัดวางผังเมืองและชนบท

คณะรัฐมนตรีอนุมัติโครงการวางผังเมืองและชนบทของกระทรวงมหาดไทย เพื่อจะเร่งรัดการวาง

ผังเมืองและผังชนบทในเขตเทศบาล สุขาภิบาล และ ตำบลให้แล้วเสร็จโดยเร็ว กระทรวงมหาดไทยมีเป้าหมายที่จะวางผังในเมืองหลัก เมืองรอง เมืองชายฝั่งทะเลตะวันออก และเมืองปริมณฑลของกรุงเทพมหานคร รวม ๑๗ จังหวัด โดยจะเริ่มตั้งแต่บัดนี้และจะวางผังให้แล้วเสร็จทั้งหมดภายใน ๕ ปี (๒๕๒๔-๒๕๓๒) และมีเป้าหมายวางผังพัฒนาชุมชน สุขาภิบาล ๒๐๕ สุขาภิบาล และผังพัฒนาชนบทระดับตำบล ๑,๕๗๑ ตำบล รวมค่าใช้จ่ายทั้งหมดตามโครงการ ๕๗,๙๓๒,๔๐๐ บาท

จังหวัดที่จะมีการวางผังตามเป้าหมาย ๑๗ จังหวัด ได้แก่ เชียงใหม่ นครราชสีมา ขอนแก่น สงขลา พิชณุโลก นครสวรรค์ อุตรดิตถ์ ราชบุรี ภูเก็ต สุราษฎร์ธานี ชลบุรี ฉะเชิงเทรา ระยอง ปทุมธานี นนทบุรี สมุทรสาคร และนครปฐม

คณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติในหลักการตามที่กระทรวงมหาดไทยเสนอ เพราะโครงการนี้มีประโยชน์ คือ

๑. เป็นแนวทางในการพัฒนาที่ดินของพื้นที่ชนบทในอนาคต
๒. เป็นแนวทางการพัฒนาชุมชนสุขาภิบาล
๓. เป็นแนวทางในการประสานงานโครงการพัฒนาของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในพื้นที่
๔. สอดคล้องกับนโยบายการพัฒนาเมืองตามแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๕ ซึ่งกำหนดให้เร่งการพัฒนาเมืองหลัก เมืองรอง ให้เป็นฐานเศรษฐกิจของเมืองในส่วนภูมิภาค

ยกร่างระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุเพื่อสนับสนุนผลิตภัณฑ์ในประเทศ

คณะกรรมการพิจารณาการซื้อและการจ้างของส่วนราชการและรัฐวิสาหกิจเพื่อสนับสนุนการใช้ผลิตภัณฑ์ในประเทศ ได้ทำการยกร่างระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมโดยการรวบรวมหลักเกณฑ์ วิธีปฏิบัติที่ออกเป็นมติคณะรัฐมนตรีเพื่อขยายงานและชี้แนวปฏิบัติระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ ๒๕๒๑

ร่างระเบียบที่แก้ไขนั้นนอกจากใช้บังคับกับส่วนราชการ ยังเพิ่มการบังคับใช้กับรัฐวิสาหกิจหน่วยงานตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยงานอื่นซึ่งมีกฎหมายบัญญัติให้มีฐานะเป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่น นอกจากนี้ยังให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการว่าด้วยการพัสดุขึ้นโดยมีรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการ ทำหน้าที่ตีความและวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบ พิจารณาคำร้องเรียนเกี่ยวกับที่ส่วนราชการไม่ปฏิบัติตามระเบียบ และกำหนดสิทธิพิเศษให้แก่พัสดุที่ผลิตในประเทศ รวมทั้งมีหน้าที่พิจารณาอนุมัติการยกเว้นหรือผ่อนผันกรณีที่ไม่สามารถปฏิบัติตามระเบียบนี้ได้

ในยกร่างดังกล่าวยังกำหนดให้ทำการต่อรองกับผู้เสนอราคาที่แสดงเครื่องหมายมาตรฐาน หรือผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการจดทะเบียนไว้กับกระทรวงอุตสาหกรรม ในกรณีที่ราคาเสนอสูงกว่าไม่เกินร้อยละ ๑๕ ของราคาเสนอต่ำสุด ถ้าสามารถต่อรองได้จนราคาเสนอสูงกว่าไม่เกินร้อยละ ๑๐ ให้หน่วยงานซื้อ หรือจ้างผู้เสนอราคานั้น

“โชคชะตา... อาจจะช่วยให้ใครได้อ่านนาง

แต่ไม่อาจจะช่วยให้ใครมีสติปัญญาได้”

ข้าราชการ กับ การแก้ปัญหาของชาติ

ดร. อุกฤษ มงคลนาวิน*

ท่านผู้มีเกียรติทุกท่าน กระผมมีความยินดีที่มีโอกาสมาพูดในปัญหาที่สำคัญ และกระทบกับตัวของพวกเราซึ่งเป็นประชาชนอย่างมาก ปัญหาหนึ่งได้แก่ปัญหาของข้าราชการกับปัญหาของชาติ ถ้าท่านจะถามว่าข้าราชการมีความสำคัญอย่างไรกับประชาชนเรา ๕๐ ล้านคน มากหรือ ก็เห็นจะต้องตอบว่า ข้าราชการของประเทศไทยปัจจุบัน กระผมเข้าใจว่ามีอยู่ประมาณ ๙ แสนคน ที่อยู่ในรัฐวิสาหกิจต่าง ๆ ที่ให้บริการประชาชนประมาณสองแสนสี่หมื่นสามพันคน คนจำนวนหนึ่งล้านหนึ่งแสนสี่หมื่นสามพันคนที่ให้บริการประชาชนประมาณ ๕๐ ล้านคนอยู่นี้ กระผมถือว่ามีความสำคัญอย่างยิ่ง ถ้าขาดบรรดาข้าราชการเท่าที่ได้กล่าวมานี้ทั้งหมด บ้านเมืองก็ไปไม่รอด ถึงแม้ว่าบ้านเมืองเราถ้าจะพูดกันตรง ๆ กระผมอยู่ฝ่ายการเมือง ถึงแม้ว่าในบางช่วงทางด้านการเมืองเราขาดรัฐสภา ในบางช่วงเราขาดรัฐบาล

ตามวิถีทางที่เป็นประชาธิปไตย หรือบางครั้งเรามีปลัดกระทรวงทำหน้าที่ผู้ใช้อำนาจอธิมนตรี แต่ท่านจะเห็นว่าบ้านเมืองของเราก็อยุตลอลดอดมั่งด้วยดีมาจนถึงบัดนี้ ถึงแม้ว่าจะไปได้เร็วหรือช้า แต่บ้านเมืองเราก็ออยู่ได้อย่างที่ท่านเห็น ยังไม่ถึงกับล่มจมล้มละลายไปเหมือนกับประเทศเพื่อนบ้านของเรา ทั้งนี้เพราะเหตุว่าอย่างน้อยที่สุดบ้านเมืองเรายังมีข้าราชการที่ทำหน้าที่รับใช้ประชาชน แต่ส่วนที่จะมีการดำเนินคดียื่นอะไรกันในส่วนข้าราชการ คน ๑ ล้านกว่าคนที่จะทำให้ถูกใจทั้งหมด หรือจะให้เป็นคนดีทั้งหมดนั้น กระผมว่าเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ แม้กระทั่งวงการต่าง ๆ วงการที่เราเคารพนับถืออย่างมากวงการพระสงฆ์องค์เจ้าก็ยังมิมีพระที่ประพฤติดีก็มี พระที่เพียงแต่หมักหมนเลื่องก็ยังมี เพราะฉะนั้นข้าราชการ ๑ ล้านกว่าคน ถ้าจะมีคนที่ประพฤติปฏิบัติไม่ชอบทุจริต ไม่ทำตัวที่เป็นประโยชน์ต่อประชาชนต่อสังคมต่อประเทศชาติ

*ประธานรัฐสภา ปาฐกถาเนื่องในวันข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๒๘ วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๒๘ ณ หอประชุมกรมประชาสัมพันธ์

กระผมก็คิดว่าเป็นเรื่องที่เราจะต้องแก้ไขกันไป
คราวนี้ถ้าเทียบดูความสำคัญระหว่างข้าราชการ
กับหน่วยอื่น ๆ กระผมอยากจะพูดว่าเมื่อเราพูดถึง
อำนาจประชาธิปไตย เราแบ่งออกเป็น ๓ อำนาจ
คือ อำนาจนิตินบัญญัติได้แก่รัฐสภา อำนาจบริหารได้แก่
คณะรัฐมนตรี และอำนาจตุลาการได้แก่ศาล ในส่วน
อำนาจตุลาการนั้นก็เป็นส่วนของข้าราชการ ไม่มี
ปัญหาเป็นข้าราชการตุลาการ แต่ในส่วนรัฐบาลกับ
ในส่วนของนิตินบัญญัตินั้น ในส่วนของข้าราชการเราก็
ยังเรียกว่าเป็นข้าราชการการเมือง แต่ในส่วนของ
รัฐสภานั้นนอกจากข้าราชการประจำแล้วสมาชิก
รัฐสภาไม่ได้เป็นข้าราชการ ไม่ว่าจะเป็นข้าราชการ
ประเภทไหนทั้งสิ้น ถ้าจะพูดถึงตามรัฐธรรมนูญแล้ว
ความสำคัญนี้ไปเน้นหนักเอาที่รัฐสภาและรัฐบาล
มากกว่าข้าราชการประจำ ที่นี้ถ้าสมมุติว่ารัฐสภาไม่มี
ข้าราชการประจำ รัฐสภาจะดำเนินการไปได้หรือไม่
รัฐบาลไม่มีข้าราชการประจำที่มาสนองนโยบายของ
รัฐบาลมาเป็นผู้ปฏิบัติ รัฐบาลจะดำเนินการต่อไปได้
หรือไม่ ทั้งสองประเด็นนี้กระผมตอบว่าไม่ได้ ใน
ฐานะประธานรัฐสภาเรามีสมาชิกรัฐสภาอยู่ทั้งสอง
สภา ๕๖๗ คน ถ้าไม่มีบรรดาข้าราชการรัฐสภาจำนวน
ประมาณ ๖๐๐ คนให้บริการแล้วงานของรัฐสภาไม่มี
ทางจะเดินไปได้ ในขณะที่เดียวกันงานของรัฐบาลถ้า
ไม่มีข้าราชการ ไม่มีพนักงานรัฐวิสาหกิจประมาณ
๑ ล้านกว่าคนมาเป็นมือเป็นไม้แล้ว กระผมเข้าใจว่า
งานของรัฐดำเนินไปไม่ได้ ที่นี้กระผมจะเปรียบเทียบ
อย่างนี้ครับ คล้าย ๆ กับบ้านเมืองเราที่เคยเปรียบ
เทียบมาแล้ว ประเทศไทยเราคล้าย ๆ เป็นบริษัทจำกัด
ใหญ่บริษัทหนึ่ง เรามีผู้ถือหุ้นอยู่ประมาณ ๕๐ ล้าน
คน บรรดาผู้ถือหุ้นทั้งหลาย ๕๐ ล้านคน ก็คือบรรดา
เรา ๆ ท่าน ๆ ทั้งหลาย ทั้งที่นั่งอยู่ในหอประชุมนี้
และทั้งที่อยู่ในบ้าน ทั้งหมด ๕๐ กว่าล้านคน นี่เป็น
ผู้ถือหุ้นของบริษัทจำกัด เรียกว่าบริษัทประเทศไทย
ในบริษัทนี้เรามีคณะกรรมการบริษัทและเรามี
คณะกรรมการบริหาร คณะกรรมการบริษัทเรามีอยู่

๕๖๗ คน จำนวน ๕๖๗ คนนี้ก็คือสมาชิกรัฐสภา
เรามีคณะกรรมการบริหารของบริษัทที่จะบริหารงาน
ของบริษัทหรือประเทศชาติให้ดำเนินไปได้ตามแนว
ทางที่ได้กำหนดไว้ เราเรียกว่า กรรมการบริหาร
กรรมการบริหารคณะนี้ก็คือคณะรัฐบาล การที่
คณะกรรมการบริหารจะดำเนินการไปได้ดี เลวแค่ไหน
ก็อยู่ที่ว่าเราต้องมีพนักงานของบริษัทซึ่งทำงานใน
บริษัทก็เหมือนกันนะครับ ก็แบ่งจำแนกหน้าที่ต่าง ๆ
กันไปตั้งแต่ผู้จัดการ ผู้ช่วยผู้จัดการ สมุหบัญชี หัวหน้า
งานต่าง ๆ อย่างนี้เป็นต้น ซึ่งบรรดาคนงานในบริษัท
ประเทศไทยนี้เรามีอยู่ทั้งหมด ๑ ล้านกว่าคน อย่างที่
กระผมได้เรียนให้ทราบไว้แล้ว ทั้งหมดนี้ต้องทำงาน
ประสานกันตามหน้าที่ตามแนวทางที่ได้รับมอบหมาย
ไว้ ได้รับมอบหมายอย่างไร ก็หมายความว่าบรรดา
ผู้ถือหุ้นคือคน ๕๐ ล้านคนเลือกสรรหรือยอมรับ
เอาคน ๕๖๗ คน ขึ้นมาเป็นกรรมการของบริษัท
ทำหน้าที่เป็นตัวแทนในการบริหารกิจการของบริษัท
คน ๕๖๗ คนนั้นก็ยอมรับรองตั้งเอาคน ๔๔ คนขึ้น
มาทำหน้าที่บริหารบริษัท เรียกว่ากรรมการบริหาร
ถ้าภาษาทางการเมืองก็ต้องเรียกว่า “คณะรัฐมนตรี”
คน ๔๔ คนนี้ก็บริหารบ้านเมืองไป โดยบังคับบัญชา
รับผิดชอบดูแลบังคับบัญชาคนงานของบริษัทจำนวน
๑ ล้านกว่าคน ถ้าทุกอย่างดำเนินไปได้ตามแนวทาง
ที่ถูกต้องหมายความว่าคณะกรรมการบริหารของ
บริษัทคือรัฐบาลได้วางแนวนโยบายที่ถูกต้องที่ชอบ
ธรรม ที่ดำเนินการไปได้เป็นประโยชน์ต่อบริษัท
กรรมการใหญ่ของบริษัทคือรัฐสภาได้ดูแลการ
ดำเนินการ การบริหารราชการแผ่นดินของคณะ-
กรรมการบริหารหรือว่า “คณะรัฐบาล” อย่างมี
ประสิทธิภาพ คอยท้วงติง คอยดูแล คอยกำกับตรวจ
สอบต่าง ๆ แล้วงานของบริษัทนี้คงจะดำเนินไปได้
ไม่ถึงกับต้องปิดบริษัท หรือว่าล้มจมล้มละลาย แต่
งานทั้งหมดนี้ท่านจะเห็นได้ว่า ในเมืองไทยเรา
มีบริษัทจำกัดอยู่ทั้งหมดในกรุงเทพมหานครประมาณ
๕๐,๐๐๐ กว่าบริษัท ในต่างจังหวัดทั่วประเทศนี้มีอีก

ประมาณ ๖๐,๐๐๐ บริษัท รวมทั้งหมดที่จดทะเบียนไว้ประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ กว่าบริษัท หลายๆสิบบริษัทดำเนินกิจการค้าขายที่คล้ายคลึงกัน แต่ท่านจะเห็นได้ว่า ทำไมบางบริษัทถึงทำกำไรได้มาก บางบริษัทถึงทำกำไรได้น้อย บางบริษัทนอกจากทำกำไรได้น้อยแล้วจึงไปเลย แม้กระทั่งบรรดาบริษัทเงินทุนทั้งหลายซึ่งไม่ควรจะเจ๊งก็เจ๊งอย่างนี้เป็นต้น ถ้าผมจะเรียนถามท่านว่า ถ้าอย่างนั้นมันขึ้นกับอะไร สมมุติว่าเรามีบริษัทอยู่ ๑๐๐ บริษัท มีทุนจดทะเบียนบริษัทละ ๑๐๐ ล้านบาทเท่าเทียมกัน มีผู้บริหารงานบริษัทละ ๕๐๐ คนเหมือนกัน แต่ทำไมบางบริษัทถึงสิ้นปีจ่ายเงินปันผลให้กับผู้ถือหุ้นเป็นอันมาก คือทำกำไรได้ แต่บางบริษัทไม่มีเงินปันผลจะแจกจ่ายให้ เพราะว่าขาดทุน บางบริษัทนอกจากขาดทุนแล้ว ยังเป็นหนี้เป็นสินมากมายถึงขนาดต้องถูกฟ้องล้มละลาย เป็นเพราะอะไร ถ้าผมจะตอบคำถามในที่นี่ก็เห็นจะต้องตอบว่าเป็นเพราะกรรมการของบริษัทเฮงซวย เป็นเพราะกรรมการบริหารห่วย เป็นเพราะคนงานของบริษัทไม่เอาไหน ถ้าประกอบกันทั้ง ๓ ประการนี้แล้ว มันก็ต้องล้มจมล้มละลายมันอยู่ไม่ได้ คราวนี้มี

ข้อแก้ตัวอีกว่า มันจะอยู่ได้อย่างไรในเมื่อภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบันบริษัทต่างๆ ต้องทำมาค้าขายแข่งขันกันเป็นอันมาก บริษัทเราจะอยู่ได้อย่างไรอยู่มาได้แค่นี้ก็ถือว่าน่าพอใจแล้ว เราก็ต้องหวนกลับไปดูอีกว่า แล้วบริษัทที่ค้าขายประเภทเดียวกับเรา เขาล้มจมล้มละลายไปพร้อมกับเราหรือเปล่า ถ้าเราตอบคำถามได้ว่า ล้มจมล้มละลายไปพร้อมกันแล้ว ก็หมายความว่าเราก็มีฝีมือ คือ “เก่ง” เหมือนกันแต่ไม่ “เฮง” เพราะเหตุว่ามาบริหารงานในภาวะที่เศรษฐกิจมันตกต่ำ กิจการค้าขายแข่งขันกันในประเทศจนกระทั่งล้มจมล้มละลายไปตามกัน เพราะฉะนั้นผมถึงได้ถือว่าการบริหารกิจการของบริษัทนั้นขึ้นอยู่กับผู้บริหาร ขึ้นอยู่กับคนทำงาน ผู้บริหารก็คือกรรมการบริษัท กรรมการบริหารของบริษัท คนทำงานของบริษัทที่มีกำลังใจ มีแรงสนับสนุนจากผู้ถือหุ้นทั้งหลาย การบริหารบ้านเมืองหรือประเทศชาติเช่นเดียวกันขึ้นอยู่กับรัฐบาล ขึ้นอยู่กับรัฐสภา ขึ้นอยู่กับข้าราชการ ขึ้นอยู่กับประชาชนทั้งหลาย ซึ่งถือว่าเป็นผู้ที่มีความสำคัญยิ่งยวดของประเทศชาติในวันนี้เรามาพูดถึงข้าราชการกับปัญหาของชาติ

ท่านจะเห็นได้ว่าบ้านเมืองเรามีปัญหาหรือเปล่า ในปัจจุบันนี้เราก็ต้องยอมรับว่าบ้านเมืองของเรามีปัญหา และปัญหาที่ว่านี้เป็นปัญหาที่เราต้องยอมรับ เรามีปัญหาทั้งทางด้านการเมือง เรามีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ เรามีปัญหาสังคม เรามีปัญหาการศึกษา เรามีปัญหาสุขภาพอนามัย มีปัญหาแรงงาน มีปัญหาทางด้านการส่งสินค้าออกไปต่างประเทศ ปัญหาการค้าเป็นปัญหาสำคัญอย่างยิ่ง ทั้งหมดนี้ข้าราชการมีส่วนเข้ามาเกี่ยวข้องกับปัญหาของชาติอย่างไรบ้าง ผมก็ต้องเรียนตอบว่า **ไม่มีทางที่ข้าราชการจะปฏิเสธความรับผิดชอบที่จะไม่เข้ามายุ่งเกี่ยวกับปัญหาของชาติหรือการแก้ปัญหาของชาติ จะปล่อยให้เฉพาะรัฐบาลดำเนินการไปโดยแต่ฝ่ายเดียวคงเป็นไปได้** แต่ว่าบทบาทของข้าราชการที่จะเข้ามามีส่วนในการแก้ปัญหาของชาตินั้นจะเข้ามามีส่วนได้ในระดับไหนแค่ไหนเพียงไร

ก็สุดแต่ท่านได้รับมอบหมายให้มามีส่วนในกิจการอะไร ในสาขาอะไร ท่านได้รับมอบหมายอำนาจ ได้รับมอบหมายหน้าที่ไว้อย่างไรบ้าง อย่างกรณีของที่นี้ กรมประชาสัมพันธ์ ท่านข้าราชการกรมประชาสัมพันธ์ ภายใต้การนำของท่านอธิบดีท่านได้รับมอบหมายงานอะไร ซึ่งได้แก่งานเกี่ยวกับกิจการประชาสัมพันธ์ทั้งหลายของประเทศ หรือรวมทั้งกิจการที่เป็นประโยชน์ส่วนรวม อย่างเช่นในวันนี้แล้วก็เสียงที่พูดนี้ก็เผยแพร่ออกไป โดยวิทยุของกรมประชาสัมพันธ์ เพื่อให้ผู้ฟังที่อยู่ทางบ้านได้รับฟังปัญหาต่างๆ ของผู้ที่มาแสดงความคิดเห็น ซึ่งจะถูกละเมิดก็ขอให้อยู่ในดุลพินิจของท่าน ทางฝ่ายข้าราชการ ท่านเลขาธิการ ก.พ. ซึ่งท่านก็นั่งอยู่ในที่นี้ ท่านก็มีหน้าที่ตามที่ได้รับการมอบหมาย ความสำคัญของท่านก็ทราบกันอยู่แล้ว อย่างนี้เป็นต้น โดยสรุปแล้วปัญหาของข้าราชการจะเข้ามาเกี่ยวข้องกับปัญหาของชาติ ก็มีปัญหางานราชการบริหารได้แก่งานรักษาความมั่นคง คือทางด้านฝ่ายทหารต่างๆ งานรักษาความปลอดภัยก็ได้แก่

ฝ่ายมหาดไทย ฝ่ายตำรวจทั้งหลาย เรามีงานทางด้านเศรษฐกิจ การคลัง การภาษีอากร เรามีงานด้านสุขภาพอนามัย เรามีงานทางด้านการศึกษา ด้านแรงงาน ด้านการยุติธรรม ด้านการต่างประเทศ และด้านต่างๆ ซึ่งเราแบ่งออกมาเป็นกระทรวงต่างๆ ที่ท่านทราบอยู่แล้ว มีรัฐมนตรีเป็นผู้ดูแลกำกับและวางนโยบาย เรามีข้าราชการประจำตั้งแต่ระดับปลัดกระทรวงลงมาเป็นผู้รับผิดชอบในการบริหารงานประจำต่างๆ แล้วก็อย่างที่ผมเรียนแล้ว ถ้าตัวจักรเหล่านี้หยุดชะงัก ตัวจักรเหล่านี้ไม่เดิน ไม่มีรัฐบาลไหนที่จะบริหารงานได้ ถ้าข้าราชการประจำไม่ให้ความร่วมมือหรือไม่เดินไปตามแนวทางที่รัฐบาลได้วางไว้ และนี่คือความสำคัญของข้าราชการประจำที่มีต่อปัญหาของชาติ ของบ้านเมือง ที่นี้เรามาพูดถึงว่าความสำคัญอันยิ่งใหญ่ของข้าราชการประจำ เราได้ทราบอยู่แล้วว่า เราไม่มีข้าราชการชาตินบ้านเมืองอยู่ไม่รอด ทั้งนี้ข้าราชการเผชิญกับปัญหาอะไรบ้าง ในปัจจุบัน ผมเข้าใจว่าที่เราเผชิญปัญหาสำคัญที่สุด ในขณะนี้ เรามีปัญหาเศรษฐกิจ ปัญหาเศรษฐกิจเดี๋ยวนี้เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่าคนไทยนี้เราทำอะไรก็ทำเป็น ทำได้ ผลิตสินค้าได้ เดียวนี้สินค้าของเราเท่าที่ผลิตเองทั้งที่ถือปีโซมา ทำได้ ทำได้ดีไม่แพ้ต่างชาติ จะเป็นฝรั่งหรือเอเชียก็ตาม คนไทยทำได้ เราผลิตข้าว เราผลิตมันสำปะหลัง เราผลิตอ้อยมาทำน้ำตาล เมืองเรานี้เป็นเมืองที่อุดมสมบูรณ์ แต่สิ่งที่เราทำได้ แต่ทำไม่เป็นก็คือการขายของขายสินค้า ท่านจะเห็นได้ว่าเรามีปัญหามากเหลือเกิน อย่างปัญหาเรื่องข้าว เรามีปัญหาว่าเราผลิตได้มาก แต่เราขายได้ไม่เท่าที่เราผลิตได้ ปัญหาที่ว่าชาวไร่ชาวนาผลิตข้าวออกมาแล้วปีละหนึ่งครั้ง พอขายได้ พอผลิตออกมาได้ปีละสองครั้งเนื่องจากเราแก้ปัญหาเรื่องน้ำ เรื่องชลประทานสำเร็จ ข้าวขายไม่ได้ พอข้าวขายไม่ได้ท่านจะเห็นว่าปัญหาของข้าราชการประจำเกิดขึ้นทันที ไม่ใช่เฉพาะปัญหาของฝ่ายรัฐบาลเท่านั้น ข้าราชการประจำที่ท่านต้องรับปัญหาอยู่นั้นเริ่มตั้งแต่ส่วนกลาง ตั้งแต่

ถ้าปีไหนปุ๋ยแพงท่านก็เดือดร้อน ตอนนี้ได้ข่าวว่าการนำปุ๋ยเข้าจะจกงบรัฐบาลเดือดร้อน ข้าราชการเดือดร้อน ชาวไร่ชาวนาเดือดร้อน เพราะเหตุว่าวิธีการทำนาสมัยใหม่เปลี่ยนแปลงไปอย่างนี้เป็นต้น พอเสร็จแล้วการชลประทานดี คราวก่อนนี้ท่านเคยแต่นำฝนเดี๋ยวนี้ไม่ต้องรอฝน บางแห่งบางพื้นที่นั้นทำได้ถึง ๒ หน หรืออาจจะถึง ๓ หน ถ้าการชลประทานดี แต่ว่าข้อสำคัญที่สุดอุดหนุนลงทุนทำไปแล้วขายข้าวไม่ได้ หรือขายไม่ได้ราคา ใครจะรับผิดชอบ กระผมเคยไปเยี่ยมตามจังหวัดต่าง ๆ เคยได้เรียนถามท่านผู้ว่าราชการจังหวัดว่า ปัญหาเรื่องขายข้าวไม่ออก หรือขายข้าวไม่ได้ราคาดีนี้จะมีทางแก้อย่างไร ท่านบอกว่าก็กำลังหาวิธีแก้อยู่ แต่ว่าลองไปสอบถามตัวเลขสถิติต่าง ๆ เท่าที่เป็นมาว่าได้มีพื้นที่ทำนาเท่าไร ทำนาเกินปีที่แล้ว ก่อนปีที่แล้วทำไร ขายข้าวไปเท่าไร เหลือเท่าไร ราคาเท่าไร ตัวเลขไม่มี ทั้ง ๆ ที่เรามีหน่วยราชการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้ที่ทำเรื่องนี้ แต่ว่าไม่มีตัวเลขต่าง ๆ อยู่ในมือ การแก้ปัญหาที่ทำได้ยาก นอกจากนั้นปัญหาเรื่องการร่วมมือประสานงานกันน้อยหรือการแก้ปัญหาในระดับกลางถ้าเราจะพูดถึงเรื่องการช่วยเหลือการประกันราคาข้าว เรื่องปัญหาราคาข้าวต่าง ๆ ท่านจะต้องยอมรับว่าถ้าเราพูดถึงปัญหาข้าว นั้นมันมีทั้งข้าวเปลือก ข้าวเจ้า มีทั้งข้าวเหนียว มันไม่ใช่เป็นปัญหาเดียวกัน เรามีปัญหาข้าวประเภทข้าวชั้นดี ประเภทข้าวที่จะทำเป็นข้าวหนึ่งส่งออกต่างประเทศ ปัญหาท้องที่ของเรื่องข้าวไม่เหมือนกัน เพราะฉะนั้นการแก้ปัญหาเรื่องราคาข้าว เรื่องการประกันราคาข้าว หรือปัญหาการจะส่งข้าวออกนอกประเทศ บางท้องที่ไม่มีปัญหาแต่บางท้องที่มีปัญหา บางท้องที่ที่เขาทำเป็นข้าวหนึ่งอย่างเช่นแกลบหรืออย่างนี้เป็นต้น เขาได้ราคาดีเขาไม่มีปัญหา แต่บางท้องที่มีปัญหามาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นเรื่องข้าวเหนียวแล้วมีปัญหามาก เพราะว่าราคาข้าวเหนียวต่ำเหลือเกิน แต่ราคากะลอบสูงขึ้น ทำไปทำมากก็เป็นหนี้เป็นสินเขาหมด นี่เป็นปัญหา

เศรษฐกิจที่ยิ่งใหญ่ เพราะเหตุว่าเราถือว่าชาวนาเป็นกระดูกสันหลังของประเทศ ถ้าข้าราชการประจำทั้งหลายไม่ช่วยเหลือแก้ปัญหาชาวไร่ชาวนาก็เดือดร้อน นอกจากนั้นเรามีปัญหาเรื่องมันสำปะหลัง เราคิดให้มีการจำกัดพื้นที่ในการปลูกมันสำปะหลังทั่วประเทศ แต่เอาจริงเอาจังเข้าจำกัดไม่ได้ เพราะถ้าปีไหนมันสำปะหลังราคาดีพอปิดตมามากคนก็จะเฮโลไปปลูกมันสำปะหลัง พอปริมาณมากเกินไปความต้องการที่เราขายไม่ได้ราคาก็ต่ำ ราคาต่ำก็ไม่คุ้มกับการลงทุนที่เสียไป อันนี้คือตัวปัญหาซึ่งข้าราชการประจำของเราจะแก้ปัญหาได้มาก ตอนนี้เราโชคดีที่ประเทศเราได้ดำเนินการขายมันสำปะหลังให้กับสหภาพโซเวียตรัสเซียเมื่อ ๒-๓ วันนี่ ๕ แสนตัน แล้วจะขายได้มากกว่านี้ในปีหน้าก็เป็นการแก้ปัญหาเศรษฐกิจของบ้านเมืองอีกส่วนหนึ่ง ทั้งหมดนี้เป็นตัวอย่างง่าย ๆ ซึ่งเป็นเรื่องข้าราชการประจำมีส่วนในการแก้ปัญหาของชาติ หรือจะเอาปัญหาที่เกิดขึ้นเมื่อเร็ว ๆ นี้ เรื่องสิ่งทอทั้งหลายก็เป็นเรื่องข้าราชการประจำที่จะต้องร่วมมือร่วมใจกับข้าราชการการเมืองในการที่จะแก้ปัญหาในการจัดระบบการส่งสิ่งทอซึ่งถูกจำกัดการนำเข้าจากต่างประเทศทำอย่างไรให้ขายได้ให้ได้ราคาแล้วให้ได้ราคาที่เป็นธรรม ถ้าปล่อยให้ฝ่ายข้าราชการการเมืองคือรัฐบาลแก้ปัญหาฝ่ายเดียวบ้านเมืองก็ล่มจม ไม่มีทางสำเร็จถ้าข้าราชการประจำไม่เข้ามาช่วยแก้ปัญหาด้วยหรือเป็นตัวปฏิบัติแล้ว ไม่มีทางสำเร็จและโดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ามีปัญหาขัดแย้งกันในระหว่างข้าราชการการเมืองข้าราชการประจำแล้วก็เป็นอันตรายแก่ประชาชนและแก่บ้านเมืองอย่างมาก ซึ่งพวกเราที่ไม่อยากเห็นแนวทางอย่างนั้น อยากเห็นความร่วมมือร่วมใจระหว่างฝ่ายข้าราชการการเมืองกับฝ่ายข้าราชการประจำ คราวนี้ปัญหาของชาติปัญหาใหญ่อีกอันก็คือปัญหาการเมือง ปัญหาการเมืองต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนี้ได้นำไปสู่ปัญหา

ของชาติ และปัญหาของชาติในด้านนี้ก็กระทบกับเรื่องข้าราชการประจำ เราจะเห็นได้ว่าช่วง ๒๐ ปีแรกที่เราเริ่มพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๑ เรามีแผน ๑ เรามีแผน ๒ เรามาถึงแผน ๓ แผน ๑, ๒ เราไปได้ดี การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศตอนนั้นในประเทศใกล้เคียงต้องยอมรับว่าประเทศไทยมีการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมไปได้ก้าวหน้า และล้ำหน้าเป็นอันมากกับประเทศเพื่อนบ้าน ขอให้ท่านลองไปรดเปรียบเทียบประเทศเพื่อนบ้านของเรา ไม่ว่าจะเป็นประเทศในอินโดจีน ไม่ว่าจะเป็นประเทศใกล้เคียง พม่า มาเลเซีย สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย ประเทศเราได้พัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคมไปอย่างมากมาย เราจะเห็นบ้านเมืองของเราโดยเฉพาะทางภาคอีสานเรามีถนนหนทางชั้นดีหลายสาย ภาคเหนือ ภาคใต้ เรามีถนนหนทางที่ตัดเชื่อมถึงกัน ระบบการคมนาคมต่าง ๆ ถึงแม้ไม่สมบูรณ์แบบอย่างสหรัฐอเมริกา แต่ก็มีการพัฒนาให้ก้าวหน้าไปเป็นอันมากรวมทั้งระบบขนส่งต่าง ๆ อย่างนี้เป็นต้น

แต่พอมาถึงปลายแผนที่ ๓ กับแผนที่ ๔ ท่านจะเห็นได้ว่าการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศเราหยุดชะงักพอสมควร เริ่มตั้ง พ.ศ. ๒๕๑๖ เป็นต้นมา ในปลายแผนพัฒนาในระหว่างกลางแผนพัฒนาที่ ๓ เราเริ่มมีปัญหาทางการเมือง พอจาก พ.ศ. ๒๕๑๖ เป็นต้นมา เมื่อเรามีปัญหาทางการเมืองแล้ว ปรากฏว่ารัฐบาลผลัดเปลี่ยนกันเข้ามาบริหารประเทศ ขาดการต่อเนื่องในทางการเมือง เพราะฉะนั้นตลอดช่วงระยะเวลาที่ผ่านมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๖ เป็นต้นมา ที่การเมืองซึ่งเราอยู่ในสภาพที่ล้มลุกคลุกคลาน การแก้ปัญหาเศรษฐกิจและสังคมของบ้านเมืองเราเป็นการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ไม่ใช่เป็นการแก้ปัญหาระยะยาว ถ้าท่านจะถามว่า อ้าว ถ้าอย่างนั้นก็ต้องโทษผู้ที่บริหารประเทศในช่วงนั้น ๆ ก็เห็นจะโทษไม่ได้ถนัดเท่าไรนัก เพราะเหตุว่าวัน ๆ หนึ่งก็ต้องรักษาอำนาจเอาไว้ รักษาสถานะภาพเอาไว้ เพราะไม่แน่ว่าวันใดวันหนึ่งที่นั่งบริหารบ้านเมืองอยู่รุ่งขึ้นก็ต้องถูกขับไล่ไป หรือต้องลุกจากเก้าอี้ไป เพราะฉะนั้นก็คงจะมีการ

สภาพปัญหาของชาว

เรามีปัญหาอะไรบ้าง? (What are our problems?)
 ปัญหาของชาว (The people's problems)
 ปัญหาของชาว (The people's problems)
 ปัญหาของชาว (The people's problems)
 ปัญหาของชาว (The people's problems)

ความยากจน
ของ
ประชาชน

ความเลื่อมใสใน
การปกครอง
และ
สังคม

ความยากจน
 ความเลื่อมใสใน
 การปกครอง
 และ
 สังคม

พัฒนาสถานะหรือฐานอำนาจตัวเองก่อนที่จะพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม

เป็นที่น่าเสียดายเป็นอย่างยิ่งที่ในช่วง ๒๕๑๖ เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบันเราไม่มีการต่อเนื่องทางการเมือง เราขาดความมั่นคงทางการเมือง ถ้าท่านเดินทางต่างประเทศ กระผมเข้าใจว่าท่านผู้ฟังทั้งที่นี่และที่บ้าน ท่านคงเดินทางต่างประเทศก่อนปี ๒๕๑๖ เมื่อสิบกว่าปีที่แล้ว ท่านทราบไหมว่าสนามบินดอนเมืองของเรานี้เป็นสนามบินที่ทันสมัยที่สุดในภาคพื้นนี้ เมื่อตอนสร้างสนามบินดอนเมืองใหม่ ๆ สนามบินดอนเมืองเรามีความทันสมัยยิ่งกว่าสนามบินของประเทศญี่ปุ่น ไม่ต้องพูดถึงสนามบินของประเทศอินเดีย ของมาเลเซีย ของประเทศเพื่อนบ้าน เพราะดอนเมืองของเรานี้มีความเป็นหนึ่ง สมกับที่เราเป็นจุดศูนย์กลางของการบินพลเรือนในภูมิภาคนี้ ในช่วงนั้นเราได้เปรียบในการที่สายการบินต่าง ๆ บินเข้าเมืองไทยทั้งสิ้น เดียวนี้ยังได้เปรียบในด้านที่ตั้งในด้านภูมิศาสตร์ แต่ท่านทราบไหมว่าสนามบินดอนเมืองเกือบจะเป็นสนามบินเพียงแห่งเดียวที่ลงจากเครื่องบินยังต้องมาขึ้นรถบัสน์ ลงจากเครื่องบินที่ปรับอากาศเย็นจำขึ้นรถบัสน์อากาศร้อนผ่าแล้วก็เข้ามาในตัวอาคารซึ่งอยู่ในระหว่างการปรับปรุงซ่อมแซมอย่างซบเซาในช่วงนี้ แต่กระผมอยากจะเรียนว่าค่อนข้างเข้าไปเสียแล้วในขณะที่สิงคโปร์ที่เป็นประเทศซึ่งมีคน ๒ ล้านกว่าคนนะครับ กรุงเทพฯ มีคนทั้งหมด ๕ ล้านกว่าคน สิงคโปร์มีคน ๒ ล้านกว่าคน ไม่มีทรัพยากรธรรมชาติ แต่สนามบินซึ่งอยู่ที่สิงคโปร์นั้นเป็นสนามบินที่ทันสมัยที่สุดแห่งหนึ่งของโลก ลงจากเครื่องบินหรือขึ้นเครื่องบินไม่ต้องมาขึ้นรถบัสน์ที่ไม่มีแอร์ แต่เขามีกว้างซึ่งเครื่องบินจอดแล้วสามารถจะเดินออกจากเครื่องบินแล้วเข่างวงเข้าตัวอาคารซึ่งสวยงาม มีความสะดวกสบาย ทั้งหมด ๗๒ กว้างด้วยกัน ทั้ง ๆ ที่เมืองเรานั้นมีคน ๕๐ ล้านคน ทรัพยากรธรรมชาติเหนือกว่าสิงคโปร์มากมาย แต่

ว่าความไม่มั่นคงทางการเมือง เราไม่กล้าที่จะตัดสินใจในการที่จะดำเนินการเกี่ยวกับปัญหาใหญ่ ๆ ของชาติบ้านเมือง เช่น ปัญหาสนามบิน ปัญหาท่าเรือ น้ำลึกที่ถาวร เราเข้ามาทั้งหมดประมาณ ๑๐ กว่าปี ถึง ๑๒ ปี ในขณะที่ประเทศอื่นเขาล่วงหน้าไปแล้วเป็นอันมาก แล้วเรามากลักลับตัว สมมุติว่าเราเริ่มคิดตอนนี้ ถ้าเราจะสร้างสนามบินแห่งใหม่ขึ้นเราจะต้องใช้เวลาไม่ต่ำกว่า ๕ ปี ๖ ปี ขณะเดียวกันที่สิงคโปร์ สนามบินแห่งแรกของเขาประสบความสำเร็จมาก เขาสามารถถึงสายการบินต่าง ๆ เข้าไปได้มากมาย ทั้ง ๆ ที่การบินมันอ้อมแต่ว่าคนได้รับความสะดวก สิงคโปร์กำลังเริ่มงานเตรียมการสร้างสนามบินแห่งที่ ๒ ท่านเห็นไหมครับ ที่นี้ท่านบอกว่า มันอยากสร้างได้ก็สร้างไปสิ มันมีเงินนี่ ที่เขาร้องเพลงอะไรนะครับ “มันอยากรวย ก็รวยเสียให้เข็ด คนไทยจนก็จนเสียให้เข็ด”

จะเอาอย่างนั้นหรือครับ ที่จริงไม่ใช่จากการที่เขามีสนามบินอย่างนั้น ท่านคิดดูสิครับ คนเรามาจากประเทศที่เจริญแล้วหรือไม่เจริญก็ตาม พอมาถึงสนามบินเท่านั้นเกิดความประทับใจว่า เออ เรากำลังมาอยู่ในประเทศที่เจริญแล้ว เป็นประเทศที่น่าเข้ามาท่องเที่ยว นำมาอยู่อาศัย นำมาลงทุน ทั้ง ๆ ที่จะไปแล้ว กระผมเรียนตามตรงนะครับ ไม่ใช่เป็นคนหลงชาติหรืออะไร สิงคโปร์ไม่มีทางจะเทียบกับประเทศไทยได้ สิงคโปร์เป็นเมืองที่ไม่มีอะไรเลย ไม่มีวัฒนธรรม ไม่มีทรัพยากร เช่นเดียวกับไต้หวัน คนของเขานี้มาจากแผ่นดินใหญ่ มาสร้างบ้านสร้างเมือง ไม่มีทรัพยากร ขาดทุกสิ่งทุกอย่าง เริ่มสร้างกันใหม่ทั้งสิ้น แต่ทั้งสิงคโปร์และไต้หวันนี้มีความเจริญล้ำหน้าประเทศไทย ทางเศรษฐกิจ ไต้หวันเมื่อ ๓-๔ เดือนที่แล้ว เขาประกาศว่าเขามีความภูมิใจเต็มที่ที่ประเทศของเขาได้เปรียบดุลย์การค้ามากมายเหลือเกิน หาท่างทำอย่างไรถึงจะลดความได้เปรียบนี้ลง ขณะที่ประเทศเรานี้ไอดครวญเหลือเกินว่าทำไมถึงได้ขาดดุลย์การค้าขาดเอา ๆ

ได้ลองคุยกับทางฝ่ายบุคคลชั้นนำทางประเทศของเขา ความล้มเหลว ความสำเร็จของเขา เขาบอกว่าของเขานี้ลำบากสารพัด ที่ดินก็น้อย ทรัพยากรก็น้อย อีจฉาเหลือเกินประเทศไทย เหนือกว่าเขาทั้งที่ดิน ทั้งทรัพยากร ทั้งที่ตั้ง ทั้งสภาพภูมิประเทศ ดินฟ้าอากาศ แต่ความได้เปรียบของเขาคือทรัพยากรมนุษย์ คำว่า "ทรัพยากรมนุษย์" ไม่ใช่หมายความว่าตัวต่อตัว เขาฉลาดกว่าคนไทย ขอยืนยันว่าตัวต่อตัวไม่ว่าคนสิงคโปร์หรือคนไต้หวัน ไม่มีทางสู้คนไทยได้ แต่ว่าเขามีความมั่นคงทางการเมือง เขามีความต่อเนื่องทางการเมือง เขามีการวางแผนและมีการประสานแผนต่อเนื่องกันตลอดเวลา เพราะฉะนั้นอันนี้คือความได้เปรียบของเขา ถ้าเขาคิดว่าปีนี้ลงทุนสร้างสนามบินแห่งแรก เขาจะวางแผนไว้ว่าอีก ๕ ปีแห่งแรกเสร็จ เขาจะเริ่มวางแผน ๒ ที่ที่จะทำสนามบินแห่งที่ ๒ ทั้งนี้เพราะว่าประเทศต่าง ๆ ในโลกอยู่ภายใต้การแข่งขันกัน

เพราะฉะนั้นโดยสรุปกระผมถือว่าปัญหาทางการเมืองนั้นเป็นปัญหาที่บันทึกอย่างสำคัญที่ทำให้ประเทศของเรามีปัญหา และกระทบมาถึงข้าราชการประจำ ที่ว่ากระทบนั้นกระทบอย่างไร กระผมเห็นว่าข้าราชการประจำโดยทั่วไปแล้วท่านไม่ได้เป็นผู้วางนโยบายในการบริหารบ้านเมือง นโยบายมาจากข้างบน คือมาจากรัฐบาล มาจากรัฐมนตรี ท่านดำเนินการไปขัดไปฝืนนโยบายก็ไม่ได้ แต่ขณะเดียวกันนโยบายที่มาจากเบื้องบนนั้นไม่มีนโยบายที่เป็นลักษณะที่เป็นแผนระยะยาว เพราะมีไม่ได้ เนื่องจากปัญหาความไม่มั่นคงทางการเมือง ข้าราชการประจำก็ต้องจำใจที่จะทำงานไปวันต่อวัน นอกจากนั้นลักษณะของการเมืองที่เข้ามาเกี่ยวพันกับข้าราชการประจำในช่วงที่เกิดความผันผวน ฝ่ายการเมืองหรือข้าราชการการเมืองนั้นมักจะไม่ใช่ใส่ใจสภาพการทำงาน ชีวิต เกียรติ ศักดิ์ศรีของข้าราชการประจำ เพราะฉะนั้นจะเห็นว่าข้าราชการ

ประจำจำนวนไม่น้อยถูกรังเกียจหรือกลั่นแกล้งโดยฝ่ายการเมือง เมื่อถูกรังแกมาก ๆ เข้าคนเราก็ต้องหาทางเอาตัวรอดหรือป้องกันตัวเองไว้ก่อน วิธีการที่หาทางป้องกันและเอาตัวรอดก็คือการวิ่งหาเส้นสายหรือปลอกคอ เมื่อคนหนึ่งทำได้ คนอื่นก็ทำได้ เมื่อทำกันอย่างนี้ ในที่สุดก็กลายเป็นประเพณีของข้าราชการประจำ ที่ว่าไม่วิ่งเต้นแล้วอยู่ไม่ได้ กลายเป็นปัญหาปัญหานี้เป็นปัญหาของข้าราชการประจำแต่กระทบมาถึงปัญหาการปฏิบัติงานประจำของข้าราชการเป็นอันมาก แล้วก็ทำให้เกิดปัญหาของบ้านเมืองตามมา ในที่สุด ส่วนปัญหาของสังคมก็เช่นเดียวกัน ในส่วนปัญหาของสังคมท่านจะเห็นว่าปัจจุบันนี้เมื่อเศรษฐกิจตกต่ำปัญหาอาชญากรรมก็จะสูงขึ้นเป็นเงาตามตัวเช่นเดียวกัน ในมหานครนิวยอร์ก ในปี ค.ศ. ๑๙๖๐-๑๙๗๐ ท่านคงจะเคยได้ยิน มหานครนิวยอร์กซึ่งมีประชากร ๑๐ ล้านกว่าคน เป็นศูนย์รวมความเจริญต่าง ๆ โดยเฉพาะทางด้านเศรษฐกิจมีศูนย์รวมอยู่ในมหานครนิวยอร์ก ใครจะคิดว่าวันหนึ่งมหานครนิวยอร์กจะอยู่ในภาวะที่เรียกว่าล้มละลาย ไม่มีเงินที่จะมาจับจ่ายใช้สอย ท่านทราบไหมว่ามหานครนิวยอร์กในสหรัฐอเมริกาซึ่งเราไม่ฝันกันเหลือเกินที่อยากจะไป อยากไปดูเป็นตัวอย่าง คนที่มีสำนักงานทนายความ หรือเป็นทนายความก็อยากจะไปที่นิวยอร์ก อยากไปดูสำนักงานทนายความที่นิวยอร์ก เพราะเหตุว่าสำนักงานทนายความที่นิวยอร์กมีสำนักงานที่ใหญ่ ๆ ขนาดที่มีทนายความ ๔-๕ ร้อยคนนั้น หลายแห่ง แม้กระทั่งอดีตประธานาธิบดีนิกสันเอง เมื่อออกจากตำแหน่งรองประธานาธิบดีท่านก็ยังมาเป็นทนายความอยู่ในสำนักงานที่มหานครนิวยอร์ก ซึ่งมีทนายความประมาณ ๔๐๐ กว่าคน ธุรกิจต่าง ๆ หมุนเวียนอยู่ในมหานครนิวยอร์ก แต่ปรากฏว่าการบริหารงานของมหานครนิวยอร์กในยุคหนึ่งทำให้นิวยอร์กขาดเงิน เรียกว่าอยู่ในสภาพที่ล้มละลาย เกิดปัญหาสังคมต่าง ๆ มากมาย ท่านจะคิดใหม่ครับว่านิวยอร์ก เรามองแต่ส่วนหน้าเราเห็นแต่

ในหนังสือเมืองที่ฟุ่มเฟือยมาก ร่ำรวยมาก แต่ในเบื้องหลังหรือหลังตึกต่างๆ มีสลัมอยู่ และก็มิอันตรายอยู่รอบด้าน แม้กระทั่งปัจจุบันนี้ภาวะเศรษฐกิจต่างๆ กระเตื้องขึ้น แต่ภาวะทางสังคมก็ยังคงอยู่ในสภาพที่น่ากลัว และน่าเป็นอันตรายอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นถ้าใครบอกว่าเมืองไทยมีอาชญากรรมมาก โดยเฉพาะคนอเมริกันที่บอกว่าเมืองไทยมีปัญหาอาชญากรรมมากเป็นเมืองที่ไม่เจริญเป็นเมืองป่าเมืองเถื่อนก็เห็นจะบอกว่าคุณลองหวนกลับไปมองดูมหานครนิวยอร์กของคุณดูว่าดีหรือเลวกว่าเมืองไทย ถ้าเขายอมรับสภาพความเป็นจริง ของเราก็ไม่ดีนัก แต่ของเขาเลวกว่า เพราะฉะนั้นอันนี้ก็จำเป็นความภาคภูมิใจอันหนึ่ง แต่ต้องยอมรับนะครับว่า เดียวนี้เราเกิดปัญหาสังคมมาก ปัญหาสังคมนี้เกิดจากปัญหาค่าครองชีพสูง เมื่อค่าครองชีพสูงรายได้ต่ำคนเราก็ต้องกระเสือกกระสนหางานหารายได้เพื่อความอยู่รอดของตัวและครอบครัว การกระเสือกกระสนหางานนี้งานส่วนใหญ่พุ่งเข้ามาแออัดอยู่ในกรุงเทพมหานคร เพราะฉะนั้นคนต่างจังหวัดต้องหลั่งไหลเข้ามาทำงาน

ในกรุงเทพมหานคร วิธีการของเรามาตั้งแต่สมัย ๒๕๑๔-๒๕๑๕ เราก็พยายามที่จะออกกฎหมายที่จะจำกัดหรือบังคับ หรือจะดูแลเรื่องการย้ายถิ่นที่อยู่ แต่ว่าไม่สำเร็จหรอกครับ ถ้าถามว่าคนกรุงเทพฯ เดียวนี้มีเท่าไรเราก็ต้องตอบได้ว่าประมาณ ๕ ล้านกว่าคน แต่ถ้าเอากันจริงๆ แล้วผมว่ามีประมาณ ๖ ล้านคน เพราะว่าที่เข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ โดยที่ไม่ได้แจ้งย้ายเข้า ย้ายออกนั้น เป็นจำนวนมาก มาอยู่ในแหล่งสลัมที่ไม่มีบ้านเลขที่เป็นจำนวนมาก คนเหล่านี้มาจากไหนมาจากต่างจังหวัด ทำไมถึงมาจากต่างจังหวัด เพราะต้องการหางานทำ ทำไมต้องการหางานทำ เพราะท้องมันหิว ทำไมท้องมันหิว และหางานที่บ้านเดิมไม่ได้หรือ ตอบว่าไม่มี ถามว่าทำไมไม่มีงานทำที่ต่างจังหวัด เพราะไม่มีการสร้างงาน ถามว่าทำไมไม่มีการสร้างงาน เพราะสร้างงานในต่างจังหวัดสูงงานในกรุงเทพฯ ไม่ได้ ถามว่าทำไมสูงงานกรุงเทพฯ ไม่ได้ ยกตัวอย่าง สมมุติท่านจะสร้างโรงงานสักแห่งหนึ่ง โรงงานของท่านเป็นโรงงานสมมุติสิ่งทอ เมื่อทำเสร็จแล้ว เมื่อสร้างโรงงานท่านต้องการจ้างคนงานใน

ท้องถิ่น ปรากฏว่าท่านจะต้องส่งซื้อวัตถุดิบจาก กรุงเทพฯ ไปเชียงใหม่ หรือแม่ฮ่องสอน สมมติเมื่อท่านทำเสร็จแล้ว ท่านจะต้องขนส่งสินค้าของท่านจาก เชียงใหม่ หรือแม่ฮ่องสอนมากรุงเทพฯ เพื่อส่งออกไปต่างประเทศ หรือนำเข้ามาขาย ท่านเสียค่าโล่ห่วยในการนี้เท่าไร นอกจากนี้การขนส่งของผ่านด่าน ผ่าน ถนนหนทางต่าง ๆ ท่านเสียค่าใช้จ่าย ค่าเบี้ยรายทางเท่าไร ค่าขนส่งน้ำมันขึ้นเอา ๆ ท่านต้องบวก ค่าใช้จ่ายไปเท่าไร ท่านไปสร้างที่พักตากอากาศ สมมติที่พักทำมาเกือบ ๒๐ ปี ท่านต้องขุดบ่อน้ำ ใช้น้ำของ โรงแรม ๖-๗ ร้อยล้านบาท ต้องไปตุดน้ำจาก ในบ่อ ซึ่งมีสำหรับชาวบ้านเลี้ยงวัว เลี้ยงควาย เพื่อ เอาน้ำมาและกรองเป็นน้ำดื่ม แล้วก็เอามาให้ใช้ และใช้ เสร็จแล้ว แล้วท่านจะต้องเอามา น้ำที่ใช้แล้วน้ำอาบ น้ำอะไร ต้องกลับมาทำเป็นน้ำสะอาดใช้อีกครั้งหนึ่ง ท่านเห็นน้ำใส ๆ ทำอยู่นี้มาจนกระทั่งคนลงทุนเป็น หมื่นล้านกว่าที่รัฐจะเข้าไปดำเนินการจนเดี๋ยวนี้เรามี น้ำประปามาจากมาบประชัน แต่กว่าจะได้ นักลงทุน ต้องช่วยตัวเองไปเท่าไร ถ้าแบบนั้นเขามาสร้าง โรงแรมในกรุงเทพฯ ไม่ดีกว่าหรือ เพราะว่าไฟฟ้า ประปา สะดวกสบาย แต่นั่นเขาไปทำต่างจังหวัด เพราะว่าไฟฟ้ากว่าจะได้ ท่านต้องลงทุนเองเป็นแสน ๆ เพื่อจะเอาไฟฟ้าเข้าโรงงาน ถ้าท่านอยากจะติดต่อ งานการให้สะดวก ท่านต้องมีโทรศัพท์ ท่านต้องมี เครื่องเทเล็กซ์ โทรศัพท์กับเทเล็กซ์ก็จะขอได้ แม้กระทั่งในนิคมอุตสาหกรรมของรัฐบาลเอง เมื่อ เป็นอย่างนี้ เป็นภาวะจำยอมที่นักลงทุนจะต้องแห่เข้า มาลงทุนในกรุงเทพฯ หรือในส่วนกลาง เมื่อเป็น อย่างนี้เมื่องานเกิดในส่วนกลางคนจะต้องเข้ามาจาก ต่างจังหวัดเข้ามาสู่ส่วนกลางเพื่อทำงานทำ แล้วก็เกิด ปัญหาสังคมที่เราต้องแก้ในปัจจุบัน ปัญหาใจผู้ร้าย ปัญหาที่อยู่อาศัย ปัญหาแหล่งสลัม ปัญหาแหล่งที่ เรียนของลูกหลานทั้งหลาย อันนี้เกิดเป็นปัญหา ทางสังคมเป็นอย่างมาก และท่านข้าราชการบอกว่า เอ๊ะ มันก็ไม่ใช่เป็นเรื่องอะไรของเรานี้ ก็เป็นเรื่องของ

รัฐบาลที่จะต้องดำเนินการแก้ไขต่อไป แต่ปัญหา สังคมที่เกิดขึ้นนี้ข้าราชการทั้งหลายต้องช่วยกันแก้ไข แล้วก็ผลกระทบต่าง ๆ ข้าราชการก็ได้รับผลกระทบ ด้วย คือเรา ๆ ท่าน ๆ ทั้งหลาย เพราะฉะนั้นกระผมถึง ได้เรียนว่าข้าราชการนี้มีความสำคัญกับปัญหาของ ชาติเป็นอย่างมาก ที่นี้ถ้าจะถามว่าเสร็จแล้วไม่มีการ คิดเกี่ยวกับเรื่องการแก้ปัญหาของชาติบ้างเลยหรือ ที่จริงเราทางฝ่ายข้าราชการการเมืองทางฝ่าย รัฐบาล ทางฝ่ายข้าราชการประจำได้ร่วมกัน คิดแก้ปัญหาของชาติอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เราเริ่มจากทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๔ เรามีการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจ ระยะยาวอย่างที่เราเรียนแล้วว่า ได้ผลมากใน ๒ แผนแรก และครึ่งแผนที่ ๓ แต่พอมาลงแผนที่ ๓ มาถึงปลายแผนมาถึงแผนที่ ๔ นี้ เราก็เริ่มประสบ ปัญหาหนัก ที่นี้ปัญหาของเราครับ ถ้าจะว่าไปดวงของ เราไม่ดีด้วยส่วนหนึ่ง นอกจากเราถูกกระทบกระเทือน จากปัญหาความไม่มั่นคงทางการเมือง การเปลี่ยนแปลงผู้บริหารบ้านเมืองซึ่งตลอดระยะเวลาชาติความ ต่อเนื่องแล้ว ปัญหาการขึ้นราคาน้ำมันของรัฐผู้ขาย น้ำมันทั้งหลายอย่างบักระหน่า พอน้ำมันขึ้นราคาทุกสิ่ง ทุกอย่างขึ้นราคาด้วย น้ำมันขึ้นราคาทีรัฐบาลก็ขึ้น ราคาน้ำมันในประเทศ พอขึ้นราคาน้ำมันในประเทศ ไฟฟ้าก็ต้องขึ้น ประปาก็ต้องขึ้น เมื่อน้ำมันขึ้น ไฟฟ้า ขึ้น ประปาขึ้น ค่าครองชีพก็ต้องสูงขึ้นตามตัว ไม่มี ทางที่ใครจะตั้งรั้งเอาไว้อยู่ แต่ค่าครองชีพสูงขึ้นตาม ตัวแล้วรายได้ของข้าราชการหรือของประเทศสูงขึ้น ตามตัวด้วยหรือเปล่า ก็ต้องตอบว่าทำไม่ได้ เพราะ- ฉะนั้นรายจ่ายสูงขึ้นแต่รายได้ลดลง ไม่ใช่ลดลงแต่ รายได้เท่าเดิมหรือขึ้นน้อยมากไม่ทันกับค่าครองชีพ ที่สูงขึ้น อันนี้เป็นปัญหาสำคัญที่ทำให้เราต้องเผชิญ อยู่ในปัจจุบัน ทางรัฐบาลเองก็ได้คิดถึงปัญหาในการ จะปฏิรูประบบบริหารพัฒนาต่าง ๆ ให้เป็นไปใน ลักษณะระยะยาวและต่อเนื่อง ก็มีการคิดปฏิรูประบบบริหารงานพัฒนาของรัฐในส่วนกลาง คิดใน

ด้านการปฏิรูประบบบริหารพัฒนาของรัฐในการพัฒนาเมืองและพื้นที่เฉพาะ คิดเรื่องการปฏิรูประบบบริหารงานพัฒนาของรัฐในการพัฒนาชนบท ทั้งหมดอยู่ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งได้พูดไว้โดยละเอียด กระผมไม่ทราบว่า ท่านที่ฟังอยู่ได้เคยศึกษาแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติแล้วหรือยัง ถ้าได้เคยศึกษาก็น่าชมเชยในการที่ได้มีการคิดค้นแล้วก็ได้วางแนวทางต่าง ๆ ในการแก้ปัญหาของประเทศชาติ ไว้อย่างละเอียดรอบคอบไว้ดีพอสมควร แต่ทั้งหมดนี้มากอยู่กับผู้ปฏิบัติ ผู้ที่ปฏิบัติตามแผนคือบรรดาข้าราชการทั้งหลายเป็นผู้ที่มีความสำคัญที่สุด

เราพูดถึงถึงระบบงานข้าราชการความเป็นเอกภาพในการแก้ปัญหาของบ้านเมือง แต่เราจะเห็นได้ว่าขณะเดียวกันก็มีความพยายามที่จะสร้างงาน สร้างหน่วยงานต่าง ๆ มากขึ้น เพียงเพื่อสนองภาวะตำแหน่งหน้าที่การงานหรือในการขยายงานอย่างนี้เป็นต้น เราพูดถึงการขยายงานแก่ประชาชน แต่ขณะเดียวกันเราก็มีปัญหาในด้านข้าราชการบางส่วน บางคนให้บริการแก่ประชาชนในลักษณะที่เสียไม่ได้ หรือในลักษณะที่เข้มข้มเหิงประชาชน โดยเฉพาะในต่างจังหวัดทั้งหลาย โดยเฉพาะในหน่วยราชการที่จะต้องมีประชาชนเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับข้าราชการ ถ้าให้ชัดลงไปอีกในส่วนเกี่ยวกับการบังคับก็จะต้องมีการขออนุญาตทั้งหลายเกิดปัญหามากมาย เกิดปัญหาที่ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างข้าราชการกับประชาชน แม้กระทั่งข้าราชการต่อข้าราชการด้วยกันเองก็ยังมี การกีดกันตักตวงเอาตัวกันเอง ถ้าไปทำในกิจการบางอย่างซึ่งต้องอาศัยการใช้ดุลยพินิจของเจ้าพนักงานราชการเราพยายามที่จะจัดการทุจริตฉ้อราษฎร์-บังหลวง ในการที่จะจัดปัญหาที่ถูกร้องเรียนต่าง ๆ โดยวิธีสร้างเกราะขึ้นมาป้องกันตัว เรามีการออกระเบียบต่าง ๆ ภายในขึ้นมามากมายเหลือเกิน ระเบียบต่าง ๆ ภายในที่ออกมาแล้ว ถ้าสังเกตดูให้เกิด

จากที่กฎหมายให้อำนาจ นอกจากนั้นระเบียบแบบแผนต่าง ๆ ที่เราก่อออกมานั้นถือเป็นความลับของทางราชการประชาชนไม่มีโอกาสรู้ เพราะฉะนั้นก็ทำให้เกิดปัญหาช่องว่างระหว่างข้าราชการบางพวก บางคนทำให้เกิดปัญหาทุจริตฉ้อราษฎร์บังหลวง อันนี้เป็นอันตรายใหญ่หลวงในการที่เราจะพัฒนาบ้านเมืองหรือสังคมต่อไปข้างหน้า ที่นี้ถ้ามาพูดถึงข้าราชการอย่างที่ผมเรียนแล้ว ค่าครองชีพสูงขึ้น ค่าใช้จ่ายสูงขึ้น ข้าราชการเองรายได้อยู่ในฐานะในจำนวนที่จำกัด ไม่ได้ปรับสัมพันธ์กันกับค่าครองชีพ ผมอยากจะกราบเรียนอย่างนี้ครับ เอาเรื่องส่วนตัวก็ได้ที่ดินที่ผมอยู่ปัจจุบันนี้คราวก่อนนี้เป็นท้องนาแต่อยู่ถนนเพลินจิตอยู่ในซอย สมัย พ.ศ. ๒๔๘๒ คุณพ่อผมรับราชการเงินเดือนเดือนละ ๖๐๐ บาท เป็นข้าราชการชั้นพิเศษ ชื่อที่ที่อยู่ปัจจุบันนี้ ๒ ไร่กว่า วาละ ๓ บาท หมายความว่าเงินเดือน ๖๐๐ บาท ชื่อที่ได้เดือนละ ๒๐๐ ตารางวา ปัจจุบันราคาซื้อขายเข้าใจว่าไม่ต่ำกว่า ๒๐,๐๐๐ บาท ข้าราชการในสมัย ๒๔๘๒ เงินเดือน ๖๐๐ บาท ในปัจจุบันเงินเดือน ๑๐,๐๐๐ กว่าบาท เงินเดือน ๑๐,๐๐๐ กว่าบาท ชื่อที่ดินได้ครั้งตารางวา สมัย ๒๔๘๒ รับทานข้าวแกงหรือก๋วยเตี๋ยวจานหรือชามละ ๕ สตางค์ สมัยปัจจุบันนี้ผมเข้าใจว่า ๑๐ กว่าบาท แต่เงินเดือนเพิ่มขึ้นไม่เป็นสัดส่วนกับค่าครองชีพ นอกจากนั้นอีกเรามีปัญหาสังคม เรามีปัญหาแย่งกันอยู่แย่งกันกิน เดียวนี้อย่างว่า ถ้าท่านจะไปอยู่ท่านก็ต้องซื้อที่ดินจัดสรร ที่จัดสรรก็ต้องอยู่ไปไกล ๆ ถ้าไม่มีมรดกพ่อแม่ให้ไว้ไปอยู่ไกล ๆ ปัญหาตราไม่สะดวก ท่านก็ต้องกู้เงินผ่อนส่งบ้าน ผ่อนส่งที่ดิน ท่านต้องผ่อนส่งรถใช้แล้ว ประเดี๋ยวก็เสีย ไม่มีก็ไม่ได้ เพราะเหตุว่าบ้านอยู่ไกลจากถนนเข้าไปในซอยในซอย ทั้งหมดนี้เงินเดือนของท่านไม่พอค่าเงินต้นและดอกเบี้ย แต่ที่ยังผ่อนกันอยู่ได้นี้ ก็ต้องหมายความว่า ขยันขันแข็ง มีรายได้อื่นมาจุนเจือไม่อย่างนั้นไม่มีทางทำได้ ผมลองคิดตัวเลขแล้ว สมมุติว่าท่านผ่อนส่งค่าบ้านกับค่ารถเดือนละ

๓,๐๐๐ บาท ท่านจะต้องมีเงินเดือนเท่าไรถึงจะอยู่ได้นอกจากนั้นอีกท่านจะส่งลูกไปโรงเรียน ผมเข้าใจว่าหน้านี้เป็นหน้าที่ข้าราชการจำนวนไม่น้อยห่อเหี่ยวและหมดกำลังใจ ไม่ใช่ห่อเหี่ยวหมดกำลังใจในการทำงานของท่าน แต่ห่อเหี่ยวหมดกำลังใจว่าถึงเกณฑ์เข้าโรงเรียนแล้ว เอาไปเข้าโรงเรียนอะไรดี เพราะว่าไปเข้าโรงเรียนที่มีชื่อเสียงก็สอบสู้เขาไม่ได้ ส่งเด็กเข้าไปสอบก็ผิดหวังกลับมา โรงเรียนที่ไม่มีชื่อเสียงก็ไม่อยากให้เข้า ก็เป็นระบบที่จะต้องหาเงินกัน กระผมเข้าใจว่าใครจะยอมรับไม่รับก็ตาม แต่เราต้องยอมรับ

อย่างนั้นอนาคตของลูกนี้มันมันทอนกำลังใจกำลังการทำงานของท่าน ท่านก็ต้องเป็นหนี้เป็นสินแต่ขณะเดียวกันเงินเดือนรายได้เท่าเดิม ท่านจะเอาเงินมาจากไหน มันก็เกิดปัญหา ปัญหาที่เกิดขึ้นกับข้าราชการก็มาเกิดเป็นปัญหากระทบกับประสิทธิภาพในการแก้ปัญหาของชาติ เพราะฉะนั้นถ้าจะพูดว่าเราอยากให้ข้าราชการเป็นคนดีอยากได้คนดีมาทำงานราชการ ก็จะต้องหาทางเลี้ยงคนดีไว้ในราชการ ปัจจุบันนี้เราได้ยินคำ

ว่าโรงเรียนที่มีชื่อเสียง เรียกกันไม่ใช่หมิ่นสองหมิ่นแล้ว แปรแก้หมิ่น แล่นหนึ่ง ถ้าท่านบอกว่าทำไมประธานรัฐสภาเอาเรื่องนี้มาพูด ก็ต้องบอกว่าอันนี้เป็นลัทธิของจริง ประชาชนได้พบปัญหาอย่างนี้จริงๆ แล้วจะทำอย่างไร แม้กระทั่งท่านเป็นข้าราชการเอง ท่านก็ต้องวิ่งไปหาผู้บังคับบัญชา ไปหาผู้หลักผู้ใหญ่ที่ท่านนึกว่าจะมีอิทธิพล มีบารมี แล้วท่านก็บอกว่าช่วยเขียนฝากฝังที่ ซึ่งไม่ถูกต้อง เป็นการเอาเปรียบคนอื่นอีกทีหนึ่ง ท่านก็ต้องวิ่งไปหาเงินหาทองมาเพื่อจะให้ลูกเข้าโรงเรียนดี ๆ เพราะไม่

ว่า "สมองไหล" คำว่า "สมองไหล" ก็หมายความว่าคนดีในระบบราชการไหลไปสู่ภาคเอกชนมากขึ้นทุกที จนเป็นที่น่าตระหนกตกใจว่า คนซึ่งบางทีได้รับทุนเล่าเรียนหลวง ผมเรียนตรง ๆ เลย แม้กระทั่งได้รับทุนเล่าเรียน ทุนพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทุนอานันทมหิดล ซึ่งเป็นคนที่มีสมมุติฐานว่า น่าจะเป็นคนที่มีสติปัญญาสูงสุด รักชาติบ้านเมืองสูงที่สุด คิดว่าจะทำประโยชน์ให้ประชาชนประเทศชาติมากที่สุด แต่เป็นจำนวนไม่น้อยที่กลับมา หรือบางคนยังไม่ทันกลับมาเลย ไปทำงานเอกชนเสียแล้ว ทั้ง ๆ ที่ได้รับทุนเล่า

เรียน ซึ่งคาดหมายว่าเป็นทุนที่มีเกียรติยศอย่างสูง
ทั้งนี้เพราะอะไร ปากท้องของตัวเองมาก่อน เอา
ตัวรอดไว้ก่อน แล้วก็สังคมไทยก็จะเป็นอย่างนี้
สมมุติง่าย ๆ ท่านจบปริญญาโทมาที่ท่านทำงานได้เงิน
มาทำอะไร อยู่ไม่ได้ แต่ขณะนั้นไม่มีงาน เวลาสอบแข่ง
ก็ต้องดิ้นรนเข้าคิวสอบกันแทบเป็นแทบตาย แล้วเขา
เอาไม่กี่คน ที่นับบอกว่าทำไมไม่ไปทำงานเอกชน
เขาก็รับ แต่เขาก็รับเฉพาะหัวกะทิ เพราะว่าคนดกงาน
มากเหลือเกิน ยิ่งเดี๋ยวนี้จบกันมาทำอะไร มหาวิทยาลัย
จบมากเท่าไร แต่ตลาดแรงงานน้อยลง แล้วก็ไม่รู้ว่
การคิดนี้คิดได้คนดีหรือคนไม่ดีแค่นั้น เพราะว่าระบบ
เส้นสายมาก ในที่สุดในระบบราชการถ้าอยากให้
ข้าราชการเป็นส่วนสำคัญ ในการแก้ปัญหาของชาติ

บ้านเมือง เราจำเป็นต้องต้องทำอะไรอย่างหนึ่ง
ให้ได้คนจริง ๆ มาใช้ในราชการ แต่เมื่อเรา
มีคนดีมาใช้ในราชการแล้วเราต้องรักษาคนดีไว้
ในราชการให้ได้ ถ้าเราจะรักษาคนดีไว้ใน
ราชการให้ได้ เราต้องให้ค่าตอบแทนเขาที่
เป็นธรรม คำว่า “เป็นธรรม” ไม่ใช่หมายความว่า
ต้องถึงขนาดเอารัวเอารวย แต่ให้เขาพออยู่ได้ เหมือน
กับที่ข้าราชการสมัยก่อน เขาอยู่ได้เพราะเหตุว่า
เงินเดือนสามารถจะซื้อที่ดินได้ เดือนละ ๒๐๐ วา
หรือ ๑๐๐ ตารางวา แต่สมัยนี้เงินเดือนข้าราชการซึ่ง
จบปริญญาโท ถ้าอยากซื้อที่ดิน ๑ ตารางวา
๒ ตารางวา ต้องออกไปในป่าในเขาอย่างนี้เป็นต้น
มันเป็นไปไม่ได้ที่จะรักษาคนดีไว้ ในที่สุดคนเราก็ต้อง
เห็นแก่ตัว เห็นแก่ครอบครัวก่อน เพราะฉะนั้นผม
คาดหมายว่านับวันคนดีมีความรู้จะออกจากระบบ
ราชการมากขึ้นทุกที นอกจากนั้นในระบบปัจจุบัน
เราเรียกร้องเหลือเกินว่าเราต้องการผู้บังคับบัญชา
ที่ดี ผู้บังคับบัญชาที่ดีจะต้องเป็นผู้มีความกล้าหาญ
มีความรับผิดชอบไม่ใช่ว่ารับชอบอย่างเดียว ต้องรับผิดชอบด้วย
ต้องมีความจริงใจต่อผู้ใต้บังคับบัญชา แล้วก็ต่อ
ผู้บังคับบัญชา ต่อบ้านเมืองด้วย ซึ่งเราจะหาความ

จริงใจนี้มาจากที่ไหน ถ้าผู้บังคับบัญชาของเราเอง
ทั้งหลายก็ยังเล่นสงครามใบปลิวกันอยู่กลาดเกลื่อนใน
เกือบทุกหน่วยงาน แม้กระทั่งในวงการมหาวิทยาลัย
เราเกิดมีใบปลิวมากมายจากผู้ไม่กล้าระบุชื่อทั้งหลาย
โจมตีซึ่งกันและกัน ทั้งเรื่องเท็จและเรื่องจริง เป็น
การบั่นทอนกำลังใจ บั่นทอนความสามัคคีอย่างยิ่ง
ทั้งหมดนี้ไม่ใช่เกิดจากอะไร เกิดจากการแย่งอำนาจ
แย่งตำแหน่งหน้าที่ เกิดจากกิเลสตัณหา ทิฐิ มานะ
โทสะ ทั้งสิ้น ทำอย่างไรเราถึงจะขจัดปัดเป่าคนพวก
นี้ออกไปได้ และข้อสำคัญที่สุด ทำอย่างไรเราจะได้
ข้าราชการที่มีความศรัทธาในความเป็นข้าราชการ
ปัจจุบันนี้เรามีข้าราชการ ๑ ล้านกว่าคน รวมทั้ง
รัฐวิสาหกิจ แต่คนที่ศรัทธาจะเป็นข้าราชการที่ดี
จริง ๆ เหลืออยู่ที่คน คนที่คิดว่าจะเป็นข้าราชการที่ดี
รับใช้ประเทศชาติบ้านเมือง ประชาชน โดยไม่คิด
อย่างอื่น ถ้าจะว่าไปคือคนที่พร้อมอย่างนี้มีเหลืออยู่ที่
เปอร์เซ็นต์ และที่คน เพราะคนเราลึกลับแต่ทำงาน
ไม่ได้ มีคนจำนวน ไม่น้อยทำงาน ได้แต่ทำงาน ไม่
เป็น คนบางส่วนทำงานเป็นแต่ขาดศรัทธาใน
การทำงาน เพราะเหตุว่าได้รับการปฏิบัติที่ไม่ยุติ
ธรรมจากหน่วยงานหรือจากข้าราชการจากหน่วยงาน
ของตน หรือของบ้านเมือง เพราะฉะนั้นเป็นเรื่องที่น่า
เห็นใจทุกฝ่าย พอที่ผมมีเวลาเล็กน้อย ผมจะยก
ตัวอย่างบางเรื่อง โปรดอย่าไปนึกว่าเป็นเรื่องของฝรั่ง
มังค่าเลยนะครับ แต่โปรดนึกถึงปัญหามันเมืองเรา
ปัจจุบัน ผมจะสรุปปัญหาของบ้านเมืองเราปัจจุบัน
ซึ่งไม่โทษใครทั้งสิ้น แต่โทษสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่าง
ที่ผมเรียนให้ทราบแล้ว ผมโทษความไม่มั่นคงทางการเมือง
เมือง การเปลี่ยนหน้าเข้ามาบริหารบ้านเมือง ทำให้
ต้องแก้ปัญหาระยะสั้น ไม่ใช่แก้ปัญหาระยะยาว
ผมโทษปัญหาเรื่องเศรษฐกิจโลก ซึ่งทำให้กระทบถึง
เศรษฐกิจของบ้านเมือง โดยเฉพาะปัญหาการขึ้น
ราคาน้ำมัน อย่างไม่มีเหตุไม่มีผล จนกระทั่งปัจจุบัน
ค่อยยังชั่วขึ้น แต่ขณะเดียวกันทุกประเทศในโลก
ทุกแห่งได้เผชิญปัญหานี้มาทั้งสิ้น ผมจะยกตัวอย่าง

บทเรียนจากนิวยอร์กมาให้ท่านฟัง อาจจะเป็นอุทาหรณ์อะไรบ้างบางประการ ในรัฐนิวยอร์กในปี ค.ศ. ๑๙๖๐-๑๙๗๐ เมื่อ ๑๐ ปีที่แล้ว เมืองนิวยอร์กกำลังจะล้มละลาย ล้มละลายจริง ๆ เพราะเขามีการบริหารทางด้านท้องถิ่นสูงมาก นิวยอร์กต้องไปกู้หนี้ยืมสินมาเป็นพัน ๆ ล้านเหรียญ ถ้าคิดเป็นเมืองไทยก็หมายความว่ามียืมสินล้นพ้นตัว เหมือนกับประเทศไทยเดี๋ยวนี้มีหนี้สินทั้งในประเทศ ต่างประเทศอยู่ประมาณ ๔ แสนล้านบาท เราต้องใช้ดอกเบี้ยเงินกู้ทั้งในประเทศ ต่างประเทศประมาณปีละประมาณ ๔๐,๐๐๐ ล้านบาท ให้แก่เจ้าหนี้ทั้งในประเทศ ต่างประเทศ ในขณะที่เรามีเงินพัฒนาประเทศประมาณปีละ ๓๔,๐๐๐ ล้านบาท ปีละ ๓๔,๐๐๐ ล้านบาท น้อยกว่าดอกเบี้ยที่เราส่งไปชำระเจ้าหนี้ทั้งเงินต้นและดอกเบี้ยที่เราส่งไปมากกว่านี้ เพราะฉะนั้นเราจะเอาเงินที่ไหนมาพัฒนาบ้านเมือง แต่เหตุที่เป็นอย่างนี้เพราะเหตุว่าแนวทางของการดำเนินการของบ้านเมืองเราเป็นเหมือนนิวยอร์กในสมัยนั้นหรือเปล่า ผมยังไม่คิดที่จะเปรียบเทียบแต่อยากจะยกตัวอย่างให้ท่านดูสัก ๔-๕ ตัวอย่าง เรื่อง ๑ นายพอล ชาเฟอนาคิสต์ ลงทุนตกแต่งร้านไก่ย่างของตนย่านดาร์ทาวในนิวยอร์ก เงินลงทุนไปมากขณะที่เตรียมการจะทำพิธีเปิดร้านบริการลูกค้า อีก ๒-๓ วันข้างหน้า ก็ได้รับแจ้งข่าวร้ายว่าสมาคมแก๊สอเมริกันไม่อนุมัติแบบเตาอบไก่ย่างแบบใหม่ของเขา เมื่อสมาคมไม่อนุมัติแบบ เทศบาลเมืองนิวยอร์กก็ออกใบอนุญาตให้เป็นกฏตาดำรงไม่ได้ นายพอลไม่มีทางออกอื่นใดนอกจากจะโทรศัพท์ไปหาแจ๊คกาย แจ๊คกายนี้เขาเป็นออมบุดส์แมน (ombudsman) ออมบุดส์แมนนี้คล้าย ๆ เป็นตุลาการชาวบ้านนะครับ แต่เป็นเรื่องของรัฐ ในบางแห่งเขามีออมบุดส์แมน ออมบุดส์แมนคล้าย ๆ กรรมการเรื่องราวร้องทุกข์ของเรา คือถ้ามีปัญหาระหว่างประชาชนกับข้าราชการกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ เขาไปหาออมบุดส์แมน แทนที่ไปหาศาล ซึ่งเป็นเรื่องเป็นราวใหญ่โต ของเราถ้าไปฟ้องศาลว่า

จะไปถึงศาลฎีกาใช้เวลาประมาณ ๕ ปี อย่างว่าแต่ไถ่เนาไปหมดแล้วหรือ แม้กระทั่งศาลก็จะฟังไปหมดแล้ว กว่าที่จะเสร็จคดีว่าจะทำได้ไม่ได้ ที่นี้เขาไปหาออมบุดส์แมน ออมบุดส์แมนมีหน้าที่พิจารณาเกี่ยวกับปัญหาธุรกิจขนาดย่อมของมลรัฐนิวยอร์ก พอออมบุดส์แมนได้รับฟังปัญหาแล้วก็จัดการขอให้เทศบาลออกใบอนุญาตชั่วคราวให้ใช้ไปก่อน ระหว่างที่ต้องส่งแบบแปลนให้สมาคมแก๊สอเมริกันตรวจสอบตามวิธีการ นายพอลก็เปิดร้านอาหารได้ทันตามเวลานายพอลบอกว่าถ้าไม่ได้ข้าราชการในแผนกพาณิชย์ของมลรัฐนิวยอร์กช่วยแล้วเขาต้องเสียเวลาอย่างน้อย ๓ เดือน หรืออาจจะต้องรื้อโครงสร้างร้านอาหารของเขาใหม่หมด แล้วก็ตกเป็นหนี้สินล้มละลายไปตามระเบียบ ถ้าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในประเทศไทย เจ้าหน้าที่แผนกพาณิชย์ของประเทศไทยคนไหนจะกล้าเข้าไปช่วยนายพอลเพราะถ้าคนไหนเข้าไปช่วยอย่างนี้ก็ต้องบอกว่า รับอะไรมาจากนายพอลเท่าไร แล้วก็ยิ่งถ้าไปบังคับไปขอให้ทางเทศบาลออกใบอนุญาตชั่วคราวก็จะต้องตั้งข้อหาหรือมองหน้าเจ้าหน้าที่ทรม. บอกว่าได้ไปเท่าไร อันนี้ลำบาก

เรื่องที่ ๒ นายมาร์ค เซอร์วิน มีความมุ่งมั่นมาตั้งแต่ ๑๔ ขวบว่าถ้าเขาโตขึ้นจะเป็นวิศวกร และเป็นเจ้าของบริษัทของตนเองให้ได้ อีก ๒๐ ปีต่อมามาร์คซึ่งมีความเป็นอัจฉริยะในด้านการประดิษฐ์เครื่องมือท่อน้ำและเครื่องควบคุมผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม แต่ขาดการสนับสนุนทางการเงินเกือบจะต้องล้มละลาย มาร์คได้ขอความช่วยเหลือจากมูลนิธิวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งมลรัฐนิวยอร์ก ทางมูลนิธิรับฟังปัญหาของนายมาร์คและอนุมัติเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำให้ทันที ๔๐,๐๐๐ เหรียญ (เอา ๒๔ คุณไปนะครับ) การได้รับอนุมัติเงินกู้จากเมอริทีนี่ยเองทำให้มาร์คสามารถกู้เงินเพิ่มเติมจากหน่วยงานรัฐบาลกลางและธนาคารพาณิชย์ได้อีก ๒๗๐,๐๐๐ เหรียญ ธนาคารที่เคยปฏิเสธไม่ยอมพุดคุยกับเขาในตอนแรก ต่างพยายาม

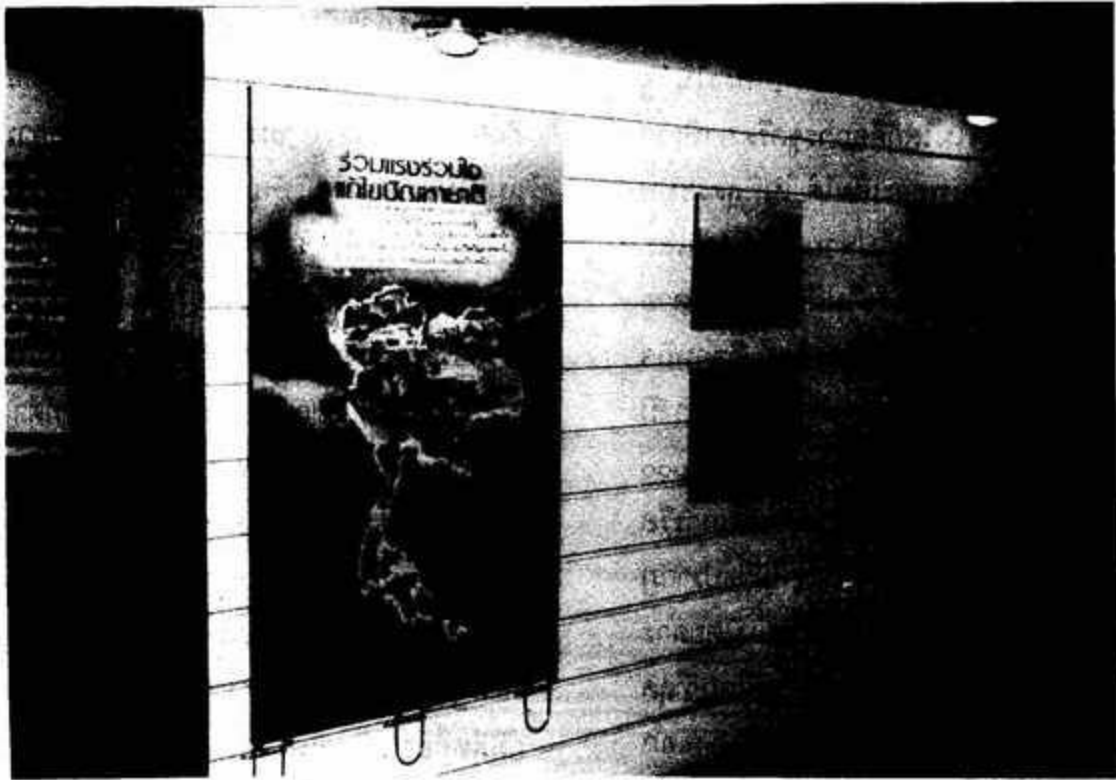
แย่งชิงตัวเขามาเป็นลูกค้าในระยะหลัง เพราะเห็นทำว่าเป็นลูกค้าที่ดี ในธนาคารในนิวยอร์กเช่นเดียวกับธนาคารในประเทศไทย เพราะโดยทั่วไปแล้ว ถ้าท่านจะไปเอาเงินจากธนาคารเป็นเงินกู้ ถ้าท่านมีแต่เพียงแนวความคิดหรือมีความเป็นอัจฉริยะ ท่านมีรูปแบบการประดิษฐ์ต่าง ๆ แล้วท่านจะยังไม่ได้รับความช่วยเหลือ ท่านจะได้รับความช่วยเหลือเป็นด้านเงินกู้ต่อเมื่อท่านมีหลักทรัพย์เป็นที่ดินหรือเป็นอาคารไปจำนอง หรือมีเครื่องจักรไปจำนองไว้ถึงจะให้ความช่วยเหลือ เพียงแต่ท่านไปคุยบอกว่าท่านเป็นอัจฉริยะ มีแบบมีอะไร มีความสำเร็จ น่าจะสำเร็จอย่างนี้ไม่มีทาง ธนาคารที่ในนิวยอร์ก ในสมัยนั้นได้ทำเช่นเดียวกับธนาคารของเมืองไทย

เรื่องที่ ๓ มาร์ค จอห์นสัน มีปัญหาเขากำลังสร้างภาพยนตร์เรื่องหนึ่งเกี่ยวกับทีมเบสบอลซึ่งเคยโด่งดังในอดีตแต่ไม่สามารถหาสนามเบสบอลขนาดใหญ่ที่มีลักษณะเก่าแก่เหมือนเมื่อปี ๑๙๓๐ ได้ นายจอห์นสันปรึกษากับเจ้าหน้าที่ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ในแผนกพาณิชย์ของมลรัฐนิวยอร์ก เจ้าหน้าที่ดังกล่าวได้ติดต่อประสานงานขอใช้สถานที่หน่วยทหารของรัฐแห่งหนึ่งให้โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายแต่อย่างใด ผลก็คือ เมืองนิวยอร์กมีภาพยนตร์เรื่องหนึ่งซึ่งเกี่ยวกับเบสบอลซึ่งมีคุณภาพสูงมากได้ส่งไปฉายในที่ต่าง ๆ ทำเงินกลับมาให้กับรัฐนิวยอร์ก รัฐนิวยอร์กเก็บภาษีจากภาพยนตร์เรื่องนี้ได้เกินค่าที่ให้ความช่วยเหลือไป อีกอันหนึ่ง นายจอห์น เดียวิส ก็อีกคนหนึ่งที่มีปัญหาในทางธุรกิจ เขาเป็นประธานบริษัท ๆ หนึ่ง ซึ่งเป็นบริษัทผลิตอุปกรณ์เครื่องมือทางอวกาศ และเป็นนายจ้างรายใหญ่ที่สุดในเขต Long Island เขาอยากขยายการผลิต และจ้างวิศวกรเพิ่มเติมอีกประมาณ ๑,๐๐๐ คน แต่ปัญหาคิดขัดที่ว่าค่ากระแสไฟฟ้าในนิวยอร์กขณะนั้นแพงมาก เช่นเดียวกับค่ากระแสไฟฟ้าในกรุงเทพฯ และในประเทศไทย ค่ากระแส-

ไฟฟ้าที่แพงมากนี้ ไม่คุ้มกับการลงทุน นายจอห์น เดียวิส เข้าปรึกษากับผู้ว่าการรัฐนิวยอร์ก ท่านผู้ว่าการรัฐนิวยอร์กรับฟังปัญหาและเข้าใจปัญหา ท่านได้สั่งให้โรงไฟฟ้าพลังน้ำแห่งหนึ่งของรัฐจ่ายกระแสไฟฟ้าให้บริษัทนี้ในราคาที่ถูกลงกว่าในราคาท้องตลาด ท่านไม่ได้หยุดอยู่แค่นั้นท่านได้ดำเนินการช่วยเหลือเจรจาเป็นการภายในให้สถานิติบัญญัติออกกฎหมายพิเศษ ให้กันกระแสไฟฟ้าส่วนหนึ่งในราคาถูกเพื่อบริการแก่อุตสาหกรรมในรัฐ ทำให้อุตสาหกรรมในรัฐนิวยอร์กได้ฟื้นตัว เพราะเหตุว่าสามารถที่จะได้รับบริการในด้านไฟฟ้าในอัตราต่ำ เมื่ออัตราต่ำต้นทุนการผลิตของอุตสาหกรรมต่าง ๆ ก็ต่ำ เมื่อต้นทุนต่ำการแข่งขันในด้านผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ก็มีสูง เมื่อมีสูงก็ขายของได้มาก เมื่อขายของได้มากรัฐนิวยอร์กก็เก็บภาษีได้มาก นี่คือการแก้ปัญหาของเมืองนิวยอร์ก มลรัฐนิวยอร์กก็กลายเป็นรัฐบาลที่รับฟังและใส่ใจต่อปัญหาธุรกิจของเอกชนอย่างจริงจัง ข้าราชการทุกระดับตั้งแต่ตัวผู้ว่าการรัฐลงมา ต่างถือนโยบายร่วมกันที่จะต้องปฏิบัติอย่างเคร่งครัดในการส่งเสริมวิสาหกิจเอกชน ผู้ว่าการรัฐเคยแถลงต่อสถานิติบัญญัติของรัฐไว้ครั้งหนึ่งว่า กฎเกณฑ์ที่สำคัญที่สุดในการฟื้นฟูมลรัฐนิวยอร์กคืองานมลรัฐนิวยอร์กจะอยู่ได้ก็ด้วยการสร้างงานในภาคเอกชน ขอโปรดได้ฟังดี ๆ นะครับ ปัญหาที่เกิดขึ้นของนิวยอร์กคล้ายคลึงกับปัญหาที่เกิดขึ้นในบ้านเมืองเราหรือเปล่า และเรากำลังจะแก้ปัญหากันอย่างไรรัฐนิวยอร์กเกือบจะต้องล้มละลายกว่าจะเรียนรู้ว่าจะธรรมชาติข้อนี้ ย้อนหลังไปช่วงปี ๑๙๖๐ ถึง ๑๙๗๐ รัฐพยายามที่จะแก้ปัญหาปากท้องประชาชนโดยการจ่ายเงินเดือนและเงินสงเคราะห์จากงบประมาณของรัฐ กิจกรรมของรัฐกลายเป็นอุตสาหกรรมที่เจริญเติบโตเป็นอันดับหนึ่งภายในรัฐ จากงบประมาณของรัฐเหมือนกับที่ของเรา รัฐวิสาหกิจจำนวนไม่น้อยเป็นกิจการที่ใหญ่โต รัฐวิสาหกิจเป็นหน่วยงานที่ก่อนหน้านี้สินนอกประเทศ

หรือต่างประเทศมากที่สุด กิจการของรัฐกลายเป็นอุตสาหกรรมที่เจริญเติบโตเป็นอันดับหนึ่งในรัฐ ผลกระทบที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ก็คือการทุจริตภาวียาจากประชาชนที่ยังมีเงินพอจะเสียได้ ในที่สุดระบบภาษีที่ตั้งเป้าเก็บเพื่อนำเงินไปจ่ายเงินเดือนและสงเคราะห์คนที่ไม่มียานพาหนะ และไม่มีที่อยู่ได้ทำลายฐานภาษีของตนเองไปที่ละเล็กละน้อย วิชาเอกชนเริ่มล้มหายตายจากไปอย่างรวดเร็วระหว่างปี ๑๙๗๐ ถึง ๑๙๗๖ รัฐนิวยอร์กสูญเสียงานไป ๓๖๗,๐๐๐ ตำแหน่งในภาคเอกชน เพราะการดำเนินการรัดภาษีของรัฐบาล บริษัทธุรกิจขนาดใหญ่ที่มีชื่อปรากฏใน ๕๐๐ บริษัทแรกของนิตยสารฟอร์จูน นิตยสารฟอร์จูนนี้เป็นนิตยสารที่เขาลำดับบริษัทที่ใหญ่ที่สุดในโลก บริษัทใหญ่ ๆ พวกนี้ต้องย้ายตัวเองออกไปจากมลรัฐนิวยอร์กถึง ๓๕ บริษัท บริษัทอื่น ๆ ย้ายตามออกไปจากรัฐนิวยอร์ก ๗๐๐ บริษัท ธุรกิจขนาดกลางและเล็กอีก ๑,๒๐๐ แห่ง ต้องปิดกิจการลงโดยสิ้นเชิง ประกอบกับภาวะเศรษฐกิจตกต่ำในช่วงดังกล่าว มหานครนิวยอร์กเองก็เกือบถึงภาวะล้มละลายเดี๋ยวนี้บริษัทใหญ่ ๆ ของเราจำนวนไม่น้อยเตรียมการที่จะไปลงทุนในต่างประเทศ ถ้าท่านได้ข่าวจริงไม่จริงไม่ทราบ แต่เราคงต้องยอมรับความจริงว่า ไม่ว่าคุณจะมีเจตนาดีอย่างไรก็ตาม คุณไม่สามารถแก้ปัญหาปากท้องของคนได้ โดยรัฐเป็นผู้ให้ รัฐจะอยู่รอดได้ก็ด้วยความริเริ่มในภาคเอกชนและด้วยการสร้างงานในภาคเอกชน ไม่ใช่ประธานรัฐสภาไทยพูด แต่เป็นผู้ว่าการรัฐนิวยอร์กในขณะนั้น เป็นผู้พูดหลังจากที่ได้บรรลุความสำเร็จแล้วว่าการรัดเก็บภาษีแต่เพียงอย่างเดียวมันไม่ได้ช่วยให้บ้านเมืองเจริญขึ้น แต่ผมคิดว่าเมืองไทยคงไม่ทำอย่างนั้นคงจะมีเหตุมีผลพอสมควร นิวยอร์กลดเป้าภาษีอากรลงไป ๓,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ นิวยอร์กกำลังจะล้มละลายในขณะนั้น แต่ลดเป้าภาษีอากรลงไป ๓,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ เอา ๒๔ คุณไปนะครับ และมีเป้าหมายจะลดลงไปอีกใน ๒ ปีข้างหน้า ผู้ว่าการรัฐซึ่งเป็น

ปรปักษ์ต่อการเก็บภาษีระบบที่เก็บภาษีจากบริษัทธุรกิจข้ามชาติโดยถือรายได้ทั่วโลกของเราถือว่าใครก็ตามไม่ว่าจะมีกิจการมาเป็นสาขาของกิจการบริษัทแม่ที่ไหนก็ตาม บริษัทข้ามชาติที่มีสาขาอยู่ทั่วโลกเราตามเก็บภาษี ถือว่าเขาจะต้องมาเสียภาษีหมดในเมืองไทยเหมือนกับนิวยอร์กในสมัยปี ๑๙๗๐ นิวยอร์กกำจัดการระบบการทำงานที่เรียกว่า เรด เทป (Red Tape) ยกเลิกระเบียบกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่หยุดยั้งความคล่องตัวทางธุรกิจ เช่น ยกเลิกระเบียบควบคุมการลงทุนบริษัทประกันภัย จัดตั้งสำนักงานออกใบอนุญาตธุรกิจต่าง ๆ ให้ทำหน้าที่เป็นด่านแรกและด่านเดียวในการออกใบอนุญาตต่าง ๆ ของรัฐ ผู้ว่าการมลรัฐนิวยอร์กสามารถเรียกร้องให้ผู้มีสิทธิ์ออกเสียงในรัฐอนุมัติกฎหมายที่ให้อำนาจรัฐออกพันธบัตรที่เพิ่มรัฐนิวยอร์กจำนวน ๑,๒๐๐ ล้านดอลลาร์ พันธบัตรต่าง ๆ ที่ออกมามากมายครั้งหลายคราวในช่วงที่กำลังฟื้นฟูพัฒนาเศรษฐกิจนั้น ไม่เสียภาษีดอกเบี้ยพันธบัตร อันนี้เป็นข้อสรุปเท่านั้น ยังมีอีกมากมายพอสมควร ผมมีความสนใจมากในการแก้ปัญหาโดยบทเรียนจากนิวยอร์ก เพราะว่าบทเรียนทั้งหมดนี้เป็นบทเรียนที่เกิดขึ้นในเมืองไทยในปัจจุบันนี้ แต่การแก้ปัญหาของมลรัฐนิวยอร์กเหมือนกับเป็นการแก้ปัญหาที่เป็นเรื่องนอกตำรา เพราะถ้าเป็นการแก้ปัญหาเศรษฐกิจ ถ้าเป็นเรื่องในตำรา ถ้ารัฐเก็บภาษีไม่พอต้องการเงินมากก็ขึ้นภาษีอันนี้เป็นการแก้ในตำรา ถ้าในกรณีที่เราจะแก้ปัญหาเรื่องภาคเอกชนไม่ร่วมมือรัฐบาลเราก็ออกกฎหมายลงโทษภาคเอกชนให้หนักในฐานะไม่ร่วมมือในการเสียภาษีต่าง ๆ ทั้งหมดนี้เป็นการแก้ปัญหาในตำรา แต่ผู้ว่าการรัฐนิวยอร์กนายครุโมนี่ได้แก้ปัญหา นอกตำราทั้งสิ้น แต่เป็นการแก้ปัญหาที่บรรลุถึงความสำเร็จของการแก้ปัญหาในภาวะที่เศรษฐกิจตกต่ำ เพราะฉะนั้นนิวยอร์กในปัจจุบันนี้ใช้หนี้สินหมดแล้วกลายเป็นมลรัฐที่กลับมาคืนสู่สภาพเดิมที่มีความร่ำรวย เพียงแต่ปัญหาสังคมบางประการที่ยัง

ไม่สามารถที่จะแก้ปัญหาได้ภายในระยะเวลาปีสองปี กระผมก็มาคิดคำนึงถึงเมืองไทยนี้เราได้คิดอะไรบ้าง จากบทเรียนจากนิวยอร์ก แต่ทั้งหมดนี้เวลาคงจะหมดพอดี กระผมคิดว่าเมืองไทยจะแก้ปัญหาได้ต้องร่วมมือกันระหว่างรัฐบาล รัฐสภา ข้าราชการ ประชาชน ข้อสำคัญที่สุดการแก้ปัญหานั้นจะต้องรู้ปัญหาที่แท้จริง รู้ถึงวิธีการแก้ปัญหาโดยที่ไม่แก้ปัญหาลักษณะแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ในลักษณะไม่แก้ปัญหาตามตำราของต่างประเทศอะไรก็ตาม แต่แก้ปัญหาตามสภาพการณ์ที่ปรากฏขึ้นแล้วตามความเป็นจริง และตามตัวอย่างของการแก้ปัญหาที่ประสบผลสำเร็จแล้ว แต่เราจะต้องร่วมมือร่วมใจกันในทุกด้านและโดยเฉพาะอย่างยิ่งวันนี้เป็นวันข้าราชการพลเรือน กระผมเข้าใจว่าข้าราชการรวมทั้งเจ้าหน้าที่รัฐวิสาหกิจจำนวนประมาณ ๑ ล้านกว่าคน เป็นผู้กุมชะตาชีวิตกอบกู้ปัญหาของประเทศชาติเอาไว้ ถ้าวันนี้รัฐบาลไม่ทำงานเสีย ๑ อาทิตย์ รัฐสภาพุศ ๓ เดือน บ้านเมืองอยู่ได้ แต่ข้าราชการประจำ ข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่

รัฐวิสาหกิจทั้งหลาย ๑ ล้านกว่าคนพร้อมใจกันไม่ทำงานทั้งหมด บ้านเมืองล่มจม เพราะฉะนั้นท่านควรจะคำนึงถึงความสำคัญในการที่ท่านเป็นข้าราชการของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ความสำคัญของข้าราชการที่ท่านมีต่อปัญหาของชาติบ้านเมืองอย่าไปคิดน้อยอกน้อยใจในโชคชะตาหรือวาสนา ถ้าท่านมีศรัทธาที่จะทำประโยชน์ให้กับประเทศชาติประชาชน เสด็จในกรมหลวงราชบุรีดิเรกฤทธิ์ เคยรับสั่งว่า “My life is service for the Nation” กรมหลวงราชบุรีเป็นพระบิดาของกฎหมายไทยเป็นพระโอรสรัชกาลที่ ๕ ท่านบอกว่า “ชีวิตข้าพเจ้าเกิดมาเพื่อรับใช้ประเทศชาติ คนเราควรจะให้แต่ไม่ควรจะขอะไรจากคนอื่น ควรจะกินพอประมาณ ไม่ควรจะกินมากเกินไปถึงท้องฉาง ควรจะช่วยเหลือผู้อื่นไม่ใช่เหยียบย่ำ ควรจะรับใช้ไม่ควรคิดเป็นนายคน” และอันนี้คือข้อเตือนใจของข้าราชการทั้งหลาย ขอบพระคุณครับ สวัสดี

บทความวิชาการ

ระบบราชการ กับ การนิคมไทย

ชวน หลีกภัย*

ท่านผู้ฟังที่เคารพรักทุกท่านครับ ในโอกาสที่มีการจัดนิทรรศการวันข้าราชการพลเรือน ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ถึงวันที่ ๓ กรกฎาคม ได้รับเกียรติให้มาร่วมในโอกาสนี้และได้รับมอบหมายให้บรรยายในหัวข้อเรื่องระบบราชการกับการนิคมไทย หัวข้อดังกล่าวนี้มีการแยกบรรยาย ในตอนเช้าช่วงหนึ่งและตอนบ่ายอีกช่วงหนึ่งนะครับ

คำว่านิคมไทยที่เรากำลังจะพูดกันต่อไปนี้เป็นคำซึ่งมีการกล่าวถึงพูดถึงและเขียนถึงกันบ่อยในขณะนี้ ซึ่งต้องถือว่าเป็นนิคมไทยที่ดีและเป็นที่น่ายินดีที่เราได้พูดถึงในลักษณะของการรณรงค์ในเรื่องความนิคมไทย แต่ถ้าสังเกตให้ดีไม่ว่าเราจะอ่านจากหนังสือหรือฟังจากวิทยุหรือโทรทัศน์ก็ตาม จะเห็นว่าการพูดถึงหรือกล่าวถึงหรือเขียนถึงการนิคมไทยนั้น มักจะเน้นในเรื่องการรณรงค์ให้ซื้อสินค้าที่ผลิตขึ้นในประเทศไทย ดูประหนึ่งว่าการนิคมไทยคือการใช้ของไทยเท่านั้น แต่แท้จริงความหมายนั้นไม่ได้กินความหมายเพียงแค่นี้ สาเหตุที่มาของการพูดเฉพาะเจาะจงก็คงจะเป็นเพราะเหตุว่า เราได้รื้อฟื้นคำกล่าวเรื่องนิคมไทยขึ้นมาหลังจากที่ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี ได้เน้นนโยบาย ๓ ประการเมื่อปีที่แล้ว คือ นโยบายเรื่องการประหยัด การนิคมไทย และการสนับสนุนการส่งออก และเหตุที่มาของเรื่องนี้ก็มาจากการที่ประเทศไทยประสบภาวะการขาดดุลการค้าที่รุนแรงที่สุดในชีวิตของประเทศ คือเมื่อปีก่อนปรากฏว่าเราขาดดุลการค้าต่างประเทศถึงแปดหมื่นกว่าล้านบาท ซึ่งนับว่าสูงสุดในประวัติศาสตร์ของชาติไทย หลังจากที่ได้มีการออกมาตรการต่าง ๆ เพื่อแก้ปัญหา แต่ในที่สุดก็คงมาลงเอยว่าวิธีที่ดีที่สุด มาตรการที่ดีที่สุด คือการที่คนไทยจะต้องลดการซื้อของจากต่างประเทศ นั่นก็คือต้องหันมาซื้อของในประเทศให้มากขึ้น และประเด็นนั้นก็มาสู่คำว่าต้องนิคมใช้ของไทย

*รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ปาฐกถาเนื่องในวันข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๒๘ วันที่ ๓ เมษายน ๒๕๒๘
ณ หอประชุมกรมประชาสัมพันธ์

นี่ก็คือที่มาในระยะสั้น ๆ ในช่วงระยะจากปลายปีที่แล้วถึงปีนี้ แต่ความหมายคำว่านิยามไทยนั้นแท้จริงก็มีการพูดกันมาก่อน อย่างน้อยผมคิดว่ามากกว่า ๒๐ ปี แต่ในอดีตนั้นอาจจะไม่มีการรณรงค์กันรุนแรงหรือจริงจังมากนัก แต่ความคิดนี้มีมาก่อน แล้วนั้นเรื่องหนึ่ง การพูดถึงการนิยามไทยในความหมายที่เราจะพูดกันต่อไปนี้จึงไม่เฉพาะเจาะจงเฉพาะเรื่องของการใช้สินค้าไทยเท่านั้น เพราะความหมายของคำว่านิยามไทยอาจจะมีความหมายไปถึงเรื่องอื่นซึ่งไม่หมายเฉพาะการซื้อสินค้า เช่น ถ้าเราพูดถึงนิยามธรรมชาตินิยมประเพณีของไทย เราต้องการให้คนไทยได้ยึดเหนี่ยววิถีชีวิตแบบคนไทยอะไรเหล่านี้ อาจจะไม่ใช่เรื่องของ การซื้อขายแต่นั่นก็หมายถึงความนิยามไทยอีกส่วนหนึ่ง เพราะฉะนั้นประเด็นที่กระผมจะเรียนกับท่านทั้งหลายในวันนี้ ก็คงจะกว้างกว่าในความหมายที่ผมได้กล่าวมาตั้งแต่ต้น ที่นี้ความเป็นไทยที่จะต้องนิยามนั้นต้องทำความเข้าใจกันอีกว่าความเป็นไทยนั้นแน่ใจเสมอไปหรือว่าเป็นสิ่งที่ตั้งถาม เราคงได้ยินคำกล่าวที่ว่าข้าราชการคนนั้นมาอย่างไทยไปอย่างฝรั่ง นั้นหมายความว่าอย่างไร หมายความว่าข้าราชการคนนั้นมาสายครึบมาไม่ตรงเวลา แต่เวลากลับนั้นตรงเวลา เวลาราชการเริ่มแปดโมงครึ่ง แต่ข้าราชการนั้นอาจจะมาเก้าโมงหรือเก้าโมงครึ่ง แต่ว่าพอถึงเวลาสี่โมงครึ่งตรงข้าราชการคนนั้นกลับแล้ว เราพูดว่ามาอย่างไทยไปอย่างฝรั่ง ทำไมพูดอย่างนั้น เหตุที่มาของคำพูดอย่างนี้เพราะมีความรู้สึกว่าคุณไทยไม่ค่อยตรงต่อเวลา คนไทยไม่รักษาเวลา ลักษณะไทยอย่างนี้น่าจะต้องนำไปปฏิบัติเป็นนิยามไทยด้วยหรือไม่ ผมคิดว่าเราพูดความจริงกันนะครับว่าลักษณะที่คนไทยเราประพฤติปฏิบัติ นั้นไม่ใช่เป็นสิ่งที่ควรจะยึดเป็นแนวทางทุกอย่างไป ตัวอย่างเช่นเรื่องมาอย่างไทยไปอย่างฝรั่ง ซึ่งเป็นคำพังเพยที่ตำหนิคนไทยนั้นก็ถือว่าเป็นวิถีปฏิบัติซึ่งมีมูลความจริงอยู่ไม่มากนักน้อย และต้องถือว่าวิถีปฏิบัติดังกล่าวมานั้นไม่พียงนำมาบรรจงให้เป็นที่ยินยอมกัน

เพราะฉะนั้นในความหมายที่เราจะพูดถึงคำว่านิยามไทยนั้นต้องจำกัดว่าหมายถึง ลักษณะความนิยมที่เอื้ออำนวยประโยชน์ให้กับส่วนรวมและเป็นแนวทางปฏิบัติที่ถูกต้องต่อประเทศชาติ นั้นต่างหากถึงจะนำมาบรรจงหรือเรียกร้องให้ปฏิบัติแบบการนิยามไทยมิใช่เราจะเอาการประพฤติดีหรือการปฏิบัติทุกอย่างมาปฏิบัติ ถ้าหากว่าการประพฤติดีหรือการปฏิบัตินั้นเป็นสิ่งที่ขัดขวางต่อการเจริญพัฒนา ขัดขวางต่อความเจริญก้าวหน้าและขัดต่อความดีงามของการประพฤติปฏิบัติโดยทั่ว ๆ ไปแล้ว ก็ไม่พียงจะยอมรับสิ่งนั้นมาประพฤติปฏิบัติ

เพราะฉะนั้นเราก็ทำความเข้าใจได้ว่าการนิยามไทยนั้นก็คือวิถีชีวิตหรืออุดมการณ์ในการที่จะยึดมาเป็นแนวปฏิบัติเพื่อยกย่องเชิดชูวัฒนธรรมประเพณีที่ดีหรือสิ่งที่ดีงามของไทย แต่ในที่นี้ไม่ได้หมายความว่าทุกเรื่อง อันจะต้องยอมรับ เราคัดเฉพาะสิ่งที่เราจะยอมรับได้ว่าเป็นสิ่งที่ดีงาม สังคมยอมรับได้ และเช่นเดียวกันความหมายของการนิยามไทยในที่นี้คงไม่ได้หมายความว่าสิ่งนั้นต้องเป็นสิ่งที่ปฏิบัติมาแล้วแต่โบราณ เพราะทุกสิ่งทุกอย่างนั้นมีการพัฒนามาเป็นลำดับ กว่าจะคัดออกมาเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตที่ปฏิบัติได้ว่าเป็นสิ่งที่ดีนั้นต้องใช้เวลาเช่นเดียวกัน ในขณะที่อาจจะมีการปฏิบัติบางอย่างอาจจะไม่ใช่เป็นเรื่องที่มีมาแต่โบราณ แต่มาคิดมาปฏิบัติในตอนหลังและยอมรับว่านั่นคือสิ่งถูกต้อง และในระบบราชการเองหรือระบบสังคมเองเขายอมรับว่านั่นคือสิ่งถูกต้อง สิ่งนั้นก็น่าจะเป็นสิ่งหนึ่งที่ต้องยอมรับได้

ผมขอทำความเข้าใจกับท่านอีกนิดหนึ่งว่า สิ่งถูกต้องนั้นไม่จำเป็นเสมอไปจะได้รับการยอมรับจากการประพฤติปฏิบัติของสังคม เช่นเดียวกับการที่เราคิดว่าการนิยามไทยเป็นสิ่งที่ดี แต่ใช้ว่าคนไทยทุกคนจะสามารถปฏิบัติได้ไหม หลายคนอาจจะพูดได้แต่ปฏิบัติไม่ได้ เพราะความเคยชินกับความสะดวกสบายแม้สิ่งที่สะดวกสบายนั้นไม่ใช่สิ่งที่ถูกต้อง

เพราะฉะนั้นเราต้องพยายามทำความเข้าใจกับสิ่งนี้ เพื่อให้สามารถลงเอยในความคิดร่วมกันได้ว่าความหมายของคำว่านิคมไทย ซึ่งสั้น ๆ สามพยางค์ แต่ความหมายที่แท้จริงนั้นกว้างและไกล และลึกแค่ไหน ถ้าเราทำความเข้าใจกันได้แล้วผมคิดว่าประเด็นต่อไปที่เราจะพูดนั้นคงจะง่ายขึ้นในการที่เราจะทำความเข้าใจระบบราชการกับการนิคมไทยนั้น

อย่างที่ผมได้เรียนแล้วว่าเมื่อเราทำความเข้าใจกับความหมายคำว่านิคมไทยได้แล้ว เราก็จะไปไกลต่อไปว่าการนิคมไทยกับระบบราชการนั้นจะมีผลต่อประเทศชาติอย่างไร “ระบบราชการ” ต้องทำความเข้าใจกันก่อนครับว่าราชการในที่นี้ก็คือข้าราชการ ข้าราชการคือผู้ซึ่งมีบทบาทหน้าที่ตามที่ตัวบทกฎหมายหรือระเบียบของราชการกำหนด หรือตามที่ผู้บังคับบัญชาได้มอบหมาย หรือตามที่รัฐบาลได้มอบหมายให้ปฏิบัติไปตามนโยบายของรัฐบาล ผู้ซึ่งมีหน้าที่ปฏิบัติงานดังกล่าวต้องถือว่าเป็นข้าราชการซึ่งมีหน้าที่สนองตอบกับแนวนโยบายหรือแนวทางปฏิบัติของกฎหมายและแนวปฏิบัติ

ของนโยบายของรัฐบาล ระบบราชการนั้นมีความหมายอย่างยิ่งต่อการปฏิบัติหรือการทรงคนในเรื่องการนิคมไทย ผมจะเว้นเรื่องนี้ไว้กล่าวในตอนท้าย แต่จะนำความรู้สึกของประชาชนมาพูดถึงราชการก่อนนะครับ ผมขออนุญาตที่จะเรียนว่าโดยฐานะของกระผมเองไม่ใช่ข้าราชการและกระผมเองไม่เคยรับราชการ แต่การมองราชการนั้นจะมองในฐานะคนที่ป็นราษฎร คิดว่าในฐานะของคนที่เป็นผู้แทนราษฎรซึ่งมาจากประชาชนนั้นคงจะมองภาพของราชการในสายตาของประชาชนได้ชัดเจนพอสมควร ประชาชนมองราชการอาจจะต่ำจากที่ข้าราชการมองตัวเอง ผมจะไม่พูดว่าข้าราชการมองตัวเองว่าอย่างไร แต่จะมองว่าประชาชนนั้นมองข้าราชการในสายตาที่สูง ประชาชนถือว่าข้าราชการเป็นผู้นำของประชาชนและประชาชนถือว่าข้าราชการคือของสูงที่ทุกคนใฝ่ฝันอยากเป็น คนที่เป็นผู้แทนราษฎรที่มาจากการเลือกตั้งอย่างผมนั้น พูดได้ชัดเจนว่าราษฎรนั้นอยากให้ลูกหลานตนเองได้มีโอกาสเป็นข้าราชการแต่ก็ไม่สามารถเป็นได้ เพราะฉะนั้น

ผู้แทนราษฎรผมเชื่อว่าเกือบทุกคนจะได้รับคำฝากฝังจากประชาชนอยู่เสมอว่าถ้าเข้ารับราชการไม่ได้ก็อยากให้ผู้แทนราษฎรฝากเข้าเป็นส่วนหนึ่งของข้าราชการ เช่นเป็นการโรง บางคนถึงขนาดวิ่งเต้นขายสวน ขายนา ขายวัว ขายควาย ขายทรัพย์สินเพื่อให้ลูกได้เป็นการโรง นั่นคือการมองระบบราชการที่ถือเป็นของสูง การมองนั้นจริงอยู่ส่วนหนึ่งมองว่าไม่มีชีวิตงานอาชีพใดที่มีหลักประกันดีเท่ากับอาชีพราชการหรือส่วนหนึ่งของราชการอันนั้นเป็นสิ่งถูกต้อง แต่ว่าในส่วนหนึ่งที่ผมได้เรียนตั้งแต่ต้นว่าเรามองข้าราชการเป็นของสูง ความไฝ่ฝันของประชาชนจึงอยากจะให้สมาชิกของครอบครัว หรือลูกหลานได้มีโอกาสรับราชการ ซึ่งข้าราชการเองในครั้งหนึ่งก็เคยมองอย่างนั้น ถึงได้พยายามที่จะเข้ามาทำราชการ แต่ว่าเมื่อเข้ามาแล้วสายตาที่เคยมองข้าราชการเป็นของสูงนั้นอาจจะลดลงได้ หรือมองเฉพาะเรื่องหลักประกันของชีวิตมากกว่าบทบาทหน้าที่ที่สามารถมีอิทธิพลทำงานให้เป็นประโยชน์กับประเทศชาติส่วนรวมได้

ผมขอเรียนว่าโดยสภาพที่ประชาชนมองข้าราชการอย่างนี้ เขาจึงถือว่าข้าราชการคือผู้นำแล้วแต่ความเป็นผู้นำนั้นจะมีความหมายตามสภาพการณ์ของสังคมว่าจะเล็กหรือใหญ่แค่ไหน ถ้าเป็นข้าราชการซึ่งอยู่ในภูมิภาคเล็ก ๆ ในส่วนการปกครองส่วนย่อย ๆ ในระดับหมู่บ้านตำบล เขาก็มองว่าคนเหล่านั้นคือผู้นำของหมู่บ้านหรือตำบล ถ้ากว้างออกไป เขาก็มองความเป็นผู้นำนั้นกว้างออกไป เพราะฉะนั้นการประพฤติปฏิบัติ ความคิดความเห็นแนวทางที่ข้าราชการปฏิบัติจึงอยู่ในสายตาของประชาชนที่จับตามองหรือปฏิบัติตนให้สอดคล้องกับแนวประพฤติปฏิบัติของข้าราชการ ความสำคัญเป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นถ้าข้าราชการได้มองออกว่าตัวเองมีความสำคัญต่อประชาชนแค่ไหน แล้วประพฤติปฏิบัติในแนวทางเพื่อให้ประชาชนปฏิบัติตามในแนวทางที่ประสงค์ เราก็จะได้ประโยชน์อย่างมหาศาลและ

เช่นเดียวกัน

น่าเสียดายที่ในปัจจุบันนี้ยังมีข้าราชการอีกไม่น้อยที่ไม่เห็นความสำคัญตามที่ผมได้กล่าว แม้ความเปลี่ยนแปลงในสังคมจะมีมากข้าราชการเองก็พยายามที่จะมีการปฏิบัติตัวเอง พัฒนาตัวเองไปในแนวทางที่ดี แต่ยังมีอยู่ไม่น้อยที่เดียวครับที่ยังชี้นำไปในทางที่ไม่ถูกต้อง สังคมจึงยังมีปัญหาอีกมากซึ่งก็ต้องพูดว่ากระบวนการข้าราชการนั้นก็เป็นปัญหาอันหนึ่ง กระบวนการข้าราชการหรือระบบของข้าราชการนั้นเป็นกระบวนการซึ่งมีการบังคับบัญชาลดหลั่นเป็นขั้นเป็นชั้น ถ้ามองตามแนวยาวเราจะเห็นกระบวนการตั้งแต่หัวแถวถึงท้ายแถว ยาวเหยียด หัวแถวไปทางไหนปกติท้ายแถวก็ไปทางนั้น แต่บางทีในกระบวนการที่ยาวเหยียดนั้นมีหลายช่วงหลายตอน แล้วก็มีหัวแถวอยู่หลายจังหวัดหลายช่วงบางทีหัวแถวไปทางหนึ่ง หัวแถวในตอนที่สองที่สามก็ไปอีกทางหนึ่ง บางทีหัวแถวเองก็เลี้ยวไปในทางที่ไม่ถูกต้อง ช้างหลังแน่นอนก็ย่อมจะไปในทิศทางที่ไม่ค่อยจะถูกต้อง ผมยกตัวอย่างให้ง่าย ๆ ว่าในส่วนภูมิภาคนั้น ในขณะนั้นเรามีข้าราชการหลายฝ่ายนะครับที่อยู่ใกล้ชิดกับประชาชน โดยภาพรวม ๆ นั้นมีการพัฒนาดีขึ้น แต่ในส่วนลึกที่คนข้างบนมักจะมองไม่เห็นแต่ประชาชนมองเห็นและก็โชคดีที่ผมเองก็เป็นผู้แทนราษฎรก็มองภาพได้ชัดเจนมากกว่าที่อยู่ข้างบน โดยไม่มีโอกาสไปสัมผัสกับชาวบ้าน

ผมกล่าวได้ว่าแม้จะมีการพัฒนาตัวเองปรับปรุงระบบอะไรต่าง ๆ เพื่อให้สนองตอบประชาชนได้ดีขึ้นก็ตาม แต่ในขณะนี้ก็ยังมียกไม่น้อยทีเดียวที่ข้าราชการของเราชี้นำหรือปฏิบัติตัวไปในทางที่ไม่ถูกต้อง เรายังมีระบบของความไม่ถูกต้องอีกมากทีเดียวครับ ผมเคยเรียนข้าราชการผู้ใหญ่อยู่เสมอว่าข้างล่างนั้นยังมีปัญหา ทุกจังหวัดยังมีสิ่งที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ถ้าพูดในแง่ของบ้านเมืองทุกจังหวัดยังมีบ่อน ยังมีช่อง สิ่งเหล่านี้ยังจำเป็นต้องมีถ้าเรามองลึกลงไปถึงระดับอำเภอเราไปมองถึง

แก่นแท้ของปัญหา เราว่ายังต้องมีสิ่งเหล่านี้ เพราะสิ่งเหล่านี้คือเครื่องมือเครื่องมือของพื้นที่ที่จะใช้มาเป็นส่วนหนึ่งของการไต่เต้าไปสู่ความรุ่งเรืองของตัวเอง เขายังจำเป็นต้องส่งส่วยและสิ่งเหล่านี้คือปอน้ำที่จะต้องดักตวงเพื่อเป็นเครื่องมือในการส่งส่วยเราจะแก้สิ่งนี้ได้ ถ้าหัวแถวหรือช่วงใดช่วงหนึ่งของกระบวนการบังคับบัญชาต้องการสิ่งเหล่านี้ไปเป็นส่วนหนึ่งในการตอบแทนเพื่อสนับสนุนผู้ได้บังคับบัญชาให้สูงขึ้น เพราะฉะนั้นไม่ว่าในข้าราชการวงการใดก็ตามไม่เฉพาะเจาะจงในกระทรวงใดกระทรวงหนึ่ง กรมใดกรมหนึ่งสิ่งไม่ถูกต้องเหล่านี้ยังจำเป็นต้องมีตราบดที่เรายังไม่สามารถขจัดระบบหรือกระบวนการที่ไม่ถูกต้องหลายขั้นตอนที่ยังมีอยู่แม้จะมีความพยายามในการแก้ เพราะฉะนั้นถ้าเราไม่รู้ปัญหาเราก็คำไม่ถูก

ท่านต้องยอมรับว่าในระบบราชการของเรานั้น ค่านิยมจนเกือบจะเป็นการนิยมไทยไปนั่นคือการปกป้องผู้ได้บังคับบัญชา แม้สิ่งที่ผู้ได้บังคับบัญชาปฏิบัตินั้นจะเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง แต่ว่าถ้านายที่ดีจะต้องปกป้อง การปกป้องนี้แหละคือสิ่งที่สร้างค่านิยมที่ไม่ถูกต้องให้กับข้าราชการของเรา เพราะฉะนั้นก็ยังมีความที่ทำไมดีแต่ได้ดีอีกมากมายยกยกแล้วก็ตรงกันข้ามคนที่ทำดีแต่ไม่ได้ดีอีกเยอะแยะ ข้าราชการบางคนนั้นประสบความสำเร็จเอาใจคนเพียงสองสามคน แต่คนที่ทำงานเกือบตายเอาใจคนเป็นแสนเป็นหมื่นไม่ได้ดีหรอกครับ เพราะคนเป็นแสนเป็นหมื่นไม่สามารถดลบันดาลให้คนนั้นขึ้นมาหรือไปไหนได้แต่คนสองสามคนนั้นสามารถบันดาลข้าราชการได้ เมื่อเป็นอย่างนี้ค่านิยมของข้าราชการบางฝ่ายจึงพยายามที่จะสนองตอบผู้บังคับบัญชาไม่ใช่สนองตอบประชาชน ยิ่งระบบราชการของประเทศเรา เราไม่ได้กระจายอำนาจมากนัก เราส่งคนไปจากส่วนกลางเป็นส่วนใหญ่ คนเหล่านี้ไม่ติดกับพื้นที่ คนเหล่านี้ทำงานเพียงเพื่อให้ผ่านพื้นที่แล้วก็ไปสู่พื้นที่ที่ดีกว่า จากจังหวัดเล็กเพื่อไปสู่จังหวัดใหญ่

กว่า จากจังหวัดที่ใหญ่เพื่อมาสู่ส่วนกลางขึ้นมาเป็นรองอธิบดี เป็นอธิบดี มาเป็นรองปลัด มาเป็นปลัดกระทรวง ความผูกพันที่เขาจะมีกับพื้นที่นั้นมีจำกัดมาก เขาทำไปเพียงเพื่อให้ช่วงระยะเวลาที่อยู่นั้นผ่านไปสองปี สามปี แล้วก็โยกย้ายจะให้เรามีความรู้สึกเจ็บร้อนเหมือนอย่างประชาชนในถิ่นเป็นไปได้อย่างไร ระบบนี้ยังปลูกฝังอยู่อย่างแน่นหนา และระบบนี้คือระบบที่จะทำลายความพัฒนาความเจริญของบ้านเมือง แล้วความเจริญยังจะต้องกองอยู่แถวนี้กรุงเทพฯ เราจะขยายกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาคนั้นได้จำกัด จังหวัดใดโชคดีได้ข้าราชการจากส่วนกลางที่ดีก็นับว่าเป็นบุญของจังหวัดนั้น จังหวัดใดโชคร้ายได้คนที่ไม่ดีก็ต้องรองจนกว่าคนนั้นจะตายหรือคนนั้นจะย้ายไปอยู่ที่อื่น เพราะฉะนั้นประชาชนในต่างจังหวัดยังรอความหวังว่าสักวันหนึ่งระบบจะมีการแก้ไขในแนวทางดีขึ้น ระบบจะเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่คนในถิ่นจะมีสิทธิมีอำนาจในการชี้ชะตาตัวเองมากขึ้น เพราะคนในจังหวัดนั้นคือคนที่จะอยู่และจะตายที่นั่น ความเจริญหรือไม่เจริญจึงผูกพันอยู่กับบุคคลเหล่านี้ ประชาชนเป็นผู้ที่ได้รับทั้งส่วนที่ดีและไม่ดี ไม่อาจจะหลีกเลี่ยงสภาพชีวิตที่อยู่ในท้องถิ่นนั้นได้ นี่คือความจริงอันหนึ่งของระบบราชการไทย

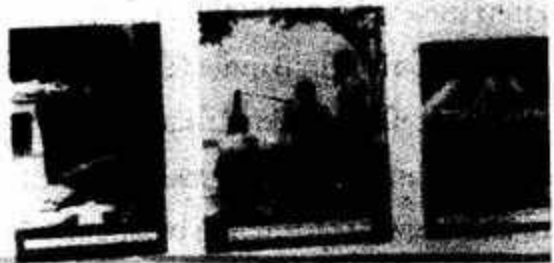
ผมเคยคุยกับข้าราชการชั้นผู้ใหญ่อย่างเปิดอกและก็คุยกันอย่างได้สาระจริง ๆ ว่ายอมรับกันว่าข้าราชการที่ไปจากส่วนกลางนั้นเขารับใช้เจ้านายมากกว่ารับใช้ประชาชน ประชาชนคือเครื่องมืออันหนึ่งเท่านั้นเอง ทุกคนจำเป็นต้องทำอย่างนั้นถ้าทุกคนรักความก้าวหน้า เพราะประชาชนไม่ใช่ผู้ที่จะบันดาลให้เขาประสบความสำเร็จก้าวหน้าได้ นี่คือระบบระบบของข้าราชการไทย ซึ่งมีกระบวนการที่บังคับบัญชา ลดหลั่นลงไปจากข้างบนไปสู่ข้างล่าง เพราะฉะนั้นในวิถีชีวิตที่ผมมีโอกาสเข้ามาทำงานร่วมกับระบบข้าราชการคือมาเป็นรัฐมนตรีหลายกระทรวงนั้น ผมก็เรียนท่านได้ว่าผมก็ได้เห็นกระบวนการอันนี้

ด้วยความรู้สึกอัดอัดใจและก็พยายามอย่างยิ่งที่จะ
รณรงค์ในเรื่องการกระจายอำนาจ อย่างเวลานี้ที่เรา
กำลังทำกันมากก็ได้แก่การศึกษาโครงสร้างของ
กระทรวงศึกษาธิการเพื่อที่จะกระจายอำนาจของ
การบริหารไปสู่ในชนบทให้ได้ ผมไม่เชื่อว่าอธิบดีใน
กระทรวงสามารถแก้ปัญหาโรงเรียนได้ ผมไม่เชื่อว่า
การที่อธิบดีหนึ่งคนกับรองอธิบดีสามคนรับผิดชอบ
อยู่ข้างบนเมื่อเกิดปัญหาขึ้นในจังหวัด แล้วคนเหล่านี้
มีความสามารถที่จะวิ่งเข้าไปแก้ปัญหาในโรงเรียน
เหล่านั้นได้ผมไม่เชื่อ ผมเชื่อว่าต้องยอมรับการ
กระจายอำนาจไปสู่ภูมิภาคชนบท มันจะมีปัญหา
อะไรก็ตามแต่ ให้เขาได้มีโอกาสทดสอบการแก้ปัญหา
ด้วยตัวเอง ในกระบวนการที่เราจะต้องทำให้ได้ใช้
เวลามาเกือบสองปีแล้วครับ เรื่องนี้ยังไม่ยุติแต่ผมคิด
ว่าจะยุติในเวลาเร็ว ๆ นี้ และคงจะสามารถนำ
กระบวนการที่ผมได้พูดถึงนี้ไปปฏิบัติในกระทรวง
ศึกษาธิการได้ภายในปีนี้

ผมมาจากความผูกพันของบ้านนอก ผมอยาก
ให้ท้องถิ่นเจริญ ผมไม่เห็นด้วยกับการพัฒนาท้องถิ่น
ในรูปแบบที่ผ่านมา ผมคิดว่าไม่ยุติธรรม ผมเห็นสิ่งที่
คิดว่าไม่ถูกต้องหลายเรื่องที่ยอยากจะเรียนให้ท่าน
ทราบเพราะจากแบบราชการ เช่น การสร้างสถานที่
ราชการ การสร้างวิทยาลัย การสร้างโรงเรียนหรือ
การสร้างส่วนราชการอื่น ๆ ในจังหวัดใดควรจะมี
จังหวัดใดไม่ควรจะมี เรายึดข้าราชการชั้นผู้ใหญ่
เป็นหลัก ข้าราชการนั้นบางครั้งก็วินิจฉัยตามความ
สะดวกของตัวเอง เช่น ผมถามว่าทำไมสถาบันนั้น
ไปตั้งอยู่ตรงนั้นในเมื่อคนในจังหวัดนั้นไม่ได้เรียน
ไม่ได้ใช้สถาบันนี้เป็นที่เรียนเลย แต่คนในจังหวัด
หนึ่งมาเรียนในจังหวัดนี้ถึง ๔๐ เปอร์เซ็นต์ แต่คน
ในเจ้าของสถาบันเองเรียน ๘ เปอร์เซ็นต์ เพราะอะไร
ไปตั้งตรงนั้น ไปตั้งตรงนั้นเพราะผู้ใหญ่มาจาก
จังหวัดนั้น สองเพราะที่นั้นมีโรงแรมดี มีสนามกอล์ฟ
เครื่องบินไปถึงสะดวก สะดวกกับคนหนึ่งคน แต่
ไม่สะดวกกับคนอื่นอีกหลายแสนคน เอาความสะดวก

ความต้อยคุณภาพและ มาตรฐานของชีวิต

จาก... เมื่อหลายปีก่อนผมยังไม่คิดว่า ประเทศของเรามีระดับต้อยต่ำ
ใน... เพราะความต้อยต่ำของประเทศของเรา

ของใครเป็นหลัก เอาความสะดวกของคนหนึ่งคนเป็น
หลัก ความไม่ถูกต้องเหล่านี้กระจัดกระจายอยู่ทั่ว
ประเทศ เราจึงเห็นความไม่เป็นธรรมในสังคมอย่าง
ชัดเจน เราเห็นความไม่เป็นธรรมในคนแต่ละจังหวัด
ที่ได้รับสิ่งเหล่านี้เกิดจากระบบราชการ ส่วนหนึ่ง
ซึ่งยึดถือความสะดวก ความสบายตัวเองเป็นที่ตั้ง
และถ้าเราไม่เข้ามาแก้สิ่งเหล่านี้ความไม่เป็นธรรมจะ
ยืดเยื้อต่อไป ประเทศเราจะเจริญอยู่เฉพาะบางจุด
บางแห่งซึ่งนั่นไม่ใช่เป็นอุดมการณ์ที่แท้จริงของ
การปกครองที่จะให้เกิดความเจริญขึ้นกับประเทศ
ประเทศที่จะเจริญอย่างแท้จริงนั้นต้องหมายความว่า
คนในภูมิภาคคนบ้านนอกกับคนในส่วนกลางจะ
ไม่มีชีวิตเหลื่อมล้ำกันมากจนเกินไป เหมือนอย่างที่เรา
เห็นอยู่ในปัจจุบันในขณะที่เราพูดถึงอะไรหลายเรื่อง
ในปัจจุบันนี้ในขณะที่เราพูดถึงยุคคอมพิวเตอร์ แต่ถ้า
เราไปบ้านนอกเรายังมองเห็นคนที่ยังไม่เคยใส่รองเท้า
เลยในชีวิต เรายังคงมองเห็นสภาพคนที่ยังไม่เข้าใจ
อะไรเลยในชีวิตอีกมากมายก่ายกอง นั่นคือความ
เหลื่อมล้ำซึ่งไม่น่าจะเกิดขึ้นในบ้านเมืองนี้ เราแก้สิ่ง

เหล่านี้ไม่ได้ถ้าเราไม่เปลี่ยนระบบ เราไม่กระจายความเจริญไปสู่ชนบทและเราไม่อาจจะเก็บภาษีให้ได้มากไปกว่านี้ถ้าเราไม่ให้ชาวชนบทรู้สึกว่าการเก็บได้ตกไปอยู่กับเขาเอง เขามีความรู้สึกว่าการเก็บนั้นส่งมาที่นี้ แล้วจะให้ส่งไปส่งเขาทำไม ชื่นอยู่กับดุลยพินิจของคนตรงนี้ ไม่ได้อยู่ในดุลยพินิจของคนในชนบท มันเรื่องอะไรที่เขาจะต้องส่งภาษีให้มากมายที่ส่งมาแล้วไม่ได้กลับ ผมคิดว่าสิ่งเหล่านี้เป็นกระบวนการหรือส่วนราชการที่มีผลกระทบต่อการพัฒนาประเทศอย่างรุนแรงในอดีตที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน

ท่านผู้ฟังที่เคารพทั้งหลายครับเรื่องระบบราชการมีความสำคัญและมีกระบวนการบังคับบัญชาอย่างนี้ ถ้าได้มีแนวทางที่ถูกต้องแนวทางที่ถูกต้องนั้นจะช่วยในการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิต หรือช่วยในการพัฒนาประเทศชาติได้อย่างมหาศาล ระบบราชการกับการนิยมนโยบายที่เราจะนำสองเรื่องนี้มาผูกกันโดยเป้าหมายที่จะทำให้สังคมดีขึ้น จึงเกี่ยวข้องกันตรงนี้บทบาทของข้าราชการจึงเป็นผู้นำและเป็นผู้ที่มีความสำคัญต่อประเทศชาติอย่างนี้ เพราะฉะนั้นประชาชนพร้อมที่จะตาม หรือปฏิบัติไปตามแนวทางที่ข้าราชการปฏิบัติ แต่น่าเสียดายอย่างที่ผมได้เรียนหลายประเด็นบางประเด็นในขณะนี้เองข้าราชการที่เราได้ยินมาไม่ใช่เป็นภาพที่ดีให้กับประชาชน ข้าราชการที่เราได้ยินได้ฟังมาไม่ใช่ภาพพจน์ที่ดีให้กับประชาชน เคยมีอยู่จังหวัดหนึ่งท่านเจ้าคณะจังหวัดจ่างเด็กมานั่งที่หน้าภัตตาคารในตอนปลายเดือน ให้เด็กคอยตรวจสอบว่าคนที่เข้ามากินอาหารในภัตตาคารนั้นเป็นคนพวกไหนก็ปรากฏเป็นข้อเท็จจริงได้ว่าเป็นข้าราชการเสียร้อยละเจ็ดสิบกว่า นั่นก็หมายความว่าวิถีชีวิตของข้าราชการในจังหวัดนั้นได้มีชีวิตที่ไม่ได้เป็นตัวอย่างกับประชาชน คือกินนอกบ้านฟุ่มเฟือยมีอีกหลายแห่งนะครับที่ตัวอย่างออกมาแม้กระทั่งเมื่อเร็ว ๆ นี้ ปปปได้เสนอข้อเท็จจริงให้คณะรัฐมนตรีได้รับทราบว่าสิทธิที่ข้าราชการได้รับคือการรักษาพยาบาลนั้นได้มีพฤติกรรมเกิดขึ้นว่างบประมาณเพื่อ

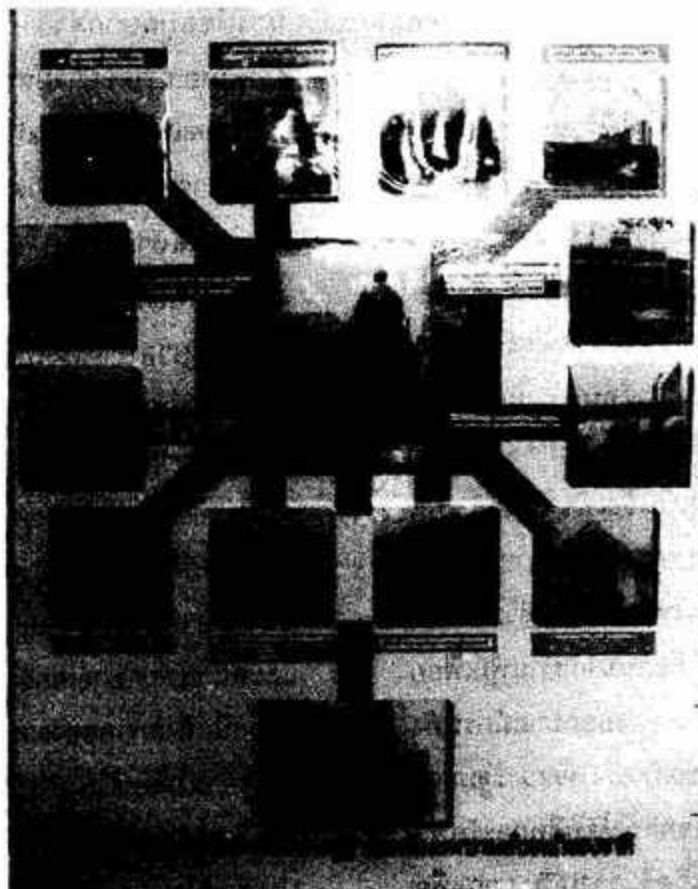
ใช้ในการรักษาพยาบาลให้กับข้าราชการนั้น มีอัตราเพิ่มสูงขึ้น สูงขึ้น อย่างน่าตกใจ จากเพียงไม่กี่ล้านเป็นหลายสิบล้าน จากหลายสิบล้านเป็นร้อย ๆ ล้าน จากไม่กี่ร้อยล้านเป็นหลายร้อยล้าน และจากหลายร้อยล้านเป็นพันล้าน และบัดนี้เป็นพันกว่าล้าน ก็ปรากฏว่าเกิดตัวอย่างขึ้นกับข้าราชการ ดูเหมือนจะเป็นข้าราชการกรมหนึ่งนะครึบอย่าไปเอ่ยเลยไปกินอาหารแสงเข้าก็เจ็บป่วยลง ส่วนหนึ่งไปรักษาที่โรงพยาบาลเอกชนอีกส่วนหนึ่งไปรักษาที่โรงพยาบาลหลวง ปรากฏว่าค่ารักษาพยาบาลนั้นต่างกันหลายร้อยเท่า คือข้าราชการที่รักษาที่โรงพยาบาลหลวงนั้นเสียค่ารักษาพยาบาลไปประมาณสองร้อยบาท แต่ข้าราชการที่ไปรักษาโรงพยาบาลเอกชนนั้นเสียค่ารักษาพยาบาลไปประมาณหกพันกว่าบาท จึงได้หยิบยกเรื่องนี้ขึ้นมาสอบย้อนหลังไปยังข้าราชการกรม กระทรวงต่าง ๆ ว่าการเบิกค่ารักษาพยาบาลนั้นมีเงื่อนไข ข้อเท็จจริงที่ไม่ชอบมาพากลอย่างไร ก็ปรากฏข้อมูลจากการเชิญโรงพยาบาลเอกชนต่าง ๆ มาให้ข้อมูลปากคำว่ามีค่าธรรมเนียมกันเงินค่ารักษาพยาบาลอย่างมหาศาล เช่น เบิกค่ารักษาพยาบาลแพงกว่าความเป็นจริงเท่าตัว ทำอาการเบาให้อาการหนัก ขยายเวลารักษาพยาบาลจากความจริงไปอีกเท่าตัว เช่น รักษาสองวันทำให้เป็นสัปดาห์ ค่ารักษาพยาบาลที่เบิกจึงได้เพิ่มขึ้นอย่างมหาศาล โรงพยาบาลบางแห่งที่ข้อเท็จจริงปรากฏว่าเตียงคนป่วยไม่พอกับที่ได้เบิกค่ารักษาพยาบาลคือเตียงจะต้องมีมากกว่านั้นถึงเท่าตัว จึงจะสามารถรักษาคคนป่วยที่เข้ารักษาพยาบาลตามหลักฐานที่ปรากฏได้โดยสรุปก็คือว่ามีการสมคบกันโกงค่ารักษาพยาบาลของรัฐบาลโดยข้าราชการร่วมกับทางโรงพยาบาลและสถานพยาบาลเอกชนสิ่งเหล่านี้ไม่น่าจะเกิดขึ้นถ้าเรานึกถึงสภาพของสามัญสำนึกทั่ว ๆ ไปว่า เพียงแค่รัฐบาลให้สิทธิในการเบิกค่ารักษาพยาบาลได้ก็นับว่าเป็นบุญคุณอย่างมหาศาลอยู่แล้ว เหนือกว่าประชาชนคนธรรมดามากมายอยู่แล้ว แต่กลับเอา

อภิสิทธิ์ที่เหนือกว่าประชาชนคนธรรมดาที่มาร่วมกันทุจริต มันเป็นเรื่องเลวร้ายที่ไม่อาจจะบอกได้ว่าเลวร้ายอย่างไร

นี่คือพฤติกรรมที่ข้าราชการปฏิบัติเป็นเรื่อที่น่าวิตกมาก ถ้าหากว่าแนวความคิดของคนของเราเป็นอย่างนี้ เราจะนำคนส่วนใหญ่ได้อย่างไร เราจะชี้นำประชาชนได้อย่างไร ถ้าค่านิยมและแนวปฏิบัติของเราเป็นอย่างนี้ เอาละครับผมคิดว่าบัดนี้เรากำลังจะหลุดถึงระบบราชการกับการนิยมไทยสิ่งที่ไม่ดีงามเหล่านั้นคงจะต้องร่วมกันแก้ไขและยกเลิกไป ถ้าเราเห็นว่าความอยู่รอดของประเทศเป็นเรื่องใหญ่ ถ้าเราเห็นว่าความอยู่รอดของประชาชนเป็นเรื่องสำคัญที่ทุกคนจะต้องร่วมกันแก้ไข อะไรที่ผิดพลาดไปแล้ว ก็จะต้องทบทวนใหม่ แล้วเราจะต้องมีแนวทางนับแต่บัดนี้เป็นต้นไป เป็นแนวทางที่ถูกต้องให้คนส่วนใหญ่ของประเทศได้ยึดได้ถือเป็นตัวอย่างที่ดีถูกต้อง และคนที่อยู่ปฏิบัติจริงไปข้างหน้าคือข้าราชการ ไม่มีใครที่จะเป็นผู้นำ ได้ดีกว่าข้าราชการ ประชาชน

ไม่มีโอกาส ความสำคัญอยู่ที่ตัวเราเอง ใช้บทบาทที่เรามีอยู่นั้นนำประชาชน ประโยชน์มหาศาลรออยู่กับประเทศชาติและส่วนรวมในที่สุด ค่านิยมหลายอย่างคงจะต้องเปลี่ยนแปลงและผู้นำในกระบวนการข้าราชการทั้งหลายคงจะต้องตอบแทนบุญคุณหรือให้คุณให้โทษกับข้าราชการในแนวทางที่ถูกไม่สร้างค่านิยมในการเลี้ยงข้าราชการชั่วเพียงเพื่อให้ได้ชื่อว่าเป็นคนไม่ทิ้งลูกน้อง ถ้าอย่างนี้ก็ทำความดีให้กับคนเพียงครอบครัวเดียว แต่ทำความเลวร้ายให้กับประเทศชาติอย่างมหาศาล

ที่ต้องเรียนต่อในเรื่องนี้นิดหนึ่งก็คือว่าค่านิยมที่ปฏิบัติในบ้านนอกซึ่งมีผลกระทบอย่างมหาศาลต่อประโยชน์ของส่วนรวมผมยกตัวอย่าง เช่น ผมเห็นด้วยตัวเองการให้ความดีความชอบกับข้าราชการในระดับอำเภอ โดยถือเอาผลงานที่ปรากฏออกมาบางส่วนโดยไม่คำนึงว่าผลงานนั้นจะมาจากวิธีการปฏิบัติอย่างไร เช่น การยอมให้พวกตัดไม้เถื่อนตัดไม้ลึบล้านบาท และพ่อค้าไม้เถื่อนนั้นเขาเอาไม้เถื่อน

สิบล้านบาทนั้นมาบริจาคให้กับอำเภอนั้นสองแสนบาท เขาเอาไปสิบล้าน และให้เราสองแสน คนที่รับบริจาค ก็ได้รับความดีความชอบว่าเป็นข้าราชการดีเด่นที่ไม่ ต้องใช้งบประมาณแผ่นดินแต่สิ่งที่ได้มานั้นได้มาจาก อะไร ได้มาจากการทำลายชาติบ้านเมืองไปสิบล้าน รัฐบาลทุนไปเก้าล้านแปดแสน ชาติทุนไปเก้าล้าน-แปดแสน ได้มาสองแสน คนนั้นได้รับความดีความชอบ เมื่อเป็นอย่างนี้ข้าราชการที่ตั้งใจปกป้องประโยชน์ ของประเทศชาติได้อะไร

ข้าราชการอีกคนหนึ่ง อีกอำเภอนึงไม่ยอม ให้พวกไม่เถื่อนตัดไม้รักษาสถาปัตยกรรมของประเทศ ชาติได้สิบล้านเขาได้อะไรไม่ครับ ไม่ปรากฏความดี ความชอบเพราะเขาไม่ได้รับบริจาคจากพวกไม่เถื่อน สองแสน นี่คือข้อเท็จจริงที่ผมได้รับคำถามว่าใน ฐานะถ้าผมเป็นข้าราชการผมจะประพฤติปฏิบัติ อย่างไร เพราะใครไม่คิดถึงตัวเอง ข้าราชการคนไหน ไม่คิดถึงความก้าวหน้าของตัวเองไม่มี เขาจะประพฤติ ปฏิบัติอย่างไร ผมคงไม่มีคำตอบให้แต่ก็ฝากคำถามนี้ ไปยังเพื่อนข้าราชการทุกคนโดยเฉพาะผู้ที่มีสิทธิให้ คุณให้โทษกับผู้ได้บังคับบัญชาว่าควรจะให้ความดี ความชอบแก่ข้าราชการสองประเภทนี้อย่างไร สังคม เราได้ยอมรับผลโดยไม่คำนึงถึงผลมาก แม้กระทั่งใน เรื่องการเมือง ค่านิยมผิด ๆ ถึงได้ออกมาในการเมือง เราจึงได้มีนักการเมืองที่ขึ้นมา ขยายมา แม้จะไม่ใช่ว่า ส่วนใหญ่ แต่ส่วนหนึ่งได้รับเลือกตั้งมาใช้เงินเท่าไร ครับ ยี่สิบล้านไม่ได้รับเลือกตั้งมาหรือครับ ขึ้นมา แล้วสังคมก็ยอมรับ สื่อมวลชนก็ยอมรับ ค่านิยมนี้ก็ ย้อนกลับไปว่าเมื่อเขาได้มาเพราะอย่างนี้ ก็จะหวังให้ เขาทำงานเพื่อผลประโยชน์ของประเทศชาติได้อย่างไร ผมเคยเรียนแล้วครับลงทุนไปสิบบาทเรื่องอะไรเอา คืนห้าบาท ค่านิยมผิด ๆ อย่างนี้ถ้าสังคมยอมรับก็เป็น เรื่องลำบากที่เราจะแก้ไข เพราะฉะนั้นนอกเหนือ จากส่วนราชการ ประชาชนเองก็ต้องมีส่วนที่จะต้อง ผลักดันสิ่งที่ผิด ๆ นี้ออกไปให้ได้

ผมขอย้อนกลับมาอีกครั้งหนึ่งนะครับว่าเมื่อ

กระบวนการหรือระบบราชการมีความหมายอย่างนี้ การปลูกฝังค่านิยมหรือการปลูกฝังการนิยมไทยให้ เกิดขึ้น จึงเป็นเรื่องที่สามารถดำเนินการได้โดยระบบ ราชการเป็นผู้นำดังที่ได้เรียนแล้วว่าการพูดถึงนิยมไทย เราไม่ได้หมายถึงเฉพาะเรื่องทางเศรษฐกิจเพียงอย่าง เดียว แต่บังเอิญว่าเรื่องเศรษฐกิจนี้เป็นเรื่องร้ายแรง ที่เรากำลังเผชิญหน้าเป็นเรื่องร้ายแรงที่เรากำลัง เผชิญอยู่ก็ดูประหนึ่งว่าปัญหาเรื่องนิยมไทยก็มีเฉพาะ เรื่องการซื้อสินค้าไทย แต่ในความหมายที่ผมได้เรียน มาแล้วนั้น นิยมไทยในความหมายนี้กว้างไปถึง ธรรมเนียมประเพณีปฏิบัติในที่นี้ผมอยากจะจำแนก ออกว่า การนิยมไทยในลักษณะใหญ่ ๆ ที่มีผล กระทบต่อประชาชนนั้นมีอยู่สองลักษณะ ลักษณะหนึ่ง คือการนิยมไทยที่เป็นรูปธรรม เช่น การแต่งกาย แบบไทย ลักษณะของอาคารสถาปัตยกรรมแบบไทย ดาวยไทย ของไทย อีกลักษณะหนึ่งคือการนิยมไทยใน รูปนามธรรม เช่น ความเชื่อ ความคิด ค่านิยม คุณธรรม ศีลธรรม ปรัชญาที่เป็นแบบไทย ลักษณะของนิยมไทย ทั้งสองลักษณะดังกล่าวนี้ก็อาจมีบางสิ่งบางอย่างที่ ไม่ทันสมัยที่เปลี่ยนแปลงไป ไม่มีประโยชน์ใน การพัฒนาตนเองและสังคมและประเทศชาติ สิ่งเหล่านั้น ก็ต้องยอมรับต้องปล่อยให้สูญไป แต่ว่าค่านิยมหรือ การนิยมไทยใดที่คิดว่ายังเป็นเอกลักษณ์ ลักษณะ ที่ดีงามของประเทศไม่เป็นอุปสรรค บ่อนทำลาย หรือบั่นทอนการพัฒนา ก็จำเป็นจะต้องรักษาไว้ นิยมไทยในลักษณะของการแต่งกายก็ต้องยอมรับว่า เราได้เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง เราไม่ได้เหลืออะไรเอาไว้ ตั้งแต่เส้นผมจนถึงเท้าอันจะบอกถึงอดีตเราได้เปลี่ยน ไปแล้วนะครับ การที่จะรณรงค์ให้ประชาชนย้อนกลับ มาห่วงใยกระเบนก็ออกจะเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ยาก และไม่ควรทำแล้ว การเปลี่ยนแปลงนี้ต้องยอมรับว่า มันเป็นการพัฒนาเป็นวิวัฒนาการที่ต้องมีการ เปลี่ยนแปลงบังเอิญที่ความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น มากมายจนกระทั่งความรู้สึกว่าเรากำลังจะไม่เหลือ อะไรจึงทำให้เกิดความตกใจขึ้นบ้าง และนี่ก็เป็นเหตุ

หนึ่งเหมือนกับที่ผมได้กล่าวมาแล้วเหตุผลที่ทำให้เราต้องระลึกถึงความนิยมไทยขึ้นมาในขณะนี้

ที่ผมได้เรียนท่านตอนแรกที่เราได้ขาดดุลการค้าอย่างมหาศาลนั้น ที่จริงแล้วการขาดดุลการค้าไม่ได้ขาดดุลมหาศาลเพียงสินค้าในเรื่องอื่นเราก็ขาดดุล แม้กระทั่งวัฒนธรรมเราก็ขาดดุล วัฒนธรรมของเรานั้นไม่ได้เผยแพร่ไปสู่ประเทศอื่น แต่วัฒนธรรมของประเทศอื่นได้เผยแพร่เข้ามาในวัฒนธรรมไทย เราเห็นได้ชัด ๆ หลายอย่างแม้กระทั่งอย่างที่เราเรียนเมื่อสักครู่นี้เรื่องการแต่งเนื้อแต่งตัวซึ่งเราขาดไปหมด แต่เราถือว่าสิ่งนี้เป็นวิวัฒนาการเป็นการพัฒนาตนเองเพื่อให้เกิดความเหมาะสมขึ้น ก็อย่างที่เรียนแล้วว่าหลายอย่างในอดีตนั้นอาจจะไม่เหมาะสมกับกาลเวลา อาจจะไม่ใช่ช่วยในการพัฒนาและเป็นสิ่งที่ผิดกว่าสิ่งที่พัฒนาในตอนหลังก็ต้องยอมรับ แต่หลายอย่างที่เราขาดดุลที่คิดว่าไม่ควรจะขาด อย่างกรณีวัฒนธรรมการประพฤติปฏิบัติ เช่น ในขณะนี้ท่านคงเห็นนะครับว่าวัฒนธรรมของเรานั้นเรานิยมการกราบไหว้ เราคิด

ว่าสิ่งนี้เป็นสิ่งล้าหลังหรือไม่ เป็นสิ่งที่ทำให้เราเสียเอกลักษณ์เป็นปมด้อยหรือไม่ เป็นสิ่งที่บ่อนทำลายความเจริญของประเทศชาติหรือไม่ ผมเชื่อว่าทุกคนตอบเหมือนกันว่าไม่ การกราบไหว้เป็นวัฒนธรรมที่ดั้งเดิมของไทย ไม่ได้เป็นส่วนใดที่ทำลายความพัฒนาความก้าวหน้าของประเทศ ถ้าอย่างนั้นทำไมในหลายสังคมเริ่มเดือนสิ่งเหล่านี้ไป เราเห็นได้ชัดเวลาข้าราชการด้วยกันเองมารับได้ รับประกาศนียบัตร ประกาศเกียรติคุณ บางทีไหว้ เมื่อรับแล้วผู้มอบก็จับมือก่อนจากกันก็โค้งคำนับอีกทีหนึ่ง มีหมก ไทย ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น หมกกันไปหมก ร้ายไปกว่านั้น ตอนนี้มีของแขกอาหรับเข้ามาด้วย กอดกันก็มี อะไรคือความถูกต้อง แล้วผู้ใหญ่ด้วยครับที่ปฏิบัติ เด็กไม่ทำกัน

ผลที่ออกมาจึงสวนทางกันว่าในขณะที่เราสอนเด็กให้มีค่านิยมไทย สอนรักชาติวัฒนธรรมไทย แต่เด็กเห็นชัดเจนในโทรทัศน์ทุกคืน ผู้ใหญ่กอดกัน ผู้ใหญ่จับมือกันแล้วก็หน้าตาจุกมุกแบบ ๆ ทั้งนั้นที่มาจับมือกันสั่นกัน เด็กจะปฏิบัติอย่างไร อันนี้ก็พูดกันมาหลายครั้งแล้วนะครับว่าเป็นเรื่องที่ต้องทบทวนสิ่งเหล่านี้เราไม่ควรขาดดุล ผมได้ยินคนต่างชาติด้วยซ้ำที่พูดกับผม เขาบอกว่าเขาไม่เคยเห็นอะไรที่มันสุภาพสวยงามเป็นเอกลักษณ์ของคนไทย เท่ากับกิริยาไหว้ของคนไทย ไม่มีชาติไหนในโลกที่งามอย่างนี้ พูดง่าย ๆ ก็เป็นอมตะ ผมบอกว่าความจริงการไหว้ก็มีหลายชาติ อินเดียก็ไหว้กัน แต่ไม่เหมือนไทย ไหว้ของอินเดียเหมือนไหว้หาเสียงคืออย่างนี้เลยนะครับยกมือประนมมือแล้วสองข้างทางก็ไปอย่างนี้เลย (แสดงท่าประกอบ) แต่ว่าไหว้แบบไทยนั้นมีเอกลักษณ์มีลักษณะของตัวเองที่อ่อนนุ่ม แสดงให้เห็นถึงการให้ความเคารพไม่ใช่ไหว้เป็นการหักทลายอย่างเดียว เพราะฉะนั้นสิ่งนี้ก็สิ่งที่ถูกต้องแล้วนะครับ เป็นสิ่งที่เราไม่ควรขาดดุล ผมไม่ฝากใครครับเรื่องนี้ฝากผู้หลักผู้ใหญ่ของเราทุกคนที่เป็นตัวอย่างที่ไม่ถูกต้องอยู่ตามโทรทัศน์ทั้งหลายอยู่เวลานี้

คำนิยามอย่างอื่นที่เราเห็นได้อีกอย่างหนึ่งคือ ภาษา เราควรจะภูมิใจที่เรามีภาษาของเราเองเป็นเอกลักษณ์เป็นลักษณะที่น่าชื่นชม มีความไพเราะ มีความหมายลึกซึ้ง มีความสละสลวย ให้ความหมายที่ไพเราะกว่าหลายภาษาหลายชาติ แต่ว่าทำไมคนของเราเองให้ความสนใจน้อยลงเริ่มจากท่านคงเห็นแล้วว่าเป็นแฟชั่นของร้านค้าทั้งหลายที่จะต้องมีป้ายเป็นภาษาอังกฤษ หรือภาษาอื่นบางแห่งตัวโตกว่าภาษาไทย เมื่อเราเดินทางไปที่ต่างประเทศสิ่งที่เราภูมิใจในแต่ละชาติที่เราไปเห็น เช่น ผมไปญี่ปุ่น ผมภูมิใจแทนคนญี่ปุ่นก็คือว่าไม่มีภาษาอื่นมีแต่ภาษาญี่ปุ่น ไม่สะดวกกับเราก็จริงแต่ในส่วนลึกเราต้องยอมรับว่าเขาทรงในภาษาของเขา เขายังในความเป็นญี่ปุ่น

ตรงกันข้าม ถ้าเราข้ามไปแค่ชายแดนมาเลเซีย เราจะเห็นความแตกต่าง เช่นคำว่า จารัน ดูเถิดครับ จารันไม่มี จารันบาตู จารันนั้นจารันนี่ไม่มีหรือครับ จารันในดิกชันนารี เพราะจารันเป็นภาษามาเลเซีย แล้วก็เขียนใช้อักษรโรมัน อักษรภาษาอังกฤษมาทับศัพท์ จารันก็คือทางเหล่านี้เป็นต้น มาเลเซียไม่มีส่วนที่เป็นของเขาเองยิ่งไปถึงไต้หวันแล้วใหญ่ ความเป็นชาติสิงคโปร์อยู่ตรงไหน ไม่ทราบจะจับตรงไหน จีนก็ไม่ใช่ อินเดียก็ไม่เชิง มาเลเซียก็ไม่เหมือน ไม่ทราบอะไรเป็นตัวเอง หลายประเทศที่ไม่มีสิ่งนี้เป็นของตัวเองแม้เขาจะมีหลายอย่างที่เจริญไปกว่าเราแต่เขาขาดอะไรหลายอย่างที่เป็นส่วนลึกที่เป็นความทรงเป็นศักดิ์เป็นศรี เช่นเดียวกับเรื่องภาษาที่ผมเรียนในวงการบางวงการถ้าเราไปนั่งคุย เราเกือบจะฟังไม่ออกฟังไม่ทราบ ฟังไม่รู้เรื่องเพราะเขาใช้ศัพท์ปะปนกันไปหมด เวลาประชุมคณะรัฐมนตรีเองบางเรื่องก็ต้องติดตามมากเหมือนกันนะครับ มิฉะนั้นจะไม่เข้าใจศัพท์พื้น ๆ บางทีก็ใช้ภาษาอังกฤษแทรกเข้ามาหรือภาษาอื่นแทรกเข้ามา “เรื่องนี้ไม่มี Effect” ชาวบ้านไม่รู้เรื่องเลยครับ “นโยบายเรื่องนี้ไม่มี Effect ต่อการเมืองเลยเอาออกไปเถิด” ถ้าชาวบ้านได้ยินก็งงง ผมจะเล่าเรื่องตลกให้ท่านฟังเมื่อสมัยปี

๒๕๑๙, ๒๕๒๐ สมัยมีการปฏิรูปเมื่อตอนคณะปฏิรูปปกครองแผ่นดินมีการประกาศเคอร์ฟิวทั่วประเทศ ห้ามชาวบ้านออกจากบ้านตามเวลา เหตุการณ์เกิดขึ้นที่ปักษ์ใต้จังหวัดหนึ่ง ทหารตำรวจก็เดินสอดส่องตามหมู่บ้านตามตำบล ตามเส้นทางว่ามีใครออกมาในเวลาดังกล่าวหรือไม่ ก็บังเอิญมีชาวบ้านออกมาหาปลาในตอนกลางคืนเอาไฟส่องดูปลาตามริมห้วยริมคลองทหารก็ไม่โหดครับ เอ็นนี่มันเคอร์ฟิวแล้วชาวบ้านนี่พูดไม่รู้เรื่องรู้อย่างยังบังอาจออกมาอีก ตามเวลาที่ห้ามออกจากบ้านกับบอกชาวบ้าน “นี่ ๆ ป่านนี้แล้วยังออกมาทำอะไรอีกไม่รู้จักเคอร์ฟิวหรือ” ชาวบ้านงงละครับ ชาวบ้านก็ถามทหารว่าเคอร์ฟิวบ้านอยู่แถวนี้หรือครับ เห็นมาถามว่าไม่รู้จักเคอร์ฟิวหรือเหล่านี้เป็นต้น

นิยามไทย

บริษัท เ็นทุน FINAN
โทร. 233-8885

บริษัท เ็นทุน SINT
โทร. 2343282

บริษัท เ็นทุน SINT
โทร. 2343282

ในระบบราชการกับการนิยมนิยามไทยนั้นความสำคัญจึงมีอยู่ตามที่ผมได้เรียนไว้แล้ว อย่างที่ผมได้กล่าวในตอนต้นเมื่อตอนกล่าวบรรยายว่านิยามไทยไม่จำเป็นจะต้องเป็นเรื่องโบราณที่ต่อเนื่องมาจากอดีต อาจจะเป็นเรื่องซึ่งเรายอมรับในภายหลัง แต่ถือว่าเป็นสิ่งที่ยอมรับเป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้วก็เป็นไปได้ ที่ผมจะสรุปในตอนนั้นก็ถือว่าลักษณะของนิยามไทยที่ข้าราชการสามารถนำไปประพฤติปฏิบัติและเป็นแบบอย่างให้กับประชาชนได้ ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องที่ทันต่อเหตุการณ์และเป็นเรื่องสำคัญที่สามารถจะช่วยให้ชาติบ้านเมืองเราอยู่รอดได้ นอกเหนือจากที่กล่าวถึงเรื่องของภาษาไทย สินค้าไทย มารยาทไทย หรือไทยอื่นๆ ที่ไม่กล่าวในรายละเอียดก็ตาม แต่ว่าในปัจจุบันมีแนวทางปฏิบัติที่รัฐบาลมอบให้กับประชาชนหลายเรื่องซึ่งข้าราชการสามารถเป็นผู้ทำได้ ผมยกตัวอย่างการนิยามไทยของข้าราชการที่ควรจะต้องยึดเป็นหลักที่สำคัญมากและผมคิดว่าเป็นเรื่องที่เราสามารถพูดได้ทุกกาลเทศะ ทุกโอกาสคือพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ๔ ประการ ซึ่งได้ทรงมอบไว้ในโอกาสฉลองสองร้อยปีกรุงรัตนโกสินทร์ ซึ่งเป็นเรื่องที่น่ามาจากหลักธรรมในพระพุทธศาสนา ๔ ประการคือ

๑. สัจจะคือการรักษาความสัตย์ความจริงใจต่อตนเองที่ประพฤติปฏิบัติ สิ่งที่เป็นประโยชน์และเป็นธรรม สั้น ๆ เท่านั้น แต่กว้างมหาศาลซึ่งถ้าคนที่ไม่นั่งคิดนะครับ เรื่องอย่างนี้เป็นเรื่องที่เป็นวิถีชีวิตที่ใครประพฤติปฏิบัติแล้ว ผมคิดว่าจะเป็นประโยชน์มาก

๒. ทมะ คือการรู้จักข่มใจตนเอง ฝึกใจตนเองให้ประพฤติปฏิบัติอยู่ในความดีนั้น อันนี้ถ้าสามารถประพฤติปฏิบัติเป็นค่านิยม หรือเป็นนิยามไทยที่เป็นตัวอย่างเป็นผู้แนะนำแก่ประชาชนได้ก็จะช่วยได้มาก

๓. ขันติ การอดทน อดกลั้นและอดออมที่จะไม่ประพฤติล่วงความสุจริต ไม่ว่าด้วยเหตุผลประการใด มันจะคลุมไปหมดในประเด็นที่ผมพูดถึง

๔. จาคะ การรู้จักละวางความชั่วความทุจริต และรู้จักสละประโยชน์ส่วนน้อยของตนเพื่อประโยชน์ส่วนใหญ่ของบ้านเมือง

ท่านจะเห็นว่าประเด็นที่ผมกล่าวมานั้นจะอยู่ในประเด็นในเรื่องเหล่านี้ทั้งสี่ว่าสามารถยึดแนวทาง ๔ ประการนี้ได้ นั่น ข้าราชการจะได้ชื่อว่าเป็นผู้ซึ่งปฏิบัติไปในแนวทางที่ถูกต้องทั้งในส่วนตัวเอง และในส่วนของประเทศชาติโดยส่วนรวม แล้วก็มีค่านิยม ๕ ประการของสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ซึ่งน่าจะเป็นนิยามไทยได้อย่างดี ก็คือการพึ่งตนเอง ขยันหมั่นเพียรและมีความรับผิดชอบ การประหยัดและอดออม การมีระเบียบวินัย การปฏิบัติตามคุณธรรมทางศาสนาไม่ว่าศาสนาใดก็ตาม มีความรักชาติศาสน์กษัตริย์ ประเด็นทั้งหลายที่เราอยากจะพูดนั้นจะอยู่ในสี่ประการแรกและห้าประการหลังทั้งสี่นั้น แม้กระทั่งเมื่อเราพูดถึงเรื่องเศรษฐกิจให้ซื้อสินค้าไทย ซื้อของไทยอย่างที่เป็นปัญหาที่รับด่วนประกันหน้าอยู่นั้นแท้จริงแล้วการรณรงค์ในเรื่องอย่างนี้เป็นเรื่องที่สอง เรื่องแรกก็คือเรื่องของการประหยัดการอดออมซึ่งอยู่ในที่ที่ผมได้กล่าว ถ้าเราสามารถรณรงค์ในเรื่องของการประหยัดได้แล้วนั้นเป็นทางเลือกที่หนึ่ง ถ้ามีความจำเป็นที่จะต้องซื้อต้องใช้เป็นทางเลือกที่สองว่าก็ขอให้ซื้อของไทยใช้ของไทยใช้ของไทยใช้มั๊ยครับ ขึ้นประเด็นแรกต่างหากละครับเป็นประเด็นที่สำคัญคือการประหยัดสังคมไทยเราในทุกวันนี้ผมคิดว่าในภาวะที่โลกผันผวนทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคม คนส่วนใหญ่ถ้าไม่ยึดไม่มีแนวปฏิบัติของตัวเองอาจจะผันแปร หรือไขว้เขวในวิถีชีวิตได้ แล้วสับสนในที่สุดก็คือว่าไม่ทราบจะประพฤติปฏิบัติอย่างไร แต่ว่าถ้ามีหลักมันคงแล้วก็พยายามที่จะไม่ให้หวั่นไหวกับสถานการณ์การเปลี่ยนแปลง ผมคิดว่าการผ่านอุปสรรคปัญหานั้นเราสามารถทำได้อย่างราบรื่น การไม่หวั่นไหวต่อสถานการณ์ของการเปลี่ยนแปลงแต่ความไม่หวั่นไหวในที่นี้เราหมายถึงว่าไม่ใช่ไม่

เจ็บร้อน ไม่ยอมเข้าใจปัญหาที่เกิดขึ้น การยอมรับความจริงที่เกิดขึ้นแล้วประจักษ์หน้ากับความจริง โดยการแก้ปัญหาตามแนวทางที่กล่าวด้วยความซื่อสัตย์ ด้วยความสุจริต ด้วยความจริงใจ ด้วยความอดทน ผมเชื่อว่าสิ่งเหล่านี้จะนำไปสู่ความสำเร็จในการแก้ปัญหา ระบบราชการกับการนิยมนไทยเป็นสิ่งที่สามารถไปด้วยกันได้ และสามารถที่จะเป็นตัวชี้นำประชาชน นำไปสู่การแก้ปัญหของส่วนรวมได้แน่นอน เพียงข้าราชการฝ่ายเดียวมัน เราไม่อาจที่จะอาศัยคน

เพียงส่วนน้อยหนึ่งในสังคมเป็นผู้แก้ปัญหาได้ทั้งหมด เราจะต้องให้ประชาชนมีบทบาทในการแก้ปัญหา แต่ประชาชนจะสามารถแก้ปัญหของตนเองได้ก็ต้องมีผู้นำในทางปฏิบัติ ถ้าหากว่าบุคคลซึ่งมีความสามารถเข้มแข็ง มีความสำคัญ และประชาชนยอมรับว่าเป็นผู้นำเขา นำทางในการประพฤติปฏิบัติได้แล้ว ไม่ยากเลยครับที่ประชาชนจะปฏิบัติตาม ผมเชื่อว่าผลที่เกิดขึ้นนั้นย่อมเป็นประโยชน์ในที่สุด ๑๕

บริการรถเครนไฮดรอลิกและรถยก สะดวก รวดเร็ว

รับยกของหนัก
ขุด สืบค้น วัสดุก่อสร้าง
ติดตั้งเครื่องจักร จ้างโรงงาน,
งานก่อสร้าง ขุดถนนสะพาน
เทพื้น ขกรตที่เกตุอุบัติเหตุ
มีช่างผู้เชี่ยวชาญ

บริการขนส่งสินค้า
ด้วยรถบรรทุก, รถเทรลเลอร์
งานรวดเร็ว
ปลอดภัย มีประสิทธิภาพ
ประหยัด ค่าใช้จ่าย.....

ห้างหุ้นส่วนจำกัด

เฮลิคอปเตอร์ (1981)

272 หมู่ 19 ถนนปู่เจ้าสมิงพราย ต.สาธิตใต้
โทร. 394-0307, 394-0808, 394-0040, 394-3381-3

บทบาทของข้าราชการพลเรือนกับการให้บริการสาธารณะสุข

มารุต บุญนาค*

ก่อนอื่นผมในนามของกระทรวงสาธารณสุข รู้สึกเป็นเกียรติและเป็นพระคุณอย่างสูงที่คณะกรรมการจัดงานวันข้าราชการพลเรือน ปี ๒๕๒๘ ซึ่งมีท่านปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน ได้กำหนดให้เรื่อง "บทบาทของข้าราชการพลเรือนกับการให้บริการสาธารณสุข และการส่งเสริมค่านิยมไทย" เป็นจุดเน้นหรือเป้าหมายจำเพาะของการจัดงานในปีนี้ ซึ่งเป็นเรื่องที่กระทรวงสาธารณสุขมีหน้าที่และความรับผิดชอบอยู่มาก

ผมขอสนับสนุนและชมเชยทุกท่านที่มีส่วนริเริ่มให้วันข้าราชการพลเรือนเป็นประจำทุกปี จนย่างเข้าปีที่ ๑ ในครั้งนี้ โดยจัดงานในวันที่ ๑ เมษายน ของทุกปี ผมถือว่าวันข้าราชการพลเรือนมีความสำคัญมาก เพราะงานพัฒนาประเทศส่วนใหญ่ได้อาศัยกำลังกาย กำลังใจ และกำลังความคิดของข้าราชการพลเรือนเป็นสำคัญ การมีวันพิเศษขึ้นเช่นนี้ จึงเป็นโอกาสที่ดีที่สื่อสารทำความเข้าใจกันในระหว่างข้าราชการพลเรือนด้วยกัน และระหว่างข้าราชการพลเรือนกับประชาชน โดยฝ่ายประชาชนก็ได้รับทราบถึงบทบาทของข้าราชการในทางสร้างสรรค์ การเสียสละและอุทิศเวลาเพื่อประโยชน์ของสาธารณชน และทางฝ่ายข้าราชการพลเรือนเองก็จะมีโอกาสร่วมกันทบทวนบทบาทและความสำนึกใน "เกียรติ หน้าที่ สามัคคี ซื่อสัตย์" ซึ่งเป็นคุณสมบัติของข้าราชการที่ดีในปีที่แล้ว ๆ มา ผมถือว่ากิจกรรมที่กระทำร่วมกัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของพิธีการ การแสดงกิจกรรม หรือสันทนาการล้วนเป็นกิจกรรมที่สร้างสรรค์ และมีความหมายต่อข้าราชการพลเรือน และประชาชนโดยทั่วไปเป็นอย่างยิ่ง

* รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข ปาฐกถาเนื่องในวันข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๒๘ วันที่ ๒ เมษายน ๒๕๒๘ ณ หอประชุมกรมประชาสัมพันธ์

สำหรับการตัดสินใจเลือกเรื่องของ “บทบาทของข้าราชการพลเรือนกับการให้บริการสาธารณสุขกับการส่งเสริมค่านิยมไทย” เป็นสาระสำคัญของการจัดงานวันข้าราชการพลเรือนในปีี้ ผมถือว่าเป็นการตัดสินใจที่เหมาะสมกับสถานการณ์เป็นอย่างยิ่งเพราะเป็นการสอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลที่มีอยู่อย่างชัดเจนว่ามุ่งให้บริการเพื่อสาธารณสุขและมุ่งส่งเสริมเอกลักษณ์ไทยและการนิยมนไทย เพื่อเป็นการแก้ปัญหาคุณภาพชีวิตของประชาชนและการแก้ปัญหาการขาดดุลการค้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งความทุ่มเทเพื่อยในการใช้สิ่งอุปโภคบริโภคจากต่างประเทศ

ความสำคัญและความจำเป็นของการสาธารณสุข

สิ่งที่ผมอยากจะเล่าสู่กันฟังในวันนี้ จะขอเน้นหนักในเรื่องบทบาทข้าราชการพลเรือนกับการให้บริการสาธารณสุข ซึ่งเป็นเรื่องที่กระทรวงสาธารณสุขมีส่วนเกี่ยวข้องอยู่มาก มาถึงตอนนี้ บางท่านอาจจะถามว่า

“การให้บริการสาธารณสุขเป็นเรื่องของกระทรวงสาธารณสุขแต่ฝ่ายเดียวใช่หรือไม่”

หากจะดูความหมายของคำว่าสาธารณสุขที่ปรมาจารย์ต่าง ๆ เคยให้ไว้ ท่านว่า “การสาธารณสุขเป็นวิทยาการ และศิลปะแห่งการป้องกันโรค การทำให้อายุยืนยาว และการส่งเสริมอนามัยและประสิทธิภาพของบุคคล โดยความร่วมมือร่วมใจของชุมชนในเรื่องต่าง ๆ อันได้แก่ การอนามัยสิ่งแวดล้อม การควบคุมโรคติดต่อ การให้สุศึกษาเกี่ยวกับสุขวิทยาส่วนบุคคล การจัดบริการทางการแพทย์และพยาบาล เพื่อการวินิจฉัยโรคตั้งแต่เริ่มแรก และการให้การรักษาโรคเพื่อไม่ให้ลุกลามต่อไป รวมทั้งการพัฒนากลไกแห่งสังคมเพื่อให้ทุกคนมีมาตรฐานชีวิตที่เหมาะสม เพียงพอต่อการดำรงไว้ซึ่งสุขภาพอนามัยที่ดี”

จะเห็นได้ว่าการสาธารณสุขมีส่วนเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับการพัฒนาคน สังคมและการพัฒนามาตรฐานชีวิต ซึ่งเป็นงานที่จะต้องดำเนินไปโดยอาศัยความร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับทุกหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการพัฒนาคน สังคม และการพัฒนาคุณภาพชีวิต ดังนั้น ข้าราชการพลเรือนไม่เฉพาะแต่ในระบบของกระทรวงสาธารณสุขเท่านั้นที่มีความสำคัญ และเกี่ยวข้องในเรื่องของการสาธารณสุข

การที่จะทำความเข้าใจในเรื่องการสาธารณสุขตลอดจนนโยบายและแผนงาน โครงการสำคัญ ๆ นั้น ควรจะได้ทราบถึงนโยบายของรัฐในการสาธารณสุข ซึ่งสะท้อนให้เห็นความสำคัญของการสาธารณสุข และแม้แต่ในธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ ก็ยังมีบทบัญญัติเป็นรากฐานสำคัญไว้ดังนี้

“มาตรา ๗๓ รัฐพึงส่งเสริมการสาธารณสุข และพึงให้การรักษายาบาลแก่ผู้ยากไร้โดยไม่คิดมูลค่า

การป้องกันและปราบปรามโรคติดต่ออันตราย รัฐจะต้องกระทำให้แก่ประชาชนโดยไม่คิดมูลค่า”

นโยบายด้านสาธารณสุข

นโยบายของกระทรวงสาธารณสุข ได้มีการพัฒนามาเป็นลำดับตั้งแต่การแก้ปัญหาโดยการเพิ่มสถานบริการ ใช้เทคโนโลยีสูง ผลิตและพัฒนากำลังคนซึ่งเป็นนักวิชาการในระดับสูง และเจ้าหน้าที่มีบทบาทเป็น “ผู้ให้” ประชาชนเป็นแต่เพียง “ผู้รับ” อย่างเดียว ในระยะก่อนจะมีแผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ จนถึงเมื่อมีแผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑ จนถึงฉบับที่ ๕ ในปัจจุบัน ก็ได้มีการพัฒนาเป็นระยะ ๆ มาโดยตลอด ซึ่งพอจะกล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ ตั้งแต่มีแผนพัฒนาฉบับต่าง ๆ ได้ดังนี้

ในระยะแผนพัฒนาฉบับที่ ๑ ถึงที่ ๓ มีการพัฒนาองค์กรชุมชนให้สามารถรองรับการถ่ายทอดเทคโนโลยีจากรัฐไปสู่ชุมชนได้ เนื่องจากได้พิจารณาแล้วเห็นว่าการดำเนินงานสาธารณสุขที่แล้ว ๆ มา โดยรัฐเป็นผู้

ให้แต่เพียงฝ่ายเดียว ในเมื่อทรัพยากรมีจำกัดแต่ประชาชนและปัญหาสาธารณสุขมีมากขึ้นนั้น ย่อมไม่สัมฤทธิ์ผล และขอบเขตของการบริการมีการครอบคลุมได้น้อย ในแผนพัฒนาฉบับที่ 4 ซึ่งมีการวางแผนงานสาธารณสุขอย่างมีระบบ ได้มีการสนับสนุนให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาสาธารณสุขเพิ่มมากขึ้น ในรูปของการสาธารณสุขมูลฐานได้แก่ การมีอาสาสมัครสาธารณสุข (อสม.)

สถานีนามัยจนถึงโรงพยาบาลจังหวัด โรงพยาบาลศูนย์ กล่าวคือ มีสถานีนามัยในระดับตำบล โรงพยาบาลชุมชนในระดับอำเภอ ซึ่งเป็นระดับที่มีแพทย์อยู่ปลายสุด โรงพยาบาลทั่วไปในระดับจังหวัด โรงพยาบาลศูนย์ในระดับเขต สถานบริการเหล่านี้มีขีดความสามารถเพิ่มมากขึ้นตามลำดับจนถึงในระดับโรงพยาบาลศูนย์ มีขีดความสามารถในการให้บริการรักษาพยาบาลเฉพาะทางได้ทุกสาขา

และผู้สื่อข่าวสาธารณสุข (ผสส.) อสม. จะทำหน้าที่ส่งเสริมสุขภาพ ป้องกันโรค และการรักษาพยาบาลอย่างง่าย ๆ ให้กับประชาชนในหมู่บ้านที่ตนเองรับผิดชอบ ส่วน ผสส. ทำหน้าที่เป็นผู้ประสานงานในการติดต่อสื่อข่าวสารระหว่างชาวบ้าน อสม. และเจ้าหน้าที่สาธารณสุขในท้องถิ่น

การสาธารณสุขมูลฐานเป็นกลวิธีที่สำคัญต่อการพัฒนาสาธารณสุขระยะยาว มีการจัดระบบการให้บริการสาธารณสุข เพื่อสนับสนุนงานนี้ตั้งแต่

การสาธารณสุขมูลฐาน และบริการของสถานบริการของรัฐมีการรับส่งผู้ป่วยเพื่อตรวจรักษาต่อระหว่างสถานบริการที่มีขีดความสามารถต่างกันอย่างต่อเนื่อง และในแผนพัฒนาสาธารณสุข ฉบับที่ ๕ ได้เน้นหนักในเรื่องของการสนับสนุนให้ประชาชนพึ่งตนเองได้ ขยายการสาธารณสุขมูลฐาน เพิ่มคุณภาพ ผสส./อสม. สร้างทักษะในการบริหารจัดการกองทุนต่าง ๆ และได้เริ่มให้มีการถ่ายทอดเทคโนโลยี และทักษะการบริหาร จัดการในระหว่างหมู่บ้านที่กำลัง

พัฒนาด้วยกัน โดยเน้นโครงการของชุมชนทำโดยชุมชนอย่างแท้จริง ทั้งนี้ในส่วนของรัฐที่จะสนับสนุนชุมชนนั้น จะต้องมีการที่จะสนับสนุนในหลายด้าน เช่น ในด้านการพัฒนากำลังคน การจัดระบบบริการสาธารณสุขและในด้านอื่น ๆ การเปลี่ยนแปลงบทบาทเจ้าหน้าที่ของรัฐจาก “ผู้ให้” มาเป็น “ผู้สนับสนุน” ให้ประชาชนเป็นผู้ “ริเริ่มดำเนินการ” ทั้งนี้ เพื่อสร้างชุมชนให้พึ่งตนเองเป็นสำคัญ

ตามนโยบายของกระทรวงสาธารณสุข งานที่ได้รับการเน้นหนักได้แก่ สาธารณสุขมูลฐาน หรืองานสร้างเสริมการพึ่งตนเองได้ของประชาชนดังกล่าวมาแล้ว และพัฒนาระบบบริการสาธารณสุขในรูปของโรงพยาบาลศูนย์ โรงพยาบาลทั่วไป โรงพยาบาลชุมชน สถานีอนามัย และสำนักงานสาธารณสุขชุมชน ตลอดจนให้มีระบบการส่งผู้ป่วยเพื่อรักษาพยาบาลต่อระหว่างสถานบริการในระดับต่าง ๆ รวมทั้งสนับสนุนงานสาธารณสุขมูลฐาน นอกจากการพัฒนาบริการแล้วยังมีการผลิต และพัฒนาบุคลากรสาธารณสุขทุกระดับ เพื่อให้เหมาะสมกับกลวิธีพัฒนาในปัจจุบัน โดยเน้นหนักที่การปรับปรุงบทบาทและหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ เพื่อให้เป็นผู้สนับสนุนการ

พัฒนาโดยประชาชนได้ดียิ่งขึ้น ทั้งนี้ โดยจัดให้มีการประสานงานอย่างใกล้ชิดระหว่างทบวงมหาวิทยาลัย และกระทรวงสาธารณสุข หรือระหว่าง “ผู้ผลิต” และ “ผู้ใช้” บุคลากรสาธารณสุข และปรับปรุงหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การศึกษาและฝึกอบรมระหว่างประจำการ ตลอดจนการศึกษาต่อเนื่องของเจ้าหน้าที่ เพื่อผลิตกำลังคนออกไปส่งเสริมและสนับสนุนงานของสาธารณสุขให้มีสมรรถภาพสูงยิ่งขึ้น

สำหรับบริการที่ให้แก่ประชาชน โดยอาศัยระบบบริการและเจ้าหน้าที่นั้นอยู่ในลักษณะของบริการสาธารณสุขแบบผสมผสาน ทั้งในเรื่องของการส่งเสริมสุขภาพ การป้องกันโรค การรักษาพยาบาลและการฟื้นฟูสภาพ โดยให้ประชาชนมีส่วนร่วมในขอบเขตที่มีความสามารถจะพึ่งตนเองได้

ผลงานสำคัญ

จากนโยบายด้านสาธารณสุขดังกล่าวข้างต้น ได้นำมากำหนดมาตรการ และแผนงานโครงการเพื่อพัฒนาการสาธารณสุขหลายประการ ซึ่งกระทรวงสาธารณสุขได้ดำเนินการตามแผนงานโครงการในแผนพัฒนาสาธารณสุขจนถึงปัจจุบันได้ผลตามเป้าหมายเกือบทุกประการ เฉพาะบริการหลักของกระทรวงสาธารณสุข ได้แก่ การวางแผนครอบครัว การอนามัยแม่และเด็ก โภชนาการ การให้ภูมิคุ้มกันโรค การควบคุมโรคติดต่อในท้องถิ่น การรักษาพยาบาล การสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อมและการจัดหาน้ำสะอาด การจัดหายาจำเป็นไว้ใช้ในหมู่บ้าน และการให้สุศึกษาเพื่อเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจแก่ประชาชน โดยมีกิจกรรมส่งเสริมสนับสนุน ได้แก่ การพัฒนาคุณภาพของการรักษาพยาบาล การวิจัยเพื่อพัฒนาเทคโนโลยี และรูปแบบที่เหมาะสมในการพัฒนาสาธารณสุข การพัฒนาเทคนิคการวิเคราะห์ ตรวจรักษาโรค การคุ้มครองผู้บริโภค ตลอดจนศึกษาค้นคว้า

และวิจัยทางสังคมศาสตร์ พฤติกรรมศาสตร์ จิตวิทยา สังคมและพันธุกรรม เพื่อการพัฒนาทางสังคม ชุมชน และประชากรต่อไปในอนาคต

ผลงานสำคัญที่ท่านทั้งหลายอาจจะทราบอยู่ แล้วบ้าง ได้แก่ งานวางแผนครอบครัว ซึ่งช่วยให้ อัตราเพิ่มของประชากรลดต่ำลงตามเป้าหมาย ขณะนี้ เหลือประมาณร้อยละ ๑.๖ งานโภชนาการก็สามารถ ลดความรุนแรงของปัญหาการขาดสารอาหารของทารก และเด็กวัยก่อนเรียนลงและสำหรับแม่และเด็กซึ่งเป็น กลุ่มเป้าหมายพิเศษ งานอนามัยแม่และเด็ก และให้ ภูมิคุ้มกันโรคก็กำลังอยู่ในระยะเร่งรัดเพื่อที่จะให้ เกิดเป็นผลดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการลดอัตราตาย ของเด็ก และการให้ภูมิคุ้มกันโรคในเด็กอายุต่ำกว่า ๕ ปี ให้ได้ครบถ้วน นอกจากนี้การพัฒนาคุณภาพ การรักษาพยาบาลในระดับของโรงพยาบาลทั่วไป และโรงพยาบาลศูนย์ก็สามารถทำได้ดียิ่งขึ้น และสามารถแก้ไขปัญหาการเจ็บไข้ได้ป่วยที่ประชาชน ไม่สามารถดูแลตนเองได้ ส่วนในเรื่องที่ยังไม่มีข้อ จำกัดอยู่ เช่น การคุ้มครองผู้บริโภค คุณภาพของ

บริการที่ให้แก่ประชาชนในระดับต่าง ๆ ตลอดจนการ เผยแพร่และประชาสัมพันธ์เพื่อสร้างเสริมความเข้าใจ และพฤติกรรมที่เหมาะสมยังเป็นเรื่องที่จะต้องเร่งรัด ดำเนินการต่อไป

ผลสำเร็จของงานต่าง ๆ เท่าที่ผ่านมา อาจกล่าว ได้ว่ากระทรวงสาธารณสุขได้รับความร่วมมือจาก ประชาชนทั่วไป และจากราชการสาขาต่าง ๆ ที่ โกลาหลเสมอมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านมหาดไทย เกษตร และศึกษา ความสำเร็จของการที่จะพัฒนางาน ในระยะต่อไป จึงขึ้นอยู่กับความร่วมมือของฝ่ายต่าง ๆ อย่างต่อเนื่องมากยิ่งขึ้น และโดยพร้อมเพรียงกันด้วย

บทบาทของข้าราชการพลเรือนต่อการพัฒนา สาธารณสุข

ตามวิธีการของการพัฒนาสาธารณสุข และการ จัดระบบในปัจจุบันจะเห็นได้ชัดว่าต้องอาศัย ข้าราชการพลเรือนประจำหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งใน และนอกกระทรวงสาธารณสุข ซึ่งข้าราชการเหล่านี้ จะมีบทบาททั้งทางตรง หรือเป็นผู้ให้บริการมีบทบาท เป็นผู้สนับสนุนประชาชน หรือให้การสนับสนุนทาง อ้อม

สำหรับบทบาทในการให้บริการโดยตรง หรือ เป็น “ผู้ให้” นั้น เป็นบทบาทซึ่งมีมานานแล้ว โดย ข้าราชการสาธารณสุขประจำหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งใน กระทรวงสาธารณสุข โรงพยาบาล มหาวิทยาลัย หรือหน่วยบริการทางราชการอื่น ๆ เป็นฝ่ายให้บริการ โดยตรง ทั้งทางด้านส่งเสริมสุขภาพ ป้องกันโรค รักษาพยาบาล และการฟื้นฟูสภาพซึ่งเป็นบริการ ที่ให้ภายในหน่วยบริการ และมีประชาชนเป็น “ผู้รับ” บริการเหล่านี้จะเป็นส่วนที่ประชาชนช่วยตัวเองไม่ได้ เป็นส่วนใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้ภูมิคุ้มกัน การรักษาพยาบาล การฟื้นฟูสภาพโดยแบ่งลักษณะ ของบริการเป็นระดับต้น ระดับกลาง ระดับสูง และ

ในแต่ละระดับจะมีระบบส่งต่อเพื่อความสะดวกในการให้บริการแก่ประชาชน

บทบาทที่สำคัญอีกประการหนึ่ง ได้แก่ บทบาทของการเป็น “ผู้สนับสนุน” การพัฒนาสาธารณสุขโดยประชาชน ซึ่งบทบาทนี้กำลังทวีความสำคัญมากขึ้นเป็นลำดับ และเป็นแนวโน้มของหน่วยราชการในระดับพื้นที่ทุกหน่วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระทรวงมหาดไทย เกษตร และศึกษา ในการที่จะมอบหมายให้ข้าราชการทำหน้าที่เป็นผู้ “สนับสนุน” ในกิจกรรมที่ดำเนินการโดยประชาชน สำหรับที่เกี่ยวกับการสาธารณสุข ได้แก่ การให้ความรู้ทางวิชาการโดยการฝึกอบรม ให้คำแนะนำ สาธิตตัวอย่าง และร่วมทำงานกับประชาชน ดังตัวอย่าง เช่น การจัดตั้งกองทุนยา กองทุนโภชนาการ การอบรมช่างสุขภัณฑ์เพื่อสร้างตุ่มน้ำ ถังน้ำฝน การถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับการสาธารณสุขระหว่างหมู่บ้านต่อหมู่บ้าน ซึ่งข้าราชการกระทรวงสาธารณสุข ได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีจากข้าราชการกระทรวงอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง อาทิเช่น ครู พัฒนาการ เกษตรตำบล และเจ้าหน้าที่สาขาต่างๆ ในระดับอำเภอ เป็นต้น

ในส่วนที่เกี่ยวกับรูปแบบของการสนับสนุนจากข้าราชการฝ่ายอื่น อาจมีได้ดังนี้

- การประสานนโยบายและแผนงาน
- การประสานงบประมาณ
- การทำงานร่วมกันของเจ้าหน้าที่ฝ่ายต่าง ๆ

ในพื้นที่ที่ประชาชนมีปัญหาและความจำเป็นเกี่ยวข้องกับหลายสาขา

สำหรับแนวโน้มในอนาคตข้าราชการทุกฝ่ายจะมีบทบาทในการเป็น “ผู้สนับสนุน” ประชาชนในเรื่องของการพัฒนาเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย “สุขภาพดีถ้วนหน้า” และคุณภาพชีวิตที่ดีที่สุดในที่สุด

ส่วนในเรื่องการสนับสนุนทางอารมณ์นั้น โดยส่วนตัวแล้วผมเห็นว่าข้าราชการ หรือแม้แต่ประชาชนทุกคนมีโอกาที่จะช่วยเหลืองานทางด้านสาธารณสุขค่อนข้างมาก ซึ่งนอกจากการสนับสนุน

การดำเนินงานโดยหน่วยบริการต่างๆ แล้ว อาจช่วยให้การเผยแพร่ความรู้และพฤติกรรมที่ถูกต้อง เพราะหากได้มีการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการป้องกันตนเอง และส่งเสริมสุขภาพอย่างกว้างขวาง การป่วยด้วยโรคภัยไข้เจ็บซึ่งป้องกันได้จะลดน้อยลง ในเรื่องของสาธารณสุข มีส่วนที่ข้าราชการและประชาชนสามารถช่วยตนเอง ตลอดจนครอบครัวและชุมชนได้เป็นอย่างดี เช่น การกินอาหารที่ถูกต้อง การออกกำลังกาย การนำบุตรหลานไปรับภูมิคุ้มกันโรคครบถ้วนตามกำหนด การรักษาพยาบาลเบื้องต้น และการปรับปรุงสุขภาพและสิ่งแวดล้อม เป็นต้น นอกจากนี้ข้าราชการยังมีโอกาสสนับสนุนโดยการระดมทรัพยากรที่จำเป็นจากแหล่งต่างๆ เพื่อดำเนินการตามโครงการพัฒนาด้านสาธารณสุขอีกด้วย โดยมีระบบการบริหารงานพัฒนาชนบทเป็นเครื่องมือสำคัญในการประสานงานระหว่างสาขาดังกล่าวข้างต้น

ผลที่คาดหวังจะเกิดขึ้นจากการดำเนินการตามบทบาทหน้าที่

หากข้าราชการ และประชาชนได้มีความร่วมแรงร่วมใจกันอย่างใกล้ชิดในการพัฒนางานสาธารณสุข โดยต่างฝ่ายต่างเสริมบทบาทซึ่งกันและกัน เป็นที่เชื่อได้ว่าปัญหาของโรคภัยไข้เจ็บที่ป้องกันได้ก็จะลดน้อย

ลง ประชาชนสามารถพึ่งตนเองได้บ้างในบางระดับ และได้รับการเพิ่มเติมโดยระบบส่งต่อที่มีประสิทธิภาพ ทางฝ่ายของทางราชการก็จะเปลี่ยนแปลงงบประมาณ ในการให้บริการที่ไม่จำเป็นลดน้อยลง สามารถใช้เงิน ที่มีอยู่ในการพัฒนาคุณภาพของบริการสาธารณสุข ให้ดียิ่งขึ้น

สำหรับประโยชน์ในระดับประเทศนั้นแทบไม่ต้องพูดถึง เพราะเป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่า คนเป็นทรัพยากรที่สำคัญที่สุดในการพัฒนาประเทศ หากทรัพยากรบุคคลดี มีสุขภาพอนามัยสมบูรณ์ทั้ง ร่างกายและจิตใจ ย่อมเอื้ออำนวยให้เกิดการพัฒนา และเกิดผลผลิตสูง และนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพชีวิต ของประชากรโดยถ้วนหน้าต่อไป นอกจากนี้ยังช่วยให้ เกิดภาพพจน์ที่ดีงามระหว่างเจ้าหน้าที่ของรัฐและ ประชาชนทั่วไปอีกด้วย

สรุป

งานพัฒนาสาธารณสุขเท่าที่ผ่านมาถึงจะ ประสบความสำเร็จอยู่ในขั้นที่น่าพึงพอใจ แต่ก็มีเรื่องที่เราจะต้องช่วยกันทำต่อไปอีกมาก เพราะปัญหา สาธารณสุขเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพเศรษฐกิจ สังคม

และสิ่งแวดล้อมอยู่ตลอดเวลา ข้าราชการพลเรือนมี บทบาทสำคัญมากในการพัฒนาแนวคิดใหม่ของการ พัฒนาสาธารณสุข คือ การส่งเสริมให้ประชาชน **อินได้ด้วยตนเอง สามารถแก้ไขปัญหาด้านสุขภาพของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ** นอกจากจะเป็นผู้นำ ทางความคิด และการสนับสนุนบทบาทใหม่ของ ประชาชนแล้ว ยังจะต้องเป็นตัวอย่างที่ดีในการ **สร้างเสริมพฤติกรรม และค่านิยมที่ถูกต้องทางด้าน สาธารณสุขด้วย** เช่น การกินอาหารที่ถูกต้อง การให้ความสำคัญแก่การป้องกันโรค การส่งเสริมสุขภาพ และการออกกำลังกายมากกว่าการรอให้เจ็บป่วยแล้ว จึงไปรับการรักษาพยาบาล และพยายามให้ประชาชน เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมเพื่อพัฒนาสาธารณสุข ให้มากที่สุด

เนื่องด้วยในโอกาสวันข้าราชการพลเรือนปี ๒๕๒๔ ผมขออาราธนาอำนาคคุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายดลบันดาลให้เพื่อนข้าราชการ พลเรือนทุกท่านมีความสุขความสำเร็จ และเพียบพร้อม ด้วยกำลังกาย กำลังใจ และสติปัญญาอันชาญฉลาด ที่จะสร้างเสริมบทบาทในเรื่องการพัฒนาสาธารณสุข และการนิยมนไทยให้พัฒนาสถาพรสืบต่อไป.

**ข้าราชการ
คือบุคคลที่ทำงาน
ให้ประชาชนชื่นใจ**

บทความพิเศษ

ผู้ได้รับพระราชทาน เหรียญดุษฎีมาลา เข็มศิลปวิทยา

พูนทรัพย์ จรรยาสุภาพ*

เหรียญดุษฎีมาลา เข็มศิลปวิทยา เป็นเครื่องราชอิสริยาภรณ์ที่พระราชทานให้แก่ผู้ทรงคุณวุฒิในทางศิลปวิทยาสาชาต่าง ๆ ซึ่งมีผลงานดีเด่น แสดงให้เห็นประจักษ์ว่าเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อประเทศชาติ จัดเป็นเหรียญบำเหน็จความชอบที่มีเกียรติสูง ซึ่งได้เริ่มมีมาตั้งแต่รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พ.ศ. ๒๔๒๕ เป็นต้นมา และในปี ๒๔๙๕ ได้มีการพิจารณาการขอพระราชทานเหรียญดุษฎีมาลา โดยอาศัยหลักเกณฑ์ที่ ก.พ. กำหนดเป็นแนวทางพิจารณาก่อนนำเสนอเพื่อกราบบังคมทูลขอพระราชทาน และมีการแก้ไขหลักเกณฑ์นี้อีกครั้งเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๑ ซึ่งได้ใช้มาจนถึงปัจจุบัน

จากปี ๒๔๙๕ จนถึงปี ๒๕๒๖ ได้มีผู้ได้รับพระราชทานเหรียญดุษฎีมาลา เข็มศิลปวิทยาในสาขาต่าง ๆ รวม ๗๕ ราย

สำหรับปี ๒๕๒๗ ที่ผ่านมา คณะรัฐมนตรีได้พิจารณามีมติอนุมัติให้เสนอขอพระราชทานเหรียญดุษฎีมาลา เข็มศิลปวิทยา รวม ๔ ท่าน ตามที่ ก.พ. และคณะกรรมการพิจารณาการขอพระราชทานเหรียญดุษฎีมาลา เข็มศิลปวิทยา เสนอ คือ

๑. ศาสตราจารย์นายแพทย์ วิศิษฎ์ ลิปิธิชา
๒. นายเกษม จาติกวณิช
๓. นาวาเอกนิรันดร์ ชิตานนท์
๔. นาวาเอกวิโรจน์ ชมชื่นจิตต์

วารสารข้าราชการจึงใคร่ขอนำสาระสำคัญในการพิจารณาการขอพระราชทานเหรียญดุษฎีมาลา และประวัติและผลงานของผู้ซึ่งได้ใช้ความรู้ความสามารถและศิลปวิทยา ปฏิบัติงานมีผลงานดีเด่นจนได้รับพระราชทานเหรียญดุษฎีมาลาฯ ที่มีเกียรติสูงนี้มาแนะนำและเผยแพร่ ดังนี้

๑. แนวทางการพิจารณาขอพระราชทานเหรียญดุษฎีมาลาฯ

การพิจารณาขอพระราชทานเหรียญดุษฎีมาลาฯ นั้น จะพิจารณาผลงานของผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งได้ใช้ความรู้ความสามารถและศิลปวิทยาให้เห็นประจักษ์ว่าได้นำไปใช้ปฏิบัติและเกิดประโยชน์อย่างยิ่งต่อประเทศชาติตามเจตนารมณ์กล่าวคือ ผลงานจะต้องมีลักษณะถึงขนาด ควรจะได้รับบำเหน็จเหรียญดุษฎีมาลา เข็มศิลปวิทยา ทั้งนี้เพื่อให้ผู้ได้รับพระราชทานรู้สึกภาคภูมิใจในเหรียญดุษฎีมาลาฯ และเพื่อให้เหรียญนี้ทรงไว้ซึ่งเกียรติอันสูงด้วย

*เจ้าหน้าที่วิเคราะห์งานบุคคล กองวิชาการ สำนักงาน ก.พ.

ทั้งนี้ในการพิจารณาการขอพระราชทานเหรียญ
ดุษฎีมาลา เข็มศิลปวิทยา นี้ จะกำหนดแนวการ
พิจารณาไว้ตามระเบียบว่าด้วยการขอพระราชทาน
เหรียญดุษฎีมาลา เข็มศิลปวิทยา พ.ศ. ๒๕๒๑ โดย
ผลงานที่จะขอพระราชทาน จะต้องมีความประการ
ใด ประการหนึ่งดังต่อไปนี้

(๑) คิดค้นความรู้ ระบบ กรรมวิธีหรือประดิษฐ์
สิ่งใหม่เป็นผลสำเร็จ

(๒) ปรับปรุงความรู้ ระบบ กรรมวิธีหรือสิ่ง
ประดิษฐ์ให้ดีขึ้นกว่าเดิมเป็นอันมาก

(๓) ได้แสดงให้เห็นที่ปรากฏว่ามีฝีมือและชื่อ
เสียงยอดเยี่ยมในทางศิลปวิทยา

ทั้งนี้ผลงานดังกล่าวจะต้องแสดงให้เห็นประจักษ์
เป็นพิเศษว่าเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อประเทศชาติ

๒. การเสนอชื่อ

ผู้เสนอชื่อผู้ซึ่งสมควรจะได้รับการพิจารณาขอ
พระราชทานเหรียญดุษฎีมาลาฯ ได้แก่

(๑) กระทรวงทบวงกรมเจ้าสังกัดหรือกระทรวง
ทบวงที่เกี่ยวข้องกับผลงานของผู้ซึ่งสมควรจะได้รับ
การพิจารณา หรือ

(๒) สภามหาวิทยาลัย หรือสภาสถาบันอุดม-
ศึกษาที่เทียบเท่ามหาวิทยาลัย หรือ

(๓) สถาบันที่ควบคุมการประกอบวิชาชีพซึ่งจัด
ตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น

ทั้งนี้ ให้เสนอคำขอมายังสำนักงาน ก.พ.
ก่อนเดือนเมษายนของทุกปี

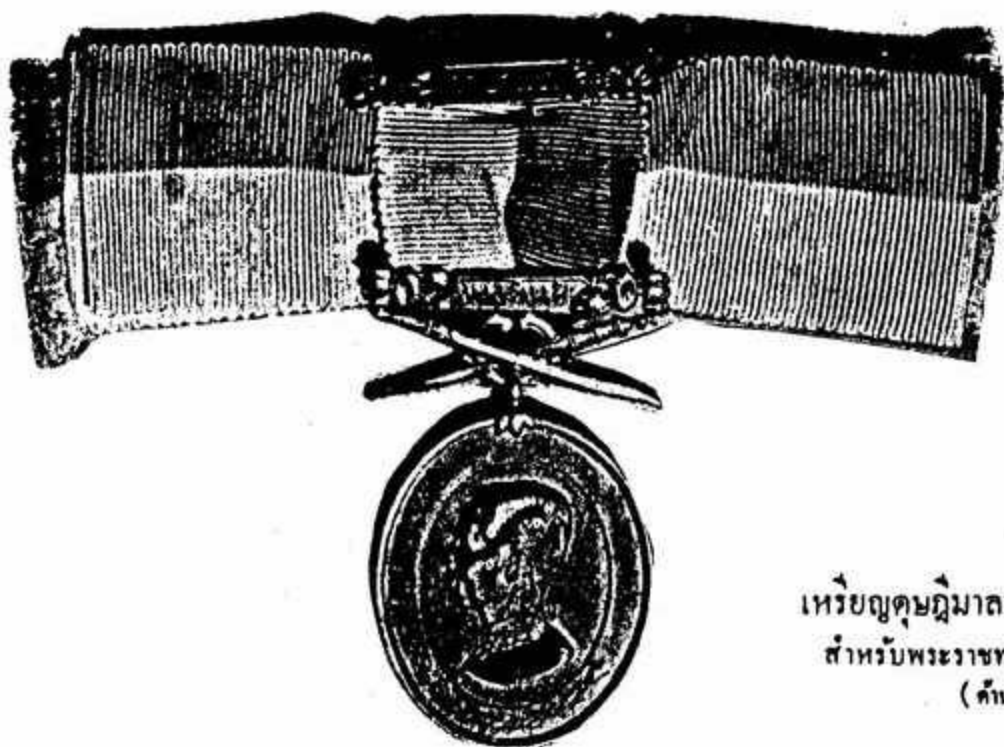
๓. ขั้นตอนการพิจารณา

จะมีการพิจารณาตามขั้นตอนดังนี้

(๑) คณะกรรมการพิจารณาการขอพระราชทาน
เหรียญดุษฎีมาลา เข็มศิลปวิทยา ซึ่งประกอบด้วยผู้
ทรงคุณวุฒิสาขาต่าง ๆ เป็นผู้พิจารณาเบื้องต้น

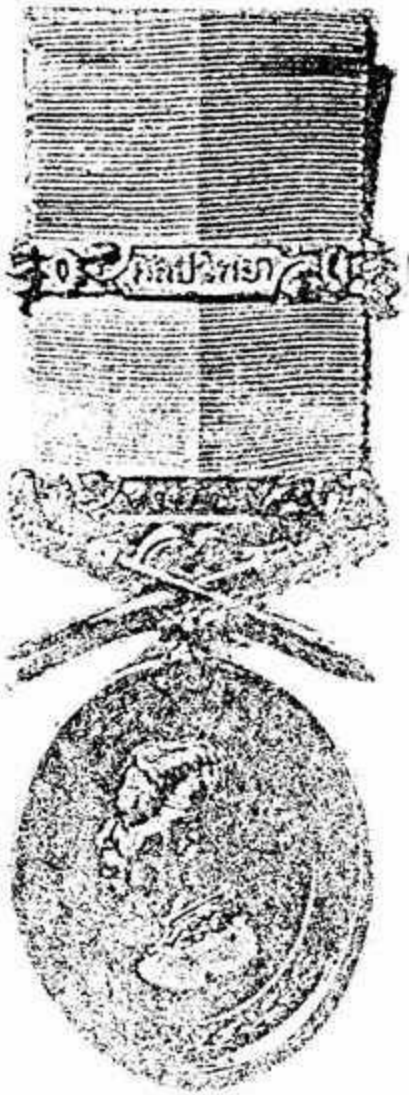
(๒) เมื่อคณะกรรมการฯ พิจารณาแล้วจะเสนอ
ก.พ. พิจารณา

(๓) เสนอความเห็นของคณะกรรมการฯ และ
ก.พ. ต่อคณะรัฐมนตรี เพื่อพิจารณาชี้ขาด หลังจาก
นั้นก็จะกราบบังคมทูลเพื่อโปรดเกล้าฯ ให้เข้ารับ
พระราชทานเหรียญดุษฎีมาลาฯ ต่อไป

เหรียญดุษฎีมาลา เข็มศิลปวิทยา
สำหรับพระราชทานข้าราชการสตรี
(ด้านหน้า)

๑. ศาสตราจารย์นายแพทย์วิศิษฐ์ สิลปรีชา

เหรียญคุณวุฒิมาลา เข้มศิลปวิทยา
สำหรับพระราชทานข้าราชการชาย
(ตำแหน่ง)

สำหรับประวัติและผลงานของบุคคลผู้ซึ่งได้รับพระราชทานเหรียญคุณวุฒิมาลาฯ ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๕๕ จนถึง พ.ศ. ๒๕๒๖ มีดังสรุปตามตารางท้ายนี้

ส่วนประวัติและผลงานของผู้ซึ่งได้รับการเสนอชื่อขอพระราชทานเหรียญคุณวุฒิมาลาฯ ในปี พ.ศ. ๒๕๒๗ จำนวน ๔ ท่าน มีดังนี้

ประวัติ

เกิดเมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๔๗๔ สำเร็จแพทยศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยม) จากมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ เมื่อปี ๒๕๐๐ และได้รับปริญญาเอกจาก University of Colorado ในปี ๒๕๐๖ เข้ารับราชการในตำแหน่งอาจารย์ ในภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งแต่ปี ๒๕๐๗ เรื่อยมาจนถึงปัจจุบันดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์ระดับ ๑๑ รองคณบดีฝ่ายวิจัย คณะแพทยศาสตร์แห่งนี้

ผลงาน

ผลงานที่ทำให้ศาสตราจารย์นายแพทย์วิศิษฐ์ สิลปรีชา ได้รับการพิจารณาขอพระราชทานเหรียญคุณวุฒิมาลา เข้มศิลปวิทยา สาขาแพทยศาสตร์ คือ การศึกษาวิจัยเรื่องโรคไตที่เกี่ยวข้องกับโรคเมื่อยล้าชนิดเฉียบพลัน เป็นการค้นพบความรู้ใหม่ด้านวิชาการเกี่ยวกับสภาพการเกิดโรคไตวายที่เกิดจากโรคเมื่อยล้าชนิดเฉียบพลัน รวมทั้งค้นพบวิธีการรักษาโรคไตวาย ซึ่งไม่เคยมีมาก่อน ผลงานดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความวิริยะ อุตสาหะ ที่ได้ทำการศึกษามาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๗ จนถึงปัจจุบัน เป็นเวลาเกือบ ๒๐ ปี ด้วยวิธีการศึกษาที่ถูกต้องตามหลักวิทยาศาสตร์ และผลที่ได้้นอกจากจะเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติเป็นอย่างยิ่งในการบำบัดรักษาช่วยเหลือชีวิต ผู้ป่วย

จากโรคนี้แล้ว ยังได้รับการยอมรับยกย่องจากวงการแพทย์ในต่างประเทศเป็นอันมาก ซึ่งนำชื่อเสียงมาสู่ประเทศไทยอีกทางหนึ่งด้วย

๒. นายเกษม จาติกวณิช

ประวัติ

เกิดวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๔๖๘ สำเร็จปริญญาตรีทางด้านวิศวกรรมไฟฟ้า เมื่อปี ๒๔๘๙ และต่อมาในปี ๒๔๙๐ ก็สำเร็จปริญญาตรีทางด้านวิศวกรรมเครื่องกลอีกสาขาหนึ่ง จากนั้นได้ไปศึกษาปริญญาโททางวิศวกรรมไฟฟ้า ที่ University of Utah สหรัฐอเมริกา จนสำเร็จการศึกษาเมื่อปี ๒๔๙๒ เริ่มเข้ารับราชการตำแหน่งนายช่างอำนวยการกองพลังน้ำ ในกรมชลประทาน เมื่อปี ๒๕๐๐ ต่อมาได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งรองผู้ว่าการการไฟฟ้าอันฮิ ในปี ๒๕๐๒ และในปี ๒๕๐๔ ก็ได้เลื่อนขึ้นดำรงตำแหน่งผู้ว่าการการไฟฟ้าอันฮิ จนถึงปี ๒๕๑๒ ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้ว่าการการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย มาจนถึงปัจจุบัน

ผลงาน

ผลงานในด้านการพัฒนากิจการไฟฟ้าของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย เป็นผลงานที่ทำให้ นายเกษม จาติกวณิช ได้รับการพิจารณาขอพระราชทานเหรียญดุษฎีมาลา เข็มศิลปวิทยา ในสาขาวิศวกรรมศาสตร์ และการบริหาร เนื่องจากเป็นผู้ที่มี

ความสามารถยอดเยี่ยมทั้งในด้านเทคนิคและการบริหารงานสามารถบุกเบิกและควบคุมการปฏิบัติงานของการไฟฟ้าฝ่ายผลิต ให้เจริญก้าวหน้าและพัฒนาไปสู่การใช้พลังงานในรูปแบบต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสมกับสภาวะการณ์ ทำให้ประเทศไทยมีพลังงานไฟฟ้าใช้ได้อย่างเพียงพอตลอดมา ยากที่จะหาบุคคลใดมีความสามารถทั้งด้านการบริหารและด้านเทคนิคไปพร้อม ๆ กัน อีกทั้งยังเป็นที่ยอมรับนับถือความสามารถนี้จากประเทศต่าง ๆ อีกด้วย

๓. นาวาเอกนิรันดร์ ชิตานนท์

ประวัติ

เกิดเมื่อวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๔๗๐ สำเร็จปริญญาตรี จากโรงเรียนนายเรือ เมื่อปี ๒๔๙๕ และศึกษาเพิ่มเติมทางวิศวกรรมศาสตร์ ที่ Worthington Training Centre สหรัฐอเมริกา ในปี ๒๕๐๗ เริ่มเข้ารับราชการในตำแหน่งนายช่างกลเรือหลวงท่าจีน สังกัดกองเรือยุทธการ เมื่อปี ๒๔๙๘ ต่อมาได้ย้ายไปปฏิบัติงานยังกรมอู่ทหารเรือ จนถึงปี ๒๕๒๔ ก็ได้ลาออกจากราชการเพื่อไปประกอบธุรกิจด้านการต่อเรือ แต่ยังคงเป็นที่ปรึกษาและให้ความช่วยเหลือต่อกรมอู่ทหารเรือในงานราชการของกรมอู่ฯ อยู่เสมอ

ผลงาน

ผลงานที่ได้รับการพิจารณาขอพระราชทาน เหรียญดุษฎีมาลา เข็มศิลปวิทยา สาขาวิศวกรรม—ศาสตร์ คือ การสร้างเรือกวาดทุ่นระเบิดน้ำตื้นด้วยวัสดุไฟเบอร์กลาสเสริมกำลัง เป็นผลงานที่เกิดจากความตั้งใจจริง และมานะบากบั่นในการประดิษฐ์คิดค้นสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อราชการ แม้จะต้องอุทิศกำลังกายและกำลังทรัพย์ส่วนตัว จนสามารถประสบผลสำเร็จ ทำให้ทางราชการมีเรือกวาดทุ่นระเบิดน้ำตื้นที่มีประสิทธิภาพ เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อประเทศชาติ ทั้งในด้านการป้องกันประเทศ และด้านวิศวกรรมการต่อเรือ ตลอดจนช่วยประหยัดงบประมาณของประเทศไว้ได้เป็นอันมาก

๔. นาวาเอกวิโรจน์ ชมชื่นจิตต์

ประวัติ

เกิดเมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๔๗๔ สำเร็จปริญญาตรีจากโรงเรียนนายเรือ เมื่อปี ๒๔๙๗ ในปี ๒๕๐๐ ได้เดินทางไปศึกษาปริญญาโททางด้านวิศวกรรมเครื่องกล และปริญญาเอกทางวิศวกรรมการต่อเรือที่ Technical University of Denmark ประเทศเดนมาร์ก จนสำเร็จการศึกษาในปี ๒๕๐๔

เริ่มเข้ารับราชการ ตั้งแต่ปี ๒๕๐๐ ในตำแหน่งรองต้นกลเรือหลวงท่าจีน สังกัดกองเรือยุทธการ ในปี ๒๕๑๑ ได้ย้ายไปประจำแผนกต่อเรือสังกัดกรมอู่ทหารเรือ และได้ปฏิบัติงานที่นี้เรื่อยมาจนปัจจุบัน ดำรงตำแหน่งหัวหน้ากองออกแบบต่อเรือ กรมอู่ทหารเรือ

ผลงาน

ผลงานที่สมควรได้รับพระราชทานเหรียญดุษฎีมาลา เข็มศิลปวิทยา สาขาวิศวกรรมศาสตร์ คือ การสร้างเรือตรวจการณ์ชายฝั่ง ต.๙๒-ต.๙๘ เป็นผลงานที่แสดงถึงความเป็นผู้มีความรู้ความสามารถยอดเยี่ยม จนสามารถสร้างเรือตรวจการณ์ชายฝั่งที่มีประสิทธิภาพสมตามความต้องการของทางราชการทุกประการ ทำให้ได้แม่แบบเรือตรวจการณ์ชายฝั่งที่สามารถเป็นต้นแบบในการต่อเรือได้ทันทีที่ต้องการ เป็นการประหยัดงบประมาณของประเทศไว้ได้เป็นอันมาก รวมทั้งเป็นประโยชน์ในด้านการรักษาความมั่นคงของชาติและพัฒนาด้านวิศวกรรมการต่อเรืออีกด้วย

ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนผู้ได้รับพระราชทาน
เหรียญดุษฎีมาลา เข็มศิลปวิทยา
(พ.ศ. ๒๔๙๕-๒๕๒๖)

สาขา	จำนวน (ราย)
วิศวกรรมศาสตร์	๑๖
สถาปัตยกรรมและศิลป์	๔
อักษรศาสตร์	๓
นิติศาสตร์	๑๓
แพทยศาสตร์	๒๓
วิทยาศาสตร์	๕
เกษตรศาสตร์	๔
รัฐศาสตร์และการบริหาร	๓
สังคมศาสตร์	๑
มนุษยศาสตร์	๒
ศึกษาศาสตร์	๑
รวม	๗๕

รายชื่อผู้ได้รับพระราชทานเหรียญคุณภุชามา เจริญศิลปวิทยา

(พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๕๖)

(สำรวจเมื่อมกราคม ๒๕๕๗)

พ.ศ.	ชื่อ-ตำแหน่ง (ขณะได้รับพระราชทาน)	สาขา	ผลงาน
๒๕๕๕	๑. นายจ่าง รัตนะรัต อธิบดีกรมวิทยาศาสตร์ ๒. นายคิลป์ พีระศรี อาจารย์ปฎิมากร ๓. พระยาอนุমানราชธอน อธิบดีอธิบดีกรมศิลปากร ๔. นายหยุด แสงอุทัย กรรมการร่างกฎหมายประจำ คณะกรรมการกฤษฎีกา ๕. นายเสริม วินิจฉัยกุล เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา	วิศวกรรมศาสตร์ สถาปัตยกรรม และศิลปะ อักษรศาสตร์ นิติศาสตร์ นิติศาสตร์	ประดิษฐ์สิ่งใหม่ขึ้นแก่วงการ อุตสาหกรรมหลายอย่าง มีฝีมือเป็นพิเศษในวิชาช่างปั้นหล่อ ผู้เชี่ยวชาญวิชานิติศาสตร์ เป็นที่ยอมรับนับถือ มีความสามารถในการเขียนตำรา ถ่ายทอดวิชาและวิธีการแก่ไขว่รวบรวม กฎหมายและระเบียบต่าง ๆ มีความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ เขียนตำรา ถ่ายทอดวิชาและร่าง กฎหมาย
๒๕๕๖	๑. น.อ.ประยูร พิณสวัสดิ์ หัวหน้ากองโรงงานแปดเตอวีและดี ๒. นายเลื่อน พงษ์โสภณ รมช.ว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม และ ผู้อำนวยการองค์การน้ำตาลไทย ๓. นายสมาน บุญยรัตนพันธ์ อธิบดีนายช่างโท กองช่างโทรเลข กรมไปรษณีย์	วิศวกรรมศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์	ทำแบบเตอวีขึ้นเป็นคนแรกใน ประเทศไทย แก้ไขกรรมวิธีการผลิตน้ำตาลทรายขาว ให้ได้ผลดีกว่าเดิม ดัดแปลงเครื่องโทรพิมพ์ที่สามารถรับส่ง เป็นภาษาไทยและอังกฤษ ที่มีตัวอักษร ครบถ้วนล้ำเร็วเป็นคนแรก
๒๕๕๗	๑. ม.ร.ว.เทพฤทธิ์ เทวกุล หัวหน้ากองวิศวกรรมกรมการข้าว ๒. พระวรวงศ์วิศิษฐ์ ศาสตราจารย์หัวหน้าแผนกวิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	วิศวกรรมศาสตร์ อักษรศาสตร์	ประกอบประดิษฐ์กรรมหลายอย่างที่ เป็นประโยชน์ต่อชาติ ทรงคุณวุฒิอย่างสูงในวิชาภาษาไทย
๒๕๕๘	พล.ร.ท.ศรี ดาวราย เจ้ากรมอุทหาเรื่อ	วิศวกรรมศาสตร์	คิดค้น ออกแบบ และดำเนินการ ต่อเรือรบขึ้นเป็นผลสำเร็จเป็น ลำแรกของประเทศไทย
๒๕๕๙	น.พ.ประสพ รัตนาก ผู้อำนวยการโรงพยาบาลประสาท พญาไท	แพทยศาสตร์	ผู้เชี่ยวชาญด้านโรคประสาท
๒๕๖๐	ม.ล.ชูชาติ กำภู อธิบดีกรมชลประทาน	วิทยาศาสตร์	ริเริ่มการก่อสร้างเขื่อนภูมิพล
๒๕๖๑	๑. หลวงพิณพาศย์พิทยาภ อธิบดีปลัดกระทรวงสาธารณสุข ๒. น.พ.เฉลิม บุรณันท์ ผู้อำนวยการกองวิทยาศาสตร์ สภาการศึกษาไทย ๓. ศ.จ.โชติ สุวดี อาจารย์ ๔. หลวงวิศาลศิลปกรรม อาจารย์พิเศษ วิชาศิลปกรรมไทย	แพทยศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เกษตรศาสตร์ สถาปัตยกรรม และศิลปะ	มีความรู้ความสามารถทางการแพทย์ เป็นอย่างสูง ทำการผลิตเซรามิคต่าง ๆ ออกจำหน่าย ทรงคุณวุฒิในด้านธรรมชาติศาสตร์ เชี่ยวชาญในวิชาศิลปกรรมไทย ทำการก่อสร้างสถานที่ต่าง ๆ ไว้ จำนวนมาก

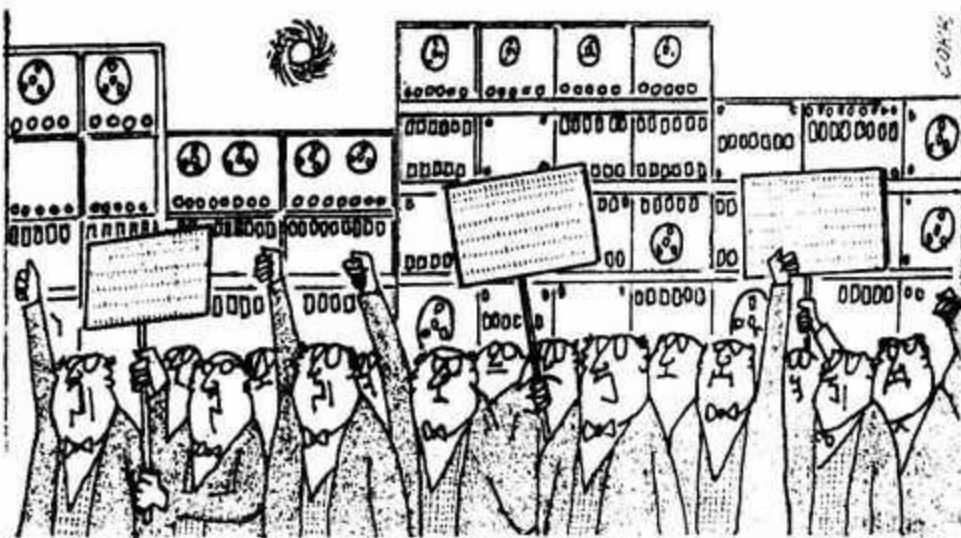
พ.ศ.	ชื่อ-ตำแหน่ง (ขณะได้รับพระราชทาน)	สาขา	ผลงาน
๒๕๑๐	๕. นายบุญชนะ อัดฉากร อาจารย์	รัฐศาสตร์และ การบริหาร	มีความรู้ความสามารถทางสาขา รัฐศาสตร์จนเป็นที่ยอมรับ
	๑. น.พ.สุค แสงวิเชียร หัวหน้าแผนกวิชากายวิภาคศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์และศิริราชพยาบาล	แพทยศาสตร์	มีความรู้ความสามารถทางการ แพทย์อย่างสูง
	๒. น.พ.สมบุญ ผ่องอักษร รองปลัดกระทรวงสาธารณสุข	แพทยศาสตร์	เริ่มวางแผนและดำเนินงานควบคุม โรคในโรคในประเทศไทย
	๓. น.พ.เฉลิม พรหมมาล อดีตอธิบดีกรมมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ และอดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวง- สาธารณสุข	แพทยศาสตร์	เป็นผู้ค้นพบวงจรชีวิตของพยาธิตัวจิ๋ว เป็นคนแรกของโลก
	๔. ศาสตราจารย์ น.พ.อุดม ไปะกะญณะ คณบดีคณะแพทยศาสตร์และ ศิริราชพยาบาล และ หัวหน้าแผนกวิชาสัตวศาสตร์	แพทยศาสตร์	มีความสามารถทางสัตวกรรม เป็นเยี่ยม
	๕. ศาสตราจารย์ น.พ.วิจิตร วิจารณ์ดี หัวหน้าหน่วยโรคทางเดินอาหาร แผนกวิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์และศิริราชพยาบาล	แพทยศาสตร์	มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับโรค ทางเดินอาหารเป็นเยี่ยม
๒๕๑๑	๖. ศาสตราจารย์พิเศษ ชัยนาม อดีตเลขาธิการ ค.ร.ม. อดีตคณบดีคณะรัฐศาสตร์ อดีต ร.ม.ต.ว่าการกระทรวงการ- ต่างประเทศ	รัฐศาสตร์และ การบริหาร	มีความรู้ความสามารถทางด้าน รัฐศาสตร์และการบริหารเป็นเยี่ยม
	๑. นายบุญรอด ปินทสันต์ เลขาธิการพลังงานแห่งชาติ	วิศวกรรมศาสตร์	มีความรู้ความสามารถทางด้าน วิศวกรรมไฟฟ้าเป็นเยี่ยม
	๒. น.พ.โกมล เห่งศรีทอง รองปลัดกระทรวงสาธารณสุข	แพทยศาสตร์	มีความรู้ความสามารถทางด้าน การแพทย์เป็นเยี่ยม
	๓. น.พ.ประกอบ ตู้จินดา รองอธิบดีกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์	แพทยศาสตร์	เป็นผู้ทรงคุณวุฒิในเรื่องจุลชีววิทยา และชีววัตถุ ทำการผลิตหนองไข่มฝัก และวัคซีนป้องกันโรคหลายชนิด มีฝีมือยอดเยี่ยมในเรื่องกล้วยไม้
๒๕๑๒	๔. นายระพี ลาคริก อาจารย์เอก แผนกวิชาฟิสิกส์ คณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	เกษตรศาสตร์	
	๑. พ.ญ.คุณหญิงศรีประไพ ผ่องอักษร หัวหน้าแผนกวัดขึ้น บี.ซี.จี. และรองผู้อำนวยการกองวิทยาศาสตร์ สภากาชาดไทย	แพทยศาสตร์	ผลิตวัคซีนป้องกันโรค โรคคอตีบ และโรคพิษสุนัขบ้า
	๒. ศาสตราจารย์ ดร.สงวนศักดิ์ มงคลสุข คณบดีคณะวิทยาศาสตร์การแพทย์ มหาวิทยาลัยมหิดล	แพทยศาสตร์	มีความรู้ความสามารถทางการแพทย์ เป็นเยี่ยม
	๓. ศาสตราจารย์ น.พ.จรัส ยามะรัต รองอธิการบดีและคณบดี คณะสาธารณสุข มหาวิทยาลัยมหิดล	แพทยศาสตร์	มีความรู้ความสามารถทางการแพทย์ เป็นเยี่ยม

พ.ศ.	ชื่อ-ตำแหน่ง (ขณะได้รับพระราชทาน)	สาขา	ผลงาน
	๔. นายก่าน ชลวิจารณ์ รองอธิบดีกรมการศาสนา	เกษตรศาสตร์	ริเริ่มทำการค้นคว้าวิจัยวิธีการทำ เชื้อเห็ดฟางได้สำเร็จเป็นคนแรก
	๕. ศาสตราจารย์ ร.ต.ท.แสง มนวิทูร ข้าราชการบำนาญในสังกัดกรมศิลปากร และอาจารย์พิเศษใน มหาวิทยาลัยกรมศิลปากร	อักษรศาสตร์	มีความรู้เชี่ยวชาญด้านวิชาภาษาบาลี และสันสกฤต อ่านศิลาจารึกภาษา โบราณฝ่ายตะวันออก
	๖. พระนิติการณประสม ประธานกรรมการร่างกฎหมาย	นิติศาสตร์	มีความเชี่ยวชาญทางกฎหมาย ช่วยเหลืองานของคณะกรรมการกฤษฎีกา ทำการสอนและแต่งตำรา
	๗. นายเคื่อน บุญนาค ประธานกรรมการร่างกฎหมาย	นิติศาสตร์	"
	๘. นายประวิติ ปัตตพงศ์ ประธานกรรมการร่างกฎหมาย	นิติศาสตร์	"
	๙. หลวงจำรูญ เนติศาสตร์ ประธานกรรมการร่างกฎหมาย	นิติศาสตร์	"
	๑๐. นายประมูต สุวรรณศรี ประธานกรรมการร่างกฎหมาย	นิติศาสตร์	"
	๑๑. นายสัญญา ธรรมศักดิ์ ประธานกรรมการร่างกฎหมาย	นิติศาสตร์	"
	๑๒. พล.ท.อัมพร ศรีไชยันต์ รมช.ว่าการกระทรวงยุติธรรม ที่ปรึกษากฎหมายสำนักผู้บัญชาการ- ทหารสูงสุด อดีตเจ้ากรมพระธรรมนูญ	นิติศาสตร์	มีความรู้ความสามารถทางกฎหมาย เป็นเยี่ยม
๒๕๑๓	๑. พันตรีทินิจ ปัตตพงศ์ ประจำแผนก กรมสรรพาวุธทหารบก	วิศวกรรมศาสตร์	คิดค้นคำนวณออกแบบและดำเนินงาน สร้างอาวุธจรวด ๔๗ มม.
	๒. นาวาอากาศตรีพิศิษฐ์ บุณศิริ หัวหน้าฝ่ายซ่อมบำรุง กองอิเล็กทรอนิกส์ และโทรคมนาคม กรมสื่อสารทหารอากาศ	วิศวกรรมศาสตร์	คิดค้นออกแบบและประดิษฐ์เครื่องมือ สื่อสารเข้า ถอดรหัสลับโดยอัตโนมัติ เป็นผลสำเร็จ
	๓. น.พ.อبيب ณ บางช้าง อธิบดีกรมอนามัย	แพทยศาสตร์	ค้นพบตำรับน้ำเลี้ยงเชื้อโรคเพื่อแยก เชื้อโรคบิด และเป็นผู้ชำนาญการ ปราบปรามโรคระบาด
	๔. นายสุกิจ นิมมานเหมินทร์ รมช.ว่าการกระทรวงศึกษาธิการ อดีตอธิบดีกรมอาชีวศึกษา และ อดีตรองนายกรัฐมนตรี	วิทยาศาสตร์	มีความรู้ความสามารถยอดเยี่ยมทาง ด้านวิทยาศาสตร์
	๕. นางแก้ว สนิทวงศ์ ผู้เชี่ยวชาญนาฏศิลป์ไทย กองการสังคีต กรมศิลปากร	สถาปัตยกรรม และศิลปะ	ผู้เชี่ยวชาญในการแต่งบทละคร ปรับปรุงการแสดงละครและนาฏศิลป์ ออกแสดงเผยแพร่จนเป็นที่รู้จัก
๒๕๑๖	๖. นายมนตรี ตราโมท ครูสอนพิเศษวิชาดุริยางคศิลป์ไทย และ คีตศิลป์ไทย โรงเรียนนาฏศิลป์ กรมศิลปากร	สถาปัตยกรรม และศิลปะ	ผู้เชี่ยวชาญทางประพันธ์เพลงไทยเดิม เป็นท่านองค์ดนตรี จนเป็นที่รู้จัก
	๑. พ.อ.อภิวัฒน์ สมนานทรัพย์ ผู้ช่วยเจ้ากรมสรรพาวุธทหารบก	วิศวกรรมศาสตร์	คิดค้นเครื่องยิงจรวดเพลิง ดัดแปลง กระสุนปืนใหญ่เป็นกับระเบิด และ สร้างลูกระเบิดอากาศชนิดเพลิง

พ.ศ.	ชื่อ-ตำแหน่ง (ขณะได้รับพระราชทาน)	สาขา	ผลงาน
๒๕๑๗ ถึง ๒๕๒๑ ๒๕๒๒	๒. ดร.เชาวน์ ณ คิลินต์ รองผู้อำนวยการวิศวกรรมการรถไฟฯ	วิศวกรรมศาสตร์	แก้ไขรถจักร Mac Arthur ตกราง และออกแบบทดลองสร้างรถสินค้าชนิด คู่ใหญ่และรถโดยสารเป็นผลสำเร็จ ริเริ่มก่อตั้ง Radioisotope Lab.
	๓. ศาสตราจารย์ น.พ.ร่มโพธิ์ สุวรรณิก หัวหน้าสาขาวิชาเวชศาสตร์นิวเคลียร์ ภาควิชารังสีวิทยา คณะแพทยศาสตร์ และศิริราชพยาบาล	แพทยศาสตร์	ได้นำ Radioisotope มาตรวจ รักษาผู้ป่วยเป็นครั้งแรก และทำการ ค้นคว้าหาวิธีรักษาผู้ป่วยโรคหอยพอก สำเร็จ
	๔. ศาสตราจารย์ น.พ.ชวณ จาติกวณิช รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหิดล	แพทยศาสตร์	ผ่าตัดหัวใจชนิดปิดและเปิดเป็นคนแรก และริเริ่มก่อตั้งวิชาศัลยศาสตร์โรค ทรวงอกและหัวใจเป็นครั้งแรก
	๕. น.พ.ธีรวัล โสธานนท์ อธิการบดีมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์	แพทยศาสตร์	พัฒนาการแพทย์และอนามัยในภูมิภาค ริเริ่มโครงการผลิตผู้ช่วยทางการแพทย์ ทุกสาขา
	๖. ศาสตราจารย์ ดร.อตุล วิเชียรเจริญ คณบดีคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	รัฐศาสตร์และ การบริหาร	มีบทบาทสำคัญในการบริหารงานของ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
	๗. ศาสตราจารย์ ดร.ประกอบ หุตะสิงห์ ประธานศาลฎีกา	นิติศาสตร์	มีความรู้ทางกฎหมายอย่างดียิ่ง เป็นกรรมการพิจารณาปรับปรุง ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
	๘. ศาสตราจารย์จิตติ ตั้งคัทย คณบดีคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ อดีตผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลฎีกา	นิติศาสตร์	มีความรู้ทางกฎหมายอย่างดี เคยเป็น กรรมการเนติบัณฑิตยสภา กรรมการตุลาการผู้ทรงคุณวุฒิ
	ไม่มีการพิจารณาอยู่ระหว่างเปลี่ยนแปลง แก้ไขระเบียบว่าด้วยการขอพระราชทาน เหรียญดุษฎี		
	๑. นายกำธร พันธุลาภ ประธานกรรมการร่างกฎหมาย	นิติศาสตร์	ทรงคุณวุฒิในวิชากฎหมายและ วิธีการร่างกฎหมาย
	๒. นายอรรถ วิสูตรโยธามิบาล อธิบดีกรมที่ดิน	สังคมศาสตร์	คิดค้นวิธีการออกหนังสือรับรองการ ทำประโยชน์ (น.ส.๓) โดยใช้ รูปถ่ายทางอากาศ
	๓. น.พ.วิฑูร โสธานนท์ อาจารย์	แพทยศาสตร์	ประดิษฐ์เครื่องมือและวิธีการทำ หมันแห้ง
	๔. น.พ.สมาน มินตาภรณ์ อาจารย์	แพทยศาสตร์	ศัลยแพทย์คนแรกที่ทำตัดปอดและหัวใจ เป็นผลสำเร็จในประเทศไทย
	๕. นายประเสริฐ ณ นคร ปลัดทบวงมหาวิทยาลัย	มนุษยศาสตร์	มีความรู้ด้านประวัติศาสตร์ ภาษา และวรรณคดีเป็นอย่างดี
	๖. หม่อมเจ้าสุภัทรดิศ ดิศกุล คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร	มนุษยศาสตร์	มีความรู้ความเชี่ยวชาญทางด้าน โบราณคดีและประวัติศาสตร์ยอดเยี่ยม
	๗. นาวาอากาศเอกสมศักดิ์ ริกงาม รักษาการผู้อำนวยการกองวิศวกรรม วัดพระเปิด	วิศวกรรมศาสตร์	ร่วมกันประดิษฐ์จรวด "น้ำฟ้า"

พ.ศ.	ชื่อ-ตำแหน่ง (ขณะได้รับพระราชทาน)	สาขา	ผลงาน
๒๕๒๓	๘. นาวาอากาศเอก มรกต ชาญล้ำว อาจารย์กองวิชาเทคนิค	วิศวกรรมศาสตร์	ร่วมกันประดิษฐ์จรวด "เห่าฟ้า"
	๙. นาวาอากาศโท สมหมาย ยอดประสิทธิ์ วิศวกรวัดถูระเบิด	วิศวกรรมศาสตร์	
	๑๐. นาวาอากาศโท พิณิจ สุรกุล วิศวกรอาวุโสยุทธภัณฑ์	วิศวกรรมศาสตร์	
	๑. น.พ.จำลอง หะรินสุต คณบดีคณะเวชศาสตร์เขตร้อน มหาวิทยาลัยมหิดล	แพทยศาสตร์	มีความเชี่ยวชาญทางโรคเขตร้อน โดยเฉพาะโรคที่เกิดจากพยาธิ
๒๕๒๔	๒. นายเต็ม สมิตินันท์ รองอธิบดีกรมป่าไม้	วิทยาศาสตร์	เชี่ยวชาญทางด้านพันธุ์พืชชาติ ทำการค้นคว้าวิจัยที่เป็นประโยชน์ ทางวิชาการเกษตร
	๑. ม.ล.ปิ่น มาลากุล อธิบดีกรมการปกครองกระทรวง- ศึกษาธิการ	ศึกษาศาสตร์	พัฒนาและขยายการศึกษาอย่างกว้าง ขวาง และสร้างงานด้านวรรณกรรม มากมาย
๒๕๒๕	๒. นายอารีย์ สิทธิมงคล รองอธิบดีกรมประมง	เกษตรศาสตร์	ริเริ่มค้นคว้าให้มีการเพาะเลี้ยง สัตว์น้ำและปลาน้ำจืด รวมทั้งผสม เทียมพันธุ์ปลา
	๑. นายประดิษฐ์ เขียวสกุล กรรมการบริหารสภาวิจัยแห่งชาติ	วิทยาศาสตร์	ริเริ่มให้มีการจัดตั้งหน่วยงานทางการ วิจัยและโครงการทางวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี
	๒. น.พ.อารี วิลยะเลวี ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยโภชนาการ มหาวิทยาลัยมหิดล	แพทยศาสตร์	ค้นคว้าเรื่องโรคนี้ในกระเพาะเบา และการหารูปแบบการปรับปรุงภาวะ โภชนาการของประชาชน
๒๕๒๖	๓. พันโทสุภี ชูปัดมภ์ ผู้บังคับกองร้อยรถถัง กองพันทหารม้า ที่ ๔ รักษาพระองค์	วิศวกรรมศาสตร์	คิดค้น ออกแบบและประดิษฐ์เครื่อง ฝึกยิงปืนใหญ่รถถังด้วยปืนเล็กยาว แบบเอ็ม ๑๖
	๑. ม.ร.ว.สณีนี ปราโมช อดีตกรรมการร่างกฎหมาย อดีตกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ อดีตนายกรัฐมนตรี	นิติศาสตร์	ทรงคุณวุฒิอย่างสูงทางกฎหมาย จนเป็นที่ประจักษ์
	๒. ศาสตราจารย์แพทย์หญิง คุณหญิงตระหนักจิต หะรินสุต ศาสตราจารย์เกียรติคุณ ที่ปรึกษาคณะเวชศาสตร์เขตร้อน มหาวิทยาลัยมหิดล	แพทยศาสตร์	ค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับการรักษาโรค มาเลเรีย
	๓. ศาสตราจารย์นายแพทย์บุญ งามประวัติ ศาสตราจารย์ภาควิชาพยาธิวิทยา คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี	แพทยศาสตร์	ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับโรคไข้เลือดออก พยาธิวิทยาของโรคตับและพยาธิวิทยา ด้านอื่น ๆ
	๔. ศาสตราจารย์ นายแพทย์ประเวศ วะสี ศาสตราจารย์ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ ศิริราชพยาบาล	แพทยศาสตร์	ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับโรคธาลัสซีเมีย ในประเทศไทย

เมื่อความเจริญมาถึง

จุไรเฉลิม บุญไทย*

“...ทุกวันนี้มีการจัดซื้อเครื่องมือ เครื่องใช้ ช่วยการทำงานมากมาย ราคาก็ไม่ใช่อถูกๆ ไม่ทราบว่ามีผู้บริหารที่เคารพทั้งหลาย กับท่านผู้อ่านที่รัก ด้วย ท่านเจอปัญหาเช่นนี้บ้างหรือเปล่า คือได้ไม่คุ้มเสีย....”

กาลครั้งหนึ่ง เมื่อบ้านเมืองเราเพิ่งจะเข้าสู่ยุคอิเล็กทรอนิกส์ใหม่ ๆ คุณต๊อดยอดนักรขายได้เดินทางไปยังหมู่บ้านหนึ่ง เพื่อจะขายชุดซัก-อบ-รีดไฟฟ้าผลิตภัณฑ์ใหม่เอี่ยม เป้าหมายแรกของแกคือบ้านของเศรษฐีรุ่ง ผู้นำโดยพฤตินัยของคนในหมู่บ้านนั้น แกมีกลยุทธ์ว่าถ้าจับตรงผู้นำได้สำเร็จ ผู้ตามก็จะไปไหนเสีย

เมื่อได้พบเศรษฐีรุ่ง คุณต๊อดยอดเซลล์แมนก็ว่าของแกไปเป็นฉาก ๆ จะขายของให้ได้

“ท่านเศรษฐี ผมเห็นกระดานซักผ้ากับแปรงที่วางอยู่ข้างหลังบ้านท่านแล้ว น่าเหนื่อยเป็นที่สุด นี่กว่าจะซักกางเกงเสร็จซักตัว คงเมื่อยแล้วเมื่อยอีก ยิ่งบ้านท่านมีคนอยู่เยอะแยะ กว่าที่จะซักผ้าเสร็จมีหมดไปเป็นวัน ๆ เลยหรือนี่”

เศรษฐีรุ่ง “ไม่เป็นไรมั้งคุณ ผมมียายแจ่วเป็นคนซักผ้ารีดผ้าให้เงินเดือนเขาไป ไม่เห็นเขาบ่นอะไร”

คุณต๊อด “ถึงอย่างนั้นก็เถอะท่าน ผมมีทางทำให้ท่านประหยัดเงินได้ ท่านจ้างยายแจ่วเดือนละ

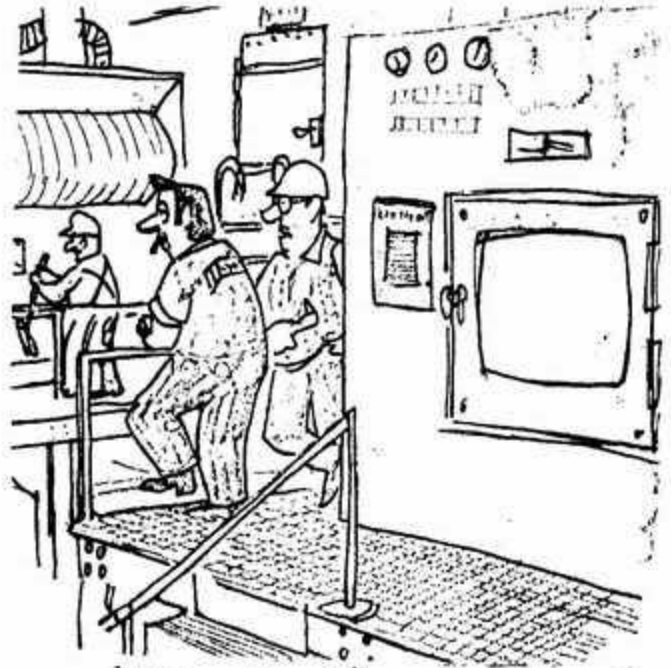
เท่าไหนนะครับ”

“พันหนก”

“พันหนกร้อยบาทต่อเดือน แล้วยายแจ่มนี่ผมเชื่อว่าไม่ได้ซักผ้ารีดผ้าทุกวันหรอก จริงมั๊ยครับ ตีซะว่าทำวันเว้นวัน ก็เป็นเดือนละ ๑๕ วัน วันนั้นก็ทำอย่างมา ๕ ชั่วโมง เดือนนั้นก็ ๗๕ ชั่วโมง ท่านให้เขาพันหนก ก็เท่ากับจ้างเขาชั่วโมงละ ๒๑ บาทกว่า ถ้าท่านใช้ชุดซัก-อบ-รีดของผมท่านจะจ่ายแค่ชั่วโมงละ ๑๕ บาทเท่านั้นเอง แล้วก็ซักได้สะอาดกว่า จนดมความสะอาดได้ ระหว่างซักท่านจะไปทำอะไรก็ได้ ไม่ต้องมานั่งรอ พอซักเสร็จ เสื้อผ้าก็จะไปตามรางเข้าเครื่องอบ-รีดเสร็จเรียบร้อย ไม่ต้องรอให้มีแดดผ้าถึงจะแห้ง ไม่ต้องตากผ้าไว้ตามราวให้เสียภาพพจน์บ้านสวย ๆ ของท่าน ฝนตกท่านก็ไม่ต้องกลัวยังซักรีดผ้าได้ตามปกติ ท่านก็จะมีเสื้อผ้าสะอาดหอม ๆ ใช้อยู่ตลอดเวลา อ้อ แล้วก็สำคัญท่านจะเสียเงินเฉพาะตอนที่ท่านใช้เครื่องเท่านั้นเอง ค่ากินอยู่ก็ไม่ต้องเสีย มันไม่กินข้าว ฯลฯ...”

ท่านเศรษฐีชักจะอือออคล้ายตามคารมของคุณตื้อด แต่ยังไม่เกรงว่ากรรมวิธีมันจะยุ่งยาก คุณตื้อดก็ว่าต่อ “ไม่ยากเลยท่าน กดปุ่ม ๆ เดียวก็สบายไปแปดอย่าง” เศรษฐีรู้ “อีกอย่าง ถ้าผมใช้ชุดซัก-อบ-รีดของคุณนี่ แปลว่าผมก็เลิกจ้างยายแจ่มได้แล้วละซี” คุณตื้อด “เฮ้อ...ผมว่าท่านยังไม่ต้องเลิกจ้างได้ เพราะเอ่อ... ยังไงท่านก็ต้องการคนมาใช้เครื่องนี่อยู่ดี แต่ท่านก็ให้เขาตอนเดินเครื่องเท่านั้นเอง หลังจากนั้นท่านก็ให้เขาทำอย่างอื่นได้ มาดูอีกทีก็ตอนซักรีดเสร็จแล้ว อ้อ. ผมนี่แยจริง ยังลืมบอกท่านไปอีกว่าถ้าต่อรางเข้าตู้เสื้อผ้าของท่านแล้ว เสื้อผ้าจะเคลื่อนไปตามรางเข้าตู้ของท่านได้เลย แล้วมันยังจดบันทึกไว้หมดว่าท่านซักเสื้อผ้าชนิดไหนไปแล้วกี่ตัว ใช้น้ำไปเท่าไร ใช้ผงซักฟอกเท่าไร ท่านให้มันพิมพ์ออกมาก็ยังได้”

ท่านเศรษฐีจะขุ่นเคืองที่แล้ว ถ้ามาราคา พอได้ฟังราคาเท่านั้น ตามีชักจะกร้าว ๆ ขยับปากจะบอกพ่อยอดเซลล์ว่าไม่เอาแล้ว คุณตื้อดไม่เปิดโอกาสให้ท่าน

เศรษฐีได้เอ่ยวาจาใด ๆ ทั้งสิ้น บอกว่า “ผมก็ทราบว่ามันแพง แต่คิดดูซิท่าน ว่ามันคุ้มค่าแค่ไหน แล้วผมยังมีบริการพิเศษสำหรับท่านคนเดียวโดยเฉพาะกับใครก็ไม่บริการให้อย่างนี้ ผมจะให้ท่านทดลองใช้เครื่องใช้ดูก่อน ดูว่าท่านจะพึงพอใจกับมันซักแค่ไหน สะอาดจนดมความสะอาดได้เลยนะท่าน อย่าลืมเสียฝนตกใคร ๆ ไม่มีเสื้อหอม ๆ ใช้ แต่ท่านมี”

ท่านเศรษฐีในที่สุดใจอ่อน ตอบตกลงเช่าใช้ดูก่อน

วันรุ่งขึ้น คุณตื้อดกับช่างอีก ๑ คน มาช่วยกันปลุกปล้ำติดตั้งเครื่องอยู่วันเต็ม ๆ (คิดค่าจ้างติดตั้งต่างหาก) คุณตื้อดเขาก็ทดลองเดินเครื่องดู ค่อยยังชั่วเครื่องเดินดีเรียบร้อย ซักผ้าเสร็จไปกองหนึ่ง วันนั้นทั้งวันยายแจ่มก็มานั่ง ๆ ยืน ๆ ทำตาปริบ ๆ ฟังคุณตื้อดแกะเล็คเซอร์ถึงวิธีการใช้เครื่อง “แจ่มอย่าลืมนะว่าจะต้องใช้ผงซักฟอก ๒ ถ้วย น้ำยาเสบยอีก ๑ ถ้วย ผงซักฟอกใส่ช่องนี้ น้ำยาเสบยใส่ช่องนี้อย่าสับกัน แล้วน้ำยาเสบย นี่ก็ต้องใส่ตอนไฟแดงขึ้นช่วงที่มันกำลังล้างฟอง... ฯลฯ ...แล้วตอนใส่ผ้าซักต้องแยกให้ดี ๆ เสื้อขาว เสื้อสี เสื้อหนา เสื้อบาง กางเกงใน ผ้าเช็ดหน้าอย่าปนกัน เดียวมันจะไปผิตรง... ฯลฯ” แล้วคุณตื้อดก็กลับไป ปล่อยเศรษฐีรุ่งกับแจ่มไว้กับชุดซัก-อบ-รีดผ้าอันใหม่

อนิจจาท่านเศรษฐี ครึ่งเดือนแรกผ่านไปอย่าง ตะกุกตะกัก เครื่องหยุดเดินไปเฉย ๆ ๒ ครั้ง ต้อง ตามคุณต๊อดมาดู คุณต๊อดก็ถูกลูกจูงช่วยแก้ไขให้ ยาย แจ่วขอขึ้นค่าแรง เพราะงานมันยากขึ้น ต้องใช้ความ ซำนาญสูงขึ้น ไม่ขึ้นให้ก็ไม่ได้เพราะท่านเศรษฐีเอง ก็ทำไม่เป็น กว่าเตรียมจัดเสื้อผ้าให้เป็นพวก ๆ ใส่ ให้ถูกช่อง ไหนจะต้องซิงตวงวัดผงซักฟอกอย่างแห้ง อย่างน้ำ ตกลงยายแจ่วเลยต้องชลุกอยู่กับการจัด เตรียมเสื้อผ้าซักทั้งวัน ไม่เป็นอันได้ทำอะไรอย่างอื่น ตัวท่านเศรษฐีเองวันหนึ่งควักผ้าเช็ดหน้าออกจาก กระเป๋ากลายเป็นกางเกงในไปซะนี่ ที่ร้ายไปกว่านั้น เย็นนี้ท่านจะต้องไปงานเลี้ยงรับรองใหญ่โต มีผู้ใหญ่

มากมาย แล้วท่านก็เป็นได้ไผ่ใหญ่ เปิดตู้ดูปรากฏว่า ไม่มีอะไรเลย เสื้อผ้าเกลี้ยงตู้ ลงไปเอ็ดตะโรเอากะยาย แจ่ว ยายแจ่วบอกว่าเมื่อเช้าไฟฟ้ามันดับเครื่องหยุด เดิน ไฟเพิ่งมาเมื่อบ่ายแก่ ๆ นี่เอง แล้วเวลาไฟมาไอ้ เครื่องซักมันกลับไปเริ่มต้นใหม่ นี่ตอนนี่ก็เพิ่งล้าง ฟองออกหมดเอง อีกซักชั่วโมงสองชั่วโมงคงเสร็จ ตายละซีเศรษฐีรุ่งเลยไปไม่ทันงาน ต้องให้เศรษฐีรอง เป็นผู้รับหน้าแทน

อย่างไรก็ตาม ท่านเศรษฐีแม้จะไม่ค่อยพอใจ แต่ก็ยังพอกทน เพราะเสื้อผ้ามันนุ่ม มันสะอาด มันหอม จนดมความสะอาดได้จริง ๆ จบจนปลายเดือน บิล ค่าไฟฟ้าเดินทางมาถึง ท่านเศรษฐีก็เกิดอาการเข่าอ่อน หุดฮวบลงกับพื้น ค่าไฟฟ้าเดือนนี้เท่ากับที่ใช้มาปีที่ แล้วทั้งปี กับปีก่อนนั่นอีกครั้งปี ไม่เอาแล้ว วันรุ่งขึ้น คุณต๊อดยืมแบ็นแร่นมารับค่าเช่า เตรียมสัญญาซื้อ มาพร้อม มาถึงบ้าน เห็นผ้าตากอยู่เต็มราวอีกแล้ว อะไรกันละนี่ ถ้ามแจ่ว แจ่วก็เอากะละมังโยนใส่ดัง โครม ค้อนปะหลับปะเหลือกไม่พูดอะไร เดินเข้าไปใน บ้าน เจอท่านเศรษฐีนั่งหน้าคว่ำ มีป้ายแขวนที่คอ ความว่า “ค่าเช่าอยู่ในซองบนโต๊ะ: ยกเอาเครื่องคืน ไปเดี๋ยวนี้เลย แล้วอย่ามาเหยียบบ้านอีก ไม่หลงกรรม อีกแล้ว ป.ล. ห้ามพูดอะไรแม้แต่คำเดียว มีปืนอยู่ใน กระเป๋า”

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า คำโฆษณาโน้นเชื่อได้ แต่อย่าลืมนะว่ามีอะไรที่จะได้มาโดยไม่ต้องลงทุน อะไร ยิ่งของดีมาก ก็ยิ่งต้องลงทุนมาก ในที่นี้ชุด ซัก-อบ-รีดผ้าทำอะไรได้ร้อยแปด แต่บางอย่างก็ไม่จำเป็น ต้องใช้ อย่างเช่น บ้านที่ผลการปฏิบัติงาน ท่าน เศรษฐีจะเอามันไปทำไม

ทุกวันนี้มีการจัดซื้อเครื่องมือ เครื่องใช้ ช่วยการ ทำงานมากมาย ราคาก็ไม่ใช่น้อย ๆ ไม่ทราบว่าคุณบริหาร ที่เคารพทั้งหลายกับท่านผู้อ่านที่รักด้วย ท่านเจอปัญหา เช่นนี้บ้างหรือเปล่า คือได้ไม่คุ้มเสีย สู้อยู่เฉย ๆ ทำงาน กันไปอย่างที่เคยทำยังจะดีกว่า ต้นทุนของสิ่งของที่ ซื้อมันไม่ใช่เพียงแค่ตัวราคาของมันเท่านั้นนะท่าน ดูอย่างชุดซัก-อบ-รีด ผ้าของเศรษฐีรุ่งนี่เออะ ชื่อชุด ซักผ้ามาแล้วก็ใช้ว่าจะเลิกจ้างยายแจ่วได้เมื่อไหร่ กลับต้องเพิ่มค่าจ้างให้อีก ตัวยายแจ่วเองก็ต้องทำงาน ยากขึ้น แถมผลสุดท้ายก็ยังชลุกชลักกว่า เมื่อตอนไม่มี เครื่อง

ท่านเศรษฐีไม่มีเสื้อใส่ ยายแจ่วก็ว่าไม่ใช่ความ ผิดของตัวเอง โทษเครื่อง ท่านเศรษฐีก็ทำอะไรไม่ได้ ต้องโทษเครื่องตามไปด้วย ถ้าเป็นสมัยก่อนยังงี้ ๆ

ท่านเศรษฐีก็ต้องเคียวเขี่ยขายแจวให้จัดการชักวัด
เสื่อผ้าออกมาชักชุดหนึ่งให้ได้ นี่ยังดีเขาให้ลองเช่าดู
ก่อน ไม่พอใจก็บอกเลิกได้ แต่ในชีวิตจริงไม่ค่อยจะมี
ใครเขาให้เราเช่า ลองใช้ดูก่อนเสียด้วย ชื้อแล้วก็ซื้อ
เลย เป็นทุกชีไปตลอดชาติ ดังนั้นถ้าท่านได้คิด
ให้รอบคอบว่าจริง ๆ แล้วท่านต้องการอะไร คิดต้นทุน
ในทุก ๆ ด้านรวมทั้งค่าเสียโอกาส แล้วค่อยตัดสินใจ

ว่าควรซื้อหรือไม่ควรซื้อ และควรซื้ออะไรอย่างไร
การตัดสินใจมีโอกาสมากที่จะให้ผลดีอย่างที่ท่าน
ต้องการ ทั้งเดี๋ยวนี้และภายหน้าต่อไปก็ไม่มีใครว่า
ท่านได้

ดัดแปลงจาก "A Fable of Automation"
จาก World Executive's Digest, September 1984.

เนชั่นแนล
พลังเหลือเฟือเหนือกว่าธรรมดา

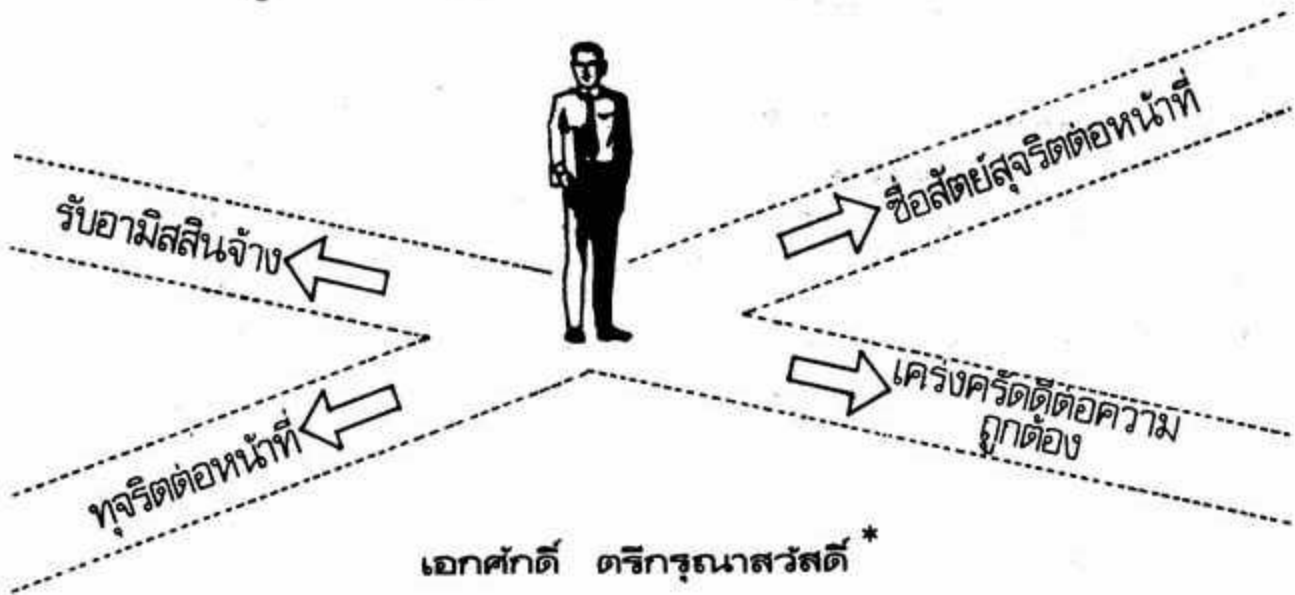
 National Thai Co., Ltd.
166 Sukhumvit Road, Samrong-Nua
Samutprakarn, Thailand.
Tel. 3941981, 3941283
TLX NO. 82512 NTCTHAI TH.

“ใจไม่กล้า

ไม่ได้ขี้อ้างวาม”

วินัยข้าราชการ

อุทาหรณ์ก่อนทำผิด

อากาศเริ่มแปรเปลี่ยนไปตามฤดูกาล มีทั้งร้อนและเย็นสลับกันไป เป็นเหตุให้ร่างกายเราปรับตัวไม่ทัน ก่อให้เกิดปัญหาความเจ็บป่วยเข้ามาเยือน ทำให้ต้องเดินทางไปหาหมอเยียวรักษาอาการกันไปตามสภาพของความเจ็บป่วย เพื่อที่คนไข้จะได้กลับมาปฏิบัติภารกิจร่วมกับงานในหน้าที่ได้ต่อไปอีกครั้งหนึ่ง เราจะเรามาดูกันถึงเรื่องวินัยที่เกิดขึ้นในแวดวงผู้ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินสมบัติของแผ่นดิน และการนำทรัพย์สินสมบัติของแผ่นดินนี้ไปหาประโยชน์ให้แก่ทางราชการ รวมถึงการผลิตเหรียญตราเครื่องราชอิสริยาภรณ์ต่าง ๆ ตลอดจนเหรียญหน้าบาท หนึ่งบาท ห้าสิบบatangค์ ยี่สิบบatangค์ สิบatangค์ ห้าatangค์ และหนึ่งatangค์ว่า เป็นเช่นไร ต่อจากนั้นก็จะนำเรื่องเกี่ยวกับการลงมติของ อ.ก.พ. ว่าจะมีมติได้อย่างไรบ้าง และเมื่อ อ.ก.พ.มีมติเป็นเช่นไรแล้วจะปฏิบัติกันอย่างไรมาเล่าสู่กันฟัง เพื่อที่จะได้ปฏิบัติกันได้ถูกต้อง หากเกิดปัญหาในลักษณะนี้ขึ้นอีกครับ

๑. ใบเสร็จรับเงิน

การเช่าอาคารราชพัสดุ ผู้เช่าจะต้องนำค่าเช่ามาชำระให้แก่ทางราชการ ณ สำนักงาน แต่นายชาวกลับยินยอมให้นายเหลื่อม ลูกจ้างนำใบเสร็จรับเงินที่ยังมิได้กรอกรายการรับเงินออกไปรับเงินค่าเช่าจากผู้เช่าตามอาคารบ้านพักโดยตรง เป็นเหตุให้นายเหลื่อมยกยอกเงินค่าเช่าไป เป็นเงิน ๙,๓๐๔.๓๑ บาท นอกจากนั้น นางสาวอ่อน ซึ่งมีหน้าที่ต้องตรวจสอบใบเสร็จรับเงิน ก็ได้ลงลายมือชื่อในช่องผู้ตรวจลงในใบเสร็จรับเงิน ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้กรอกรายการใด ๆ ลงไว้ แล้วมอบใบเสร็จรับเงินดังกล่าวให้นายเหลื่อมออกไปจัดเก็บค่าเช่าตามอาคารบ้านพักของผู้เช่า เป็นเหตุให้นายเหลื่อม ยกยอกเงินไปทั้งสิ้น ๒๗,๑๓๒.๒๕ บาท เมื่อทางราชการตรวจพบ นายชาว กับ นางสาวอ่อน จึงได้ยินยอมชดใช้เงินคืนให้แก่ทางราชการแล้ว การกระทำของนายชาว และนางสาวอ่อน เป็นความผิดตามมาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๔ โทษที่ได้รับ คือ ภาคทัณฑ์ทั้งสองคน

๒. ค่าบริการ + เพิกเฉย

นางโย มีหน้าที่เกี่ยวกับการเงิน เมื่อเบิกเบี่ยเลี้ยงการออกไปจังหวัดที่ดินของข้าราชการรายใดแล้ว ก็จะขอเงินจากข้าราชการผู้ที่ขอเบิกเบี่ยเลี้ยงดังกล่าวเป็นการส่วนตัวครั้งละ ๑๐๐-๒๐๐ บาท โดยอ้างว่าจะนำไปเลี้ยงเจ้าหน้าที่คลังจังหวัด เพื่อความสะดวกในการเบิกเงินครั้งต่อไป นอกจากนั้น ในขณะที่ผู้บังคับบัญชาตรวจสอบหลักฐานเกี่ยวกับการชำระค่าเช่าที่ดินราชพัสดุของผู้เช่ารายหนึ่ง และพบว่า นางโย ลงหลักฐานผิดพลาด จึงได้กล่าวตักเตือนต่อหน้าผู้เช่า ทำให้นางโยไม่พอใจ หลังจากผู้เช่ากลับไป ผู้บังคับบัญชาได้สั่งให้นางโย นำสมุดรายตัวผู้เช่าไปเก็บ แต่นางโย กลับเพิกเฉยและไม่โต้ตอบคำสั่งของผู้บังคับ

บัญชาแต่อย่างใด การกระทำของนางโย เป็นความผิดตามมาตรา ๗๔ และ ๗๑ วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๔ โทษที่ได้รับ คือ ตัดเงินเดือน ๑๐% ๒ เดือน

๓. หลับตาสร้างตึก

ทางราชการได้ส่งนายเลียง ออกไปควบคุมการก่อสร้างอาคารพาณิชย์บนที่ดินราชพัสดุแห่งหนึ่ง จังหวัดได้รายงาน ว่า นายเลียง จะอยู่ปฏิบัติงานที่จังหวัดประมาณปลายเดือนของแต่ละเดือน ประมาณ ๑ สัปดาห์ เพื่อจัดส่งรายงานผลการควบคุมการก่อสร้างแต่ละเดือนเท่านั้น และรายงานผลการก่อสร้างก็ผิดพลาด เช่น จำนวนอาคารไม่ตรงตามรายงาน และอาคารตามรายงานบางคูหาก็ได้ปรากฏอยู่ในผังการก่อสร้างแต่อย่างใด แต่ในการออกไปควบคุมการก่อสร้างนั้น ทางราชการมิได้วางระเบียบไว้ว่าช่างที่ออกไปควบคุมการก่อสร้างในส่วนภูมิภาคจะต้องลงชื่อและเวลาปฏิบัติราชการ ณ ที่ทำการของทางราชการแต่อย่างใด จึงไม่มีหลักฐานที่ชี้ชัดว่า นายเลียง มีได้อยู่ปฏิบัติงานที่จังหวัดตามที่ถูกกล่าวหา แต่จากรายงานผลการก่อสร้างที่ผิดพลาดของนายเลียง บางประการแสดงให้เห็นว่านายเลียง มีได้อยู่ควบคุมงาน

โดยสมำเสมอตามหน้าที่ การกระทำของนายเลียง เป็นความผิดตามมาตรา ๖๘ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ แต่ยังมีได้ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ เพราะผู้ก่อสร้างได้ก่อสร้างไปตามผังใหม่ที่ได้แก้ไขแล้ว โทษที่ได้รับ คือ ตัดเงินเดือน ๑๐% ๔ เดือน

๔. เหล็กเส้นเต็มหุน

ทางราชการได้มอบหมายให้นายสอน ไปควบคุมการก่อสร้างอาคารบนที่ราชพัสดุแห่งหนึ่ง ตามสัญญาการก่อสร้างได้กำหนดขนาดของเหล็กเส้นที่ใช้ในการก่อสร้าง เป็น "หุน" แต่ในท้องตลาด ไม่มีเหล็กเส้นที่มีขนาดเต็มหุนจำหน่าย ประกอบกับอยู่ในภาวะเหล็กขาดแคลน และนายสอน ปล่อยปละละเลย ไม่ควบคุมอย่างใกล้ชิด เป็นเหตุให้ผู้ก่อสร้างใช้เหล็กที่มีขนาดใกล้เคียงแทน คือ เหล็กขนาด ๕ หุน หรือเท่ากับ ๑๕.๙ มม. ก็ใช้เหล็กขนาด ๑๓.๕-๑๓.๘๘ มม. แทน เหล็กขนาด ๔ หุน หรือเท่ากับ ๑๒.๗ มม. ก็ใช้เหล็กขนาด ๑๐-๑๐.๙ มม. แทน เหล็กขนาด ๒ หุน หรือเท่ากับ ๖.๓๕ มม. ก็ใช้เหล็กขนาด ๔.๒-๖ มม. แทน แต่จากการทดสอบของทางราชการแล้ว

เห็นว่า ขนาดของเหล็กที่ใช้ในการก่อสร้างนั้น ไม่เสียหายถึงขนาดที่จะกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงของอาคารแต่อย่างใด การกระทำของนายสอนเป็นความผิดตามมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๗ (มาตรา ๖๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘) โทษที่ได้รับ คือตัดเงินเดือน ๑๕% ๖ เดือน (อัตราโทษตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๗)

๕. นักขนอกสังเวียน

นายพูน กับพวก ได้ไปรับประทานอาหารที่ภัตตาคารแห่งหนึ่ง ระหว่างรับประทานอาหาร เกิดเขม่นกับชาวบ้านที่นั่งรับประทานอาหารโต๊ะข้าง ๆ จนเกิดชกต่อยกัน เป็นเหตุให้นายพิก้าช้ำมือและเงินสดจำนวน ๙๐๐ บาท ของชาวบ้านหายไป และได้มีการแจ้งความดำเนินคดีอาญา ฐานทำร้ายร่างกายและปล้นทรัพย์กับนายพูน กับพวก พนักงานอัยการเป็นโจทก์ฟ้องนายพูน เป็นจำเลยเพียงข้อหาเดียว คือ ฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นบาดเจ็บ ศาลพิพากษาจำคุก ๑ เดือน และปรับ ๒๐๐ บาท โทษจำคุกให้รอไว้มีกำหนด ๑ ปี การกระทำของนายพูนเป็นความผิดตามมาตรา ๘๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ โทษที่ได้รับ คือ ตัดเงินเดือน ๑๐% ๒ เดือน

๖. ละเลยหน้าที่

นางสาวปลอด มีหน้าที่เกี่ยวกับการเงิน ได้ยกยอกนำเงินรายได้แผ่นดิน และเงินประกันการเข้าจำนวน ๔๕,๒๐๐.๑๕ บาท ไปหมุนใช้เป็นประโยชน์ส่วนตัว นางสาวสวน ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาที่ปล่อยปละละเลยไม่ควบคุมดูแลงานด้านการเงินของสำนักงาน จนเป็นเหตุให้เกิดกรณีเช่นนี้ขึ้น แต่เงิน

จำนวนดังกล่าวนางสาวพลอดได้นำส่งคืนแก่ทางราชการเรียบร้อยแล้ว หลังจากนั้น นางสาวพลอดจึงได้ละทิ้งหน้าที่ราชการไปติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่า ๑๕ วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร การกระทำของนางสาวส่วน เป็นความผิดตามมาตรา ๖๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ โทษที่ได้รับ คือ ตัดเงินเดือน ๑๐% ๒ เดือน ส่วนการกระทำของนางสาวพลอด เป็นความผิดตามมาตรา ๗๕ วรรคสอง กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๗ (พ.ศ. ๒๕๑๘) ข้อ ๑(๒) โทษที่ได้รับ คือ ไล่ออกจากราชการ

๗. ย่ำใหญ่

เดือนหนึ่งนายใหญ่ ไม่ได้มาปฏิบัติราชการรวม ๔ วัน แต่ไม่ติดต่อกัน และเมื่อกลับมาปฏิบัติราชการจึงได้ลงชื่อปฏิบัติงานย้อนหลัง และบางครั้งเมื่อมาสายก็ได้ลงชื่อมาปฏิบัติงานแล้วได้ออกจากสำนักงานไป โดยไม่ขออนุญาตต่อผู้บังคับบัญชาแต่อย่างใด และในวันสิ้นเดือนนั่นเอง นายใหญ่ ได้เสพสุราแล้วมาปฏิบัติหน้าที่ราชการ และทำเสียงดังอะอะทุบโต๊ะทำงานต่อหน้าผู้บังคับบัญชา และกล่าววาจาหยาบคาย ก้าวร้าวต่อผู้บังคับบัญชา จนมีการดำเนินคดีกับนายใหญ่ โดยพนักงานสอบสวนเปรียบเทียบปรับ เป็นเงิน ๑๐๐ บาท การกระทำของนายใหญ่ เป็นความผิดตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๘๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ โทษที่ได้รับ คือ ตัดเงินเดือน ๑๐% ๔ เดือน

๘. ไม่ส่งใบลา

นายเจ็ย ไม่มาปฏิบัติราชการเป็นเวลา รวม ๑๕ วัน แต่ไม่ติดต่อกัน แล้วไม่ส่งใบลาตามระเบียบ และเมื่อผู้บังคับบัญชาได้มอบหมายงานให้ปฏิบัติ

นายเจ็ย ก็ละทิ้งงานเป็นเหตุให้งานค้างคั่ง ผู้บังคับบัญชามีหนังสือแจ้งให้นายเจ็ย มาปฏิบัติงาน และชี้แจงเหตุผลของการขาดราชการไป แต่นายเจ็ยก็ไม่ชี้แจงแต่อย่างใด การกระทำของนายเจ็ย เป็นความผิดตามมาตรา ๗๑, ๗๔ และ ๗๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ โทษที่ได้รับ คือ ลดขั้นเงินเดือน ๑ ขั้น

๙. ฤทธิสุรา

นายยิ้ม ได้รับมอบหมายให้ควบคุมการก่อสร้างอาคารพาณิชย์ในต่างจังหวัด ระหว่างนั้น นายยิ้ม ได้ไปเสพสุราในร้านอาหารจนมีอาการมึนเมา แล้วได้กอดปล้ำสาวเสิร์ฟจนเกิดการวิวาทชกต่อยกัน คดีถึงที่สุด ศาลพิพากษาว่า นายยิ้ม กระทำผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นถึงบาดเจ็บ และฐาน

กระทำอนาจารแก่ผู้อื่น จึงลงโทษจำคุกและปรับ แต่โทษจำคุกให้รอไว้มีกำหนด ๒ ปี คงปรับสถานเดียว การกระทำของนายยิ้ม เป็นความผิดตามมาตรา ๗๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๔๗ (มาตรา ๘๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘) โทษที่ได้รับ คือ ลดขั้นเงินเดือน ๑ ขั้น

๑๐. ดวงนักร้อง

นายดวง ได้มีหนังสือร้องเรียนต่อรัฐมนตรี กล่าวหาว่าเจ้าหน้าที่พัสดุ เลขานุการกรม รองอธิบดี อธิบดี ตลอดจนปลัดกระทรวง ร่วมกันทุจริต ได้รับ ประโยชน์ตอบแทนโดยมิชอบจากการจัดซื้อเบ้าหลอม โลหะและอุปกรณ์ต่าง ๆ จากผู้แทนของบริษัทแห่งหนึ่ง ทั้งที่ไม่มีมูลความจริงแต่อย่างใด และเมื่อมีการแต่งตั้ง

กรรมการสอบสวนทางวินัย นายดวง ก็ไม่ยอมรับทราบ คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน และไม่ยอมรับ หนังสือติดต่อของคณะกรรมการสอบสวนอีกด้วย การกระทำของนายดวง เป็นความผิดตามมาตรา ๘๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ พลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ โทษที่ได้รับ คือ ลดขั้นเงินเดือน ๑ ขั้น

พจนานุกรม - วิสัยทัศน์

ทางวินัย

พจนานุกรม ข้าราชการผู้หนึ่งกระทำความผิดวินัย ผู้บังคับบัญชา (กรม) สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย ตามมาตรา ๘๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ พลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ ที่สุด คณะกรรมการสอบสวน พิจารณาแล้วเห็นว่า การกระทำดังกล่าวเป็นความ ผิดวินัยอย่างร้ายแรง ควรลงโทษถึงออกจากราชการ ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นชอบด้วย กรณีนี้ก็ต้องนำเข้าเสนอต่อ อ.ก.พ.กระทรวง ตามมาตรา ๘๖ ทวิ (๑) เมื่อ อ.ก.พ.กระทรวงพิจารณา แล้วมีมติว่า กรณีนี้ระดับโทษไม่ถึงขั้นออกจากราชการ และส่งเรื่องให้ผู้บังคับบัญชา พิจารณาลงโทษตาม ความเหมาะสมต่อไป โดยไม่ได้กำหนดว่าจะให้ลงโทษ สถานใด และผู้บังคับบัญชาได้สั่งลงโทษลดขั้นเงิน เดือน ๑ ขั้น โดยดำเนินการตามมติ อ.ก.พ.กระทรวง แล้ว เช่นนี้ มติของ อ.ก.พ.จะชอบด้วยมาตรา ๘๖ ทวิ (๑) หรือไม่ อย่างไร

วิสัยทัศน์ ปัญหาทำนองเดียวกันนี้ ก.พ. ได้เคย พิจารณาให้ความเห็นไว้ว่า โดยที่บทบัญญัติของ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๘๖ ทวิ (๑) มิได้ระบุให้ อ.ก.พ.กระทรวง ในการพิจารณาว่าจะต้องกำหนดโทษหรือไม่ ลักษณะ เป็นการเปิดทางให้ อ.ก.พ.กระทรวงจะใช้ดุลพินิจ

อย่างไรก็ได้ ดังนั้น เมื่อ อ.ก.พ.กระทรวงพิจารณาแล้ว อาจมีมติอย่างไรก็ได้ กล่าวคือ

๑. ถ้าเห็นว่าการกระทำเป็นความผิดวินัยอย่าง ร้ายแรง ก็อาจกำหนดโทษเป็นให้ออก ปลดออก หรือ ไล่ออกจากราชการ
๒. ถ้าเห็นว่าการกระทำเป็นความผิดวินัยไม่ถึง ขั้นเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก็อาจกำหนด โทษเป็นภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน
๓. ถ้าเห็นว่าการกระทำยังถือไม่ได้ว่าเป็นความ ผิดวินัย ก็อาจสั่งให้ยุติเรื่องก็ได้ หรือ
๔. อาจให้สอบสวนประเด็นเพิ่มเติมอีกก็ย่อมได้

สำหรับกรณีนี้เห็นได้ว่า การที่ อ.ก.พ.กระทรวง มีมติดังกล่าวข้างต้น ถือว่า อ.ก.พ.กระทรวงได้มีมติ เป็นประการใด และผู้บังคับบัญชาตามมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ ก็ได้สั่งการไปตามนั้น ดังนั้น มติ อ.ก.พ. กระทรวง ดังกล่าวจึงชอบด้วยมาตรา ๘๖ ทวิ (๑) แล้ว (มติ อ.ก.พ.กฎหมาย ครั้งที่ ๖/๒๕๒๖ วันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๒๖)....เมื่อพิจารณาจากมติของ อ.ก.พ.กฎหมายในเรื่องนี้แล้ว จะเห็นได้ว่า จุดแรกคือ การนำเรื่องเข้าเสนอ อ.ก.พ. ไม่ว่าจะเป็น อ.ก.พ.จังหวัด หรือ อ.ก.พ.กระทรวงก็ตาม ก็ต้องดูว่าคณะกรรมการ สอบสวน หรือผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเห็นว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ หากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่ายเห็นว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงแล้ว จะต้องนำเสนอต่อ อ.ก.พ.กระทรวงหรือ อ.ก.พ.จังหวัดพิจารณาแล้วแต่กรณี จุดที่สอง เมื่อ อ.ก.พ.จังหวัดหรือ อ.ก.พ.กระทรวงพิจารณาแล้ว มีมติเป็นประการใดดังเช่นกรณีที่เป็นปัญหานี้แล้ว ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุ ตามมาตรา ๔๔ หรือนายกรัฐมนตรี จะต้องสั่งการให้เป็นไปตามนั้นเท่านั้น ก็เป็นการดำเนินการไปโดยถูกต้องตามกฎหมายแล้ว

ปฐา ข้าราชการพลเรือนสามัญ (ระดับ ๑-๔) ผู้หนึ่งถูกตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัยตามมาตรา ๘๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๔ คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ควรลงโทษถึงออกจากราชการ แต่ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน (อธิบดี) ยังเห็นไม่ถึงขั้นเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ควรลงโทษเพียงลดขั้นเงินเดือน ๑ ขั้น เมื่อได้นำเรื่องเสนอต่อ อ.ก.พ.กระทรวงแล้ว ที่ประชุม อ.ก.พ.กระทรวงมีมติตามมาตรา ๘๖ ทวิ (๑) ว่า ให้ลงโทษลดขั้นเงินเดือน ๒ ขั้น กระทรวงจึงส่งเรื่องให้กรม (ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุ) เป็นผู้ดำเนินการสั่งลงโทษตามมติ อ.ก.พ.กระทรวง แต่กรมแจ้งว่าการลงโทษลดขั้นเงินเดือน ๒ ขั้น กรมไม่มีอำนาจและไม่ได้รับมอบอำนาจจากปลัดกระทรวง จึงไม่ได้สั่งลงโทษ และส่งคืนกระทรวง เพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไป เช่นนี้ กรมหรือกระทรวงจะเป็นผู้มีอำนาจสั่งการให้เป็นไปตามมติ อ.ก.พ. กระทรวงนั้น และเพราะเหตุใด

วิธาน ปัญหาทำนองเดียวกันนี้ ก.พ.ได้เคยพิจารณาให้ความเห็นไว้ว่า อำนาจการลงโทษตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ ๕ (พ.ศ. ๒๕๑๔) นั้น เป็นเรื่องอำนาจทั่วไป

ของผู้บังคับบัญชาที่จะพิจารณาลงโทษแก่ราชการ ซึ่งกระทำผิดวินัยที่ยังไม่ถึงขั้นเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามนัยมาตรา ๘๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๔ ส่วนการลงโทษตามมาตรา ๘๖ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๙ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๐ เป็นเรื่องที่มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๔๔ จะต้องสั่งการไปตามมติ อ.ก.พ.กระทรวงหรือ อ.ก.พ.จังหวัด มิใช่เป็นการสั่งลงโทษตามอำนาจทั่วไปของผู้บังคับบัญชา ดังนั้น ในกรณีนี้ เป็นเรื่องการสั่งลงโทษตามมาตรา ๘๖ ทวิ เมื่อ อ.ก.พ.กระทรวงได้พิจารณาแล้วมีมติให้สั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือนข้าราชการพลเรือนสามัญ (ระดับ ๑-๔) ๒ ขั้น เช่นนี้ อธิบดีผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๔๔ แก่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ดำรงตำแหน่งระดับดังกล่าว จึงเป็นผู้มีอำนาจสั่งลงโทษได้ (สำนักงาน ก.พ. ตอบข้อหารือ กระทรวงการคลังตามหนังสือที่ สร ๐๗๐๙/๑๘๖๙๗ ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๒) ...เมื่อพิจารณาจากปัญหาข้อหาดังกล่าวข้างต้นแล้ว จะเห็นได้ว่าการสั่งลงโทษทางวินัยกรณีความผิดวินัยไม่ร้ายแรงโดยอำนาจของผู้บังคับบัญชาเองนั้น ต้องเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๕ (พ.ศ. ๒๕๑๔) เท่านั้น จะสั่งลงโทษเกินกว่าที่กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๕ กำหนดไว้ไม่ได้ เว้นแต่จะเป็นกรณีที่เป็นการสั่งลงโทษตามมติ อ.ก.พ.จังหวัด หรือ อ.ก.พ.กระทรวงแล้วแต่กรณี เช่นนี้ แม้ว่าจะระดับโทษนั้นจะเกินอำนาจของตนเองในกรณีปกติก็ตาม ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๔๔ ก็จะต้องสั่งลงโทษไปตามมตินั้น และคำสั่งลงโทษในกรณีนี้ก็ชอบด้วยกฎหมายไม่ขัดต่อกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๕ (พ.ศ. ๒๕๑๔) แต่อย่างใด

ทุนเล่าเรียนหลวง

พรเพ็ญ รตโนภาส*

เป็นที่ทราบกันว่าในช่วงเดือนเมษายนต่อเนื่องพฤษภาคมของทุกปีจะมีการเปิดรับสมัครสอบแข่งขันเพื่อรับทุนเล่าเรียนหลวงและทุนรัฐบาลเพื่อการศึกษาต่อในต่างประเทศในระดับมัธยมศึกษาและปริญญาตรี โดยเฉพาะ “ทุนเล่าเรียนหลวง” ซึ่งถือเป็นทุนเกียรติยศที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระราชทานให้กับผู้เรียนดีเด่นเพื่อการพัฒนากำลังปัญญาของประเทศ “มุมสรรหาข้าราชการ” ในฉบับนี้จึงขอเชิญชวนท่านผู้อ่านพบกับเกร็ดความรู้ เล็ก ๆ น้อย ๆ เกี่ยวกับทุนเล่าเรียนหลวง ดังต่อไปนี้

กำเนิดทุนเล่าเรียนหลวง

“เจ้านายราชตระกูลตั้งแต่ถูกฉันทเป็นตันไป ตลอดจนราษฎรที่ต่ำสุดจะให้มีโอกาสเล่าเรียนได้เสมอกันไม่ว่าเจ้าว่าขุนนาง ว่าไพร่ เพราะฉนั้นจึงขอออกได้ว่าการเล่าเรียนหลวงในบ้านเมืองเรานี้จะเป็นข้อสำคัญที่หนึ่งซึ่งฉันทจะอุตสาหักจัดให้เจริญขึ้นจงได้”

ข้อความนี้เป็นพระราชดำรัสที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ ทรงแสดงไว้ในที่ประชุมพระบรมวงศานุวงศ์และข้าราชการ ณ โรงเรียนพระตำหนักเดิมสวนกุหลาบ เมื่อประมาณเกือบ ๑๐๐ ปี มาแล้ว (จากราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑ จ.ศ. ๑๒๔๖ หน้า ๑๒๔) ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความตั้งใจที่พระมหากษัตริย์จะทรงทำนุบำรุงการศึกษาให้แพร่หลายในหมู่ประชาชนทั่วไป มิใช่จำกัดแต่เพียงเพื่อเจ้านายในราชตระกูลเท่านั้น และเท่าที่ปรากฏในเอกสารหลายแห่ง รวมทั้งจากหนังสือประวัติกระทรวงศึกษาธิการ

๒๔๓๕-๒๕๐๗ ซึ่งจัดพิมพ์เป็นที่ระลึกในวันครบรอบ ๗๒ ปี ของกระทรวงเมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๐๗ และจากถ้อยคำสรุปของนายศักดิ์ศรี เข้มมั่นคงา ซึ่งเรียบเรียงไว้เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๕ ในเรียงความเรื่อง “พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ในระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ก็จริง แต่ทรงปกครองประชาชนตามแบบประชาธิปไตย” ซึ่งได้รับรางวัลที่ ๑ ก็ได้รับรู้ไว้ตรงกันว่า “ทุนเล่าเรียนหลวง” นี้เริ่มต้นในปี พ.ศ. ๒๔๔๐ ซึ่งเป็นปีในรัชสมัยของรัชกาลที่ ๕ นั่นเอง

พระบรมราโชบายในการพระราชทานทุนเล่าเรียนหลวง

ตามหลักฐานที่ปรากฏในสำเนาพระราชหัตถเลขาพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ ที่ ๙/๗๐๒ ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ร.ศ. ๑๒๓ (พ.ศ. ๒๔๔๗) นั้นสรุปได้ว่า ทรงพระราชทานทุนเล่าเรียนหลวงเพื่อเป็นเครื่องจูงใจให้นักเรียนตั้งใจเล่าเรียนและทรงถือเป็นการให้รางวัล โดยทรงกำหนดให้มีทุนฯ จำนวนปีละ ๒ คน และกำหนดเวลาเรียนคนละ ๓ ปี

การพระราชทานทุนเล่าเรียนนี้ได้มีต่อเนื่องกัน โดยมีหลักฐานรายชื่อผู้ได้รับทุนปรากฏอยู่ถึงปี พ.ศ. ๒๔๗๕ และหลังจากนั้นไม่ปรากฏหลักฐานรายชื่อผู้ได้รับทุน จนเมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลปัจจุบันทรงมีพระราชปรารภเมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๐๖ ให้รื้อฟื้นเรื่องทุนเล่าเรียนหลวงอีกวาระหนึ่ง ดังมีหลักฐานแสดงไว้ในหนังสือกระทรวงศึกษาธิการ ที่ ศธ ๐๑๐๐/๖๑๕๕ ลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๐๗ จากหม่อมหลวงชิน มาลากุล รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ กราบบังคมทูลฯ นายกรัฐมนตรีในสมัยนั้น โดยมีพระราชประสงค์ในการพระราชทานทุนเล่าเรียนหลวงในสมัยรัชกาลปัจจุบัน

นี้สรุปได้ว่าควรจะมีรางวัลให้แก่นักเรียนผู้เล่าเรียนดีบ้างเช่นกัน

การดำเนินงานเกี่ยวกับทุนเล่าเรียนหลวง

จากหลักฐานที่ปรากฏในเอกสารของกระทรวงธรรมการ ลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ร.ศ. ๑๑๗ (พ.ศ. ๒๔๔๑) จากเจ้าพระยาภาสกรวงศ์ เสนาบดีกราบทูลในพระเจ้าน้องยาเธอกรมหมื่นสมมตอมรพันธุ์ ทรงทราบฝ่าพระบาทและแจ้งความกระทรวงธรรมการ แผนกกรมศึกษาธิการ ลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ร.ศ. ๑๑๖ (พ.ศ. ๒๔๔๐) โดยมีเจ้าพระยาภาสกรวงศ์ เสนาบดี ลงนามเพื่อประกาศการสอบวิชาเลือกนักเรียน ซึ่งทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ไปศึกษาวิชา ณ ประเทศยุโรป สรุปได้ว่า ได้มีการสอบแข่งขันเพื่อรับทุนกันอย่างเป็นทางการมาตั้งแต่สมัยนั้น และในภายหลัง สมัยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบันเมื่อทรงมีพระราชปรารภให้มีการรื้อฟื้นทุนเล่าเรียนหลวงขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง หน่วยราชการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องอันได้แก่กระทรวงศึกษาธิการ สำนักบริการนายกรัฐมนตรียและสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (สำนักงาน ก.พ.) ได้ร่วมกันดำเนินการต่างๆ ให้มีการออกระเบียบทุนเล่าเรียนหลวงสนองพระราชปรารภและระเบียบฉบับแรกคือ “ระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยทุนเล่าเรียนหลวง พ.ศ. ๒๕๐๘” ได้ประกาศใช้เมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๘ ซึ่งสาระสำคัญยังคงให้ใช้การสอบแข่งขันเพื่อคัดเลือกผู้รับทุนอยู่นั่นเอง แต่มีที่เปลี่ยนไปจากเดิมบ้างคือ เพิ่มจำนวนทุนให้เป็นปีละ ๙ ทุน ด้วยเหตุผลเกี่ยวกับการเพิ่มของจำนวนนักเรียนจากสมัยรัชกาลที่ ๕ และขยายกำหนดเวลาเรียนเป็น ๔ ปี เพื่อให้ผู้ได้รับทุนสามารถศึกษาชั้นอุดมศึกษาถึงระดับปริญญาตรีได้

ต่อมาได้มีการปรับปรุงแก้ไขและเพิ่มเติมระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยทุนเล่าเรียนหลวงเพื่อให้เกิดความเหมาะสมตามสภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปอีกรวม ๗ ฉบับ

โดยฉบับที่ใช้ในปัจจุบันคือ “ระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยทุนเล่าเรียนหลวง พ.ศ. ๒๕๒๗” ซึ่งประกาศใช้เมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๒๗ และมีสาระสำคัญที่น่าสนใจดังนี้

๑. ให้มีทุนเล่าเรียนหลวงพระราชทานแก่นักเรียนซึ่งสำเร็จประโยคมัธยมศึกษาตอนปลายของกระทรวงศึกษาธิการ โดยมีผลการเรียนยอดเยี่ยมจำนวนปีละ ๙ ทุน

๒. ทุนทั้งหมดให้เพื่อการศึกษาชั้นอุดมศึกษาถึงระดับปริญญาตรี โดยไม่มีข้อผูกพันที่จะต้องกลับมารับราชการ

๓. ผู้สมัครสอบต้องมีอายุนับถึงวันหมดเขตรับสมัครไม่เกิน ๒๐ ปีบริบูรณ์

๔. ผู้สมัครสอบต้องเป็นผู้สำเร็จประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ ประจำปีการศึกษาก่อนที่มีการจัดสอบเพื่อรับทุนเล่าเรียนหลวงขึ้นไปเพียงรุ่นเดียวและโดยตรง ไม่ตกในวิชาหนึ่งวิชาใดตลอดหลักสูตร

๕. ผู้สมัครสอบต้องเป็นผู้มีศีลธรรม วัฒนธรรม และความประพฤติดี โดยการรับรองจากหัวหน้าสถานศึกษาที่ตนสังกัด

๖. ผู้ได้รับทุนต้องไปศึกษาวิชาในต่างประเทศ โดยจะเลือกเรียนวิชาใด ณ สถาบันอุดมศึกษาแห่งใดก็ได้ ซึ่ง ก.พ. จะพิจารณาให้ความเห็นชอบจากความประสงค์ คุณวุฒิและคุณลักษณะของผู้ได้รับทุน (ผู้ได้รับทุนจะเลือกเรียนวิชาในประเทศไทยได้เฉพาะวิชาที่ประเทศไทยสามารถจัดการศึกษาได้ดีกว่าประเทศอื่น ซึ่ง ก.พ. จะได้กำหนดเป็นคราว ๆ ไป)

๗. ก.พ. เป็นผู้ดำเนินการสอบ กำหนดหลักสูตรและวิธีการสอบ ซึ่งจะได้ประกาศเป็นคราว ๆ ไป

นักเรียนทุนเล่าเรียนหลวง

นับตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๔๐ จนถึงปี พ.ศ. ๒๕๒๗ ได้มีจำนวนนักเรียนทุนเล่าเรียนหลวง ตามที่ปรากฏหลักฐานรายชื่อ รวมทั้งสิ้น ๑๖๐ คน ดังตัวอย่างรายชื่อนักเรียนทุนเล่าเรียนหลวงรุ่นแรก (พ.ศ. ๒๔๔๐) และรุ่นล่าสุด (พ.ศ. ๒๕๒๗) คือ

พ.ศ. ๒๔๔๐

๑. ทุม สากร
๒. ชิน บุณนาค

พ.ศ. ๒๕๒๗

๑. นางสาวกาญจนา มนัสไพบูลย์
๒. นายพิรพจน์ เขียววานิช
๓. นายสมชาติ จันทศิริวรรณ
๔. นายวศิน อรรถศิลาชัย
๕. นายสุชาติ แซ่ลิ้ม
๖. นางสาวดวงใจ เด็กสมบูรณ์
๗. นายทิม คุณวัฒน์
๘. นางสาวมณฑล นากวาสดี
๙. นายพิษณุ เสี่ยมพงษ์

และในขณะนี้ (สำรวจถึงเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๘) ได้มีนักเรียนทุนเล่าเรียนหลวงที่กำลังศึกษาอยู่ทั้งในและต่างประเทศ จำนวน ๒๐ คน โดยจำแนกตามกลุ่มวิชาที่ศึกษา ดังนี้

กลุ่มวิชา	จำนวน (คน)
แพทยศาสตร์	๗
วิศวกรรมศาสตร์	๒
รัฐศาสตร์	๑
อักษรศาสตร์	๑
สามัญ*	๙

การดำเนินการในปีปัจจุบัน

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๔ นี้ ก.พ. ได้จัดให้มีการสอบแข่งขันเพื่อรับทุนเล่าเรียนหลวงเช่นที่เคยมีมาทุกปี และได้กำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับการสอบที่จะขอนำมากล่าวไว้ ณ ที่นี้

๑. กำหนดการสอบ

รับสมัครสอบ ๙-๒๒ พฤษภาคม ๒๕๒๔
(ที่กองการสอบ สำนักงาน ก.พ.)
สอบข้อเขียนประมาณ ๘-๑๐ มิถุนายน ๒๕๒๔
ประเมินความเหมาะสมในการรับทุนประมาณ ๑๕-๑๙ กรกฎาคม ๒๕๒๔
ประกาศรายชื่อผู้ได้รับทุนประมาณ ๕ สิงหาคม ๒๕๒๔

๒. คุณสมบัติของผู้มีสิทธิสมัครสอบ

- ๒.๑ เป็นผู้มีความประพฤติตามมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ ยกเว้น (๒)
- ๒.๒ เป็นผู้มิใช่นายับถึงวันหมดกำหนดรับสมัครไม่เกิน ๒๐ ปีบริบูรณ์
- ๒.๓ เป็นผู้สำเร็จประโยคมัธยมศึกษาตอนปลายประจำปีการศึกษา ๒๕๒๗ ตามหลักสูตร ประโยค

มัธยมศึกษาตอนปลายพุทธศักราช ๒๕๒๔ ของกระทรวงศึกษาธิการ โดยได้รับคะแนนเฉลี่ยตลอดหลักสูตรไม่ต่ำกว่า ๓.๕๐

- ๒.๔ เป็นผู้ไม่สอบตกในวิชาใดวิชาหนึ่งตลอดหลักสูตร
- ๒.๕ เป็นผู้มีความดีความชอบ วัฒนธรรม และความประพฤติดี

๓. หลักฐานและค่าธรรมเนียมที่ต้องนำมายื่นพร้อมใบสมัคร

- ๓.๑ ทะเบียนบ้าน สูติบัตร บัตรประจำตัวประชาชน หรือใบกองเกินทหารอย่างใดอย่างหนึ่ง พร้อมสำเนา ๑ ฉบับ
- ๓.๒ หลักฐานแสดงผลการเรียน (สำเนาระเบียนแสดงผลการเรียน) จำนวน ๑ ชุด
- ๓.๓ หนังสือรับรองคุณสมบัติตามคุณสมบัติฯ ข้อ ๒.๕ จากครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ หรือผู้อำนวยการโรงเรียนที่ตนเคยสังกัดอยู่
- ๓.๔ รูปถ่ายหน้าตรง ไม่สวมหมวกและไม่ได้แว่นตา ขนาด ๑ x ๑ นิ้ว" ถ่ายครั้งเดียวกันในระยะเวลาไม่เกิน ๖ เดือน จำนวน ๕ รูป
- ๓.๕ ค่าธรรมเนียมสอบ ๔๐ บาท (กรณีเป็นผู้สอบผ่านข้อเขียนมีสิทธิเข้ารับการประเมินความเหมาะสม จะต้องเสียค่าธรรมเนียมการตรวจสุขภาพคนละ ๔๐๐ บาท เว้นแต่จะละสิทธิ)

*เป็นผู้รับทุนของปี พ.ศ. ๒๕๒๗ ซึ่งอยู่ในระหว่างศึกษาเพิ่มเติม ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ประเทศสหรัฐอเมริกา เพื่อเตรียมตัวเข้ามหาวิทยาลัยที่นั่นตามความประสงค์ของผู้รับทุนที่แจ้งความจำนงค์ไว้ก่อนไป พร้อมกับการเลือกวิชาเรียนในกลุ่มวิชาแพทยศาสตร์ ๕ คน วิศวกรรมศาสตร์ ๒ คน รัฐศาสตร์ ๓ คน และอักษรศาสตร์ ๑ คน

๔. หลักสูตรการสอบและเกณฑ์การตัดสิน

	คะแนน	เวลา
๔.๑ ข้อเขียน		
(๑) ภาษาอังกฤษ (Structure, Vocabulary, Reading Comprehension)	๑๐๐	๓ ชั่วโมง
(๒) ภาษาไทย (ทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทย ตลอดจนความสามารถในการประมวลและเรียบเรียงความคิด และเขียนตามหัวข้อที่กำหนด)	๑๐๐	๓ ชั่วโมง
(๓) คณิตศาสตร์ (เป็นการสอบในเนื้อหาเฉพาะที่เป็นวิชาบังคับ ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. ๒๕๒๑)	๑๐๐	๓ ชั่วโมง
(๔) วิทยาศาสตร์ (เป็นการสอบในเนื้อหาเฉพาะที่เป็นวิชาบังคับ ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. ๒๕๒๔)	๑๐๐	๓ ชั่วโมง
(๕) สังคมศึกษา ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. ๒๕๒๔)		
๔.๒ ประเมินความเหมาะสม	๑๐๐	

ผู้มีสิทธิเข้ารับการประเมินความเหมาะสมจะต้องสอบข้อเขียนได้คะแนนในแต่ละวิชาไม่ต่ำกว่า ๕๐ และได้คะแนนรวมข้อเขียนไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๖๐ โดยได้คะแนนรวมสูงสุดอยู่ใน ๑๘ ลำดับแรกด้วย

ส่วนผู้ได้รับทุนจะต้องได้คะแนนการประเมินความเหมาะสมไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๕๐ และได้คะแนนรวมไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๖๐ โดยคะแนนรวมสูงสุดอยู่ใน ๙ ลำดับแรก และคณะกรรมการแพทย์ของ ก.พ.

รับรองว่ามีสุขภาพอนามัยดีถึงขั้นที่จะไปศึกษาวิชา ณ ต่างประเทศได้

สำหรับรายละเอียดอื่น ๆ ท่านที่สนใจจะหาความรู้ได้จากประกาศรับสมัครสอบแข่งขันเพื่อรับทุนเล่าเรียนหลวง ประจำปี ๒๕๒๘ ซึ่งตีพิมพ์ประกาศไว้ที่ศูนย์ข่าวการสอบ สำนักงาน ก.พ. และสำนักงาน จังหวัดทุกจังหวัด หรือโทรศัพท์หมายเลข ๒๘๑-๐๕๐๕ หรือ ๒๘๑-๓๓๓๓ ต่อ ๑๕๐ หรือ ๑๖๖ ในวันและเวลาราชการ

เรียบเรียงจาก:

๑. วารสารสภาการศึกษาแห่งชาติ ปีที่ ๑๑ ฉบับที่ ๒ (ธ.ค. ๑๙ - ม.ค. ๒๐) เรื่อง "ทุนเล่าเรียนหลวง" โดย นางเยาว์ กาญจนจรี

๒. ข้อมูลผู้ได้รับทุนเล่าเรียนหลวง โดยกองการศึกษาต่างประเทศ สำนักงาน ก.พ.

๓. ระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยทุนเล่าเรียนหลวง พ.ศ. ๒๕๒๗

๔. ประกาศคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน เรื่องรับสมัครสอบแข่งขันเพื่อรับทุนเล่าเรียนหลวง ประจำปี ๒๕๒๘

กฎหมายและระเบียบใหม่

พร้อมคำอธิบาย

ที่ นร ๐๑๐๘/ว ๒

สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี

ทำเนียบรัฐบาล กท. ๑๐๓๐๐

๒๑ มีนาคม ๒๕๒๘

เรื่อง การชักซ้อมความเข้าใจในการปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรี เกี่ยวกับคณะกรรมการพัฒนากำลังคน
ของกระทรวง

เรียน เลขาธิการ ก.พ.

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ที่ สร ๐๑๐๘/ว.๑ ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๖

ด้วยปรากฏว่าการปฏิบัติตามหนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ที่ สร ๐๑๐๘/ว.๑ ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๖ เรื่องการชักซ้อมความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรี เรื่อง แนวการกำหนด ส่วนราชการและอัตรากำลังในกระทรวง ทบวง กรมฝ่ายพลเรือน ที่ได้เวียนแจ้งให้ส่วนราชการต่าง ๆ ทราบและ ถือปฏิบัติไปแล้วนั้น ยังปฏิบัติไม่เป็นไปตามแนวทางในการพิจารณาของคณะกรรมการปฏิรูประบบราชการฯ คณะกรรมการปฏิรูประบบราชการฯ จึงได้พิจารณาทบทวนถึงแนวปฏิบัติดังกล่าวและมีความเห็นว่า ตามที่ได้มีการกำหนดไว้ในข้อที่ ๑ ของหนังสือเวียนตามที่อ้างถึงว่า “การขอผ่อนผันการปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว ทุกกรณี จะต้องผ่านการพิจารณากลับกรองจากคณะกรรมการพัฒนากำลังคนของกระทรวงก่อน คณะกรรมการปฏิรูประบบราชการฯ จะรับพิจารณาเฉพาะคำขอของกระทรวงที่ได้ผ่านการพิจารณากลับกรองจากคณะกรรมการพัฒนากำลังคนของกระทรวงแล้วเท่านั้น” ประเด็นดังกล่าวจะต้องผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการพัฒนากำลังคนเป็นปี ๆ ไป ตามปีงบประมาณเท่านั้น จะใช้การพิจารณาอนุมัติตามปีงบประมาณเก่ามาใช้ ปีงบประมาณใหม่ไม่ได้ ทั้งนี้ด้วยเหตุผลที่ว่าคณะกรรมการพัฒนากำลังคนของแต่ละกระทรวงจะได้มีโอกาส ทบทวนความเหมาะสมของการใช้กำลังคนให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่อาจเปลี่ยนแปลงไป และเป็นการปรับปรุงอัตรากำลังให้เป็นจริงตามฐานการคำนวณที่เปลี่ยนแปลงไปด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และแจ้งให้ส่วนราชการในสังกัดทราบและถือปฏิบัติต่อไปด้วย

ขอแสดงความนับถือ
พลโท จันทรคุปต์ สิริสุทธิ์
(จันทรคุปต์ สิริสุทธิ์)
เลขาธิการนายกรัฐมนตรี

กองงานคณะที่ปรึกษาและกรรมการ

โทร. ๒๘๑๔๔๓๗

คำอธิบาย

หนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ที่ นร. ๐๑๐๘/ว๒ ลงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๒๘

เรื่อง การชักชวนความเข้าใจในการปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรี เกี่ยวกับคณะกรรมการพัฒนากำลังคนของกระทรวง

การออกหนังสือชักชวนความเข้าใจดังกล่าวมีเหตุผลอย่างไร

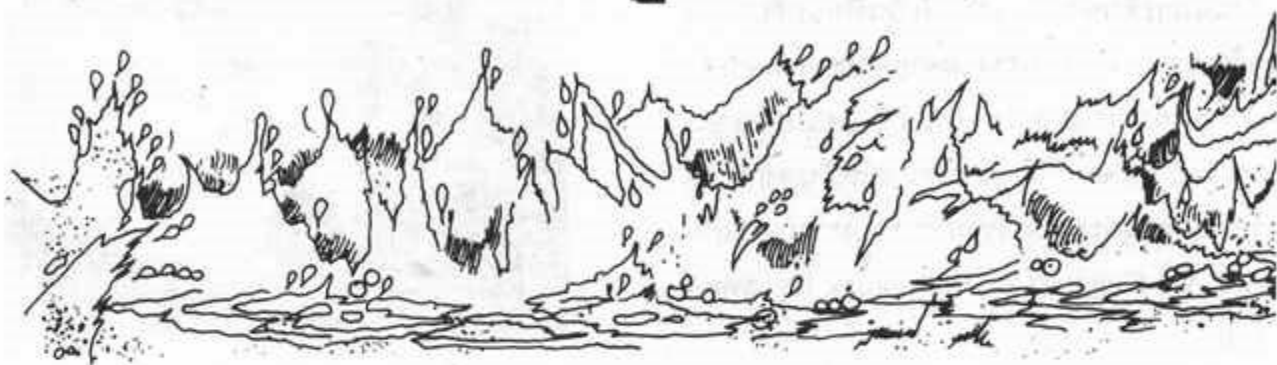
เหตุผลในการออกหนังสือชักชวนความเข้าใจดังกล่าวสืบเนื่องมาจากมติคณะรัฐมนตรี เรื่องแนวทางการกำหนดส่วนราชการและอัตรากำลังในกระทรวงทบวงกรม ฝ่ายพลเรือนเกี่ยวกับให้มีการชะลอการเพิ่มจำนวนข้าราชการ ลูกจ้างและการขยายส่วนราชการของรัฐ ซึ่งหากส่วนราชการใดจะขอผ่อนผันนั้นจะต้องเสนอผ่านให้คณะกรรมการพัฒนากำลังคนของกระทรวงพิจารณา ก่อนที่จะเสนอคณะปฏิรูปฯ พิจารณาต่อไป โดยที่มีบางส่วนราชการได้นำเรื่องเสนอผ่านคณะกรรมการพัฒนากำลังคนของกระทรวงพิจารณาแล้ว แต่ยังไม่ได้นำเสนอให้คณะปฏิรูปฯ พิจารณา หรือคณะกรรมการปฏิรูปฯ พิจารณาไม่อนุมัติในงบประมาณนั้น ๆ แล้ว แต่ในงบประมาณต่อไปได้นำเสนอคณะกรรมการปฏิรูปฯ พิจารณาอีก โดยไม่ผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการพัฒนากำลังคนของกระทรวงโดยถือว่าได้เคยพิจารณามาแล้ว ซึ่งตามกรณีดังกล่าวคณะกรรมการปฏิรูปฯ เห็นว่า การจะใช้ผลการพิจารณาของคณะกรรมการพัฒนากำลังคนของกระทรวงที่เคยพิจารณาอนุมัติตามงบประมาณเก่ามาขอใช้ในงบประมาณใหม่ไม่ได้ ทั้งนี้เพื่อให้คณะกรรมการพัฒนากำลังคนของกระทรวงมีโอกาสทบทวนความเหมาะสมตามสถานการณ์ที่อาจเปลี่ยนแปลงไป จึงได้ออกหนังสือชักชวนความเข้าใจดังกล่าว

สาระสำคัญของหนังสือดังกล่าวมีอย่างไรบ้าง

สาระสำคัญของหนังสือชักชวนความเข้าใจดังกล่าวมีว่าการพิจารณาผ่อนผันการปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรีจะต้องผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการพัฒนากำลังคนของกระทรวงเป็นปี ๆ ไปตามงบประมาณเท่านั้น จะใช้การพิจารณาอนุมัติตามงบประมาณเก่ามาขอใช้ปีงบประมาณใหม่ไม่ได้

คลื่นลูกใหม่

แพทย์หญิงวิไล พัววิไล
แพทย์ผู้เชี่ยวชาญทางโรคหัวใจ
ฝ่ายอายุรกรรม โรงพยาบาลราชวิถี

เกิดเมื่อวันที่ ๒ มกราคม ๒๔๘๙ ที่อำเภอพระประแดง กรุงเทพฯ สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ จากโรงเรียนวิสุทธิกษัตริย์ และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๘ จากโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา สำเร็จการศึกษาแพทยศาสตรบัณฑิต จากคณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปี ๒๕๑๔ จากนั้นได้เดินทางไปศึกษาต่อต่าง

ประเทศด้วยทุนส่วนตัว ณ สหรัฐอเมริกา เป็นเวลา ๗ ปีครึ่ง ได้รับประกาศนียบัตรแพทย์ผู้ชำนาญการถึง ๒ ด้าน คือ Diplomate American Board of Internal Medicine (ด้านอายุรกรรมทั่วไป) และ Diplomate American Board of Cardio Vascular Disease (ด้านหัวใจและหลอดเลือด) ซึ่งนับว่าเป็นหนึ่งในแพทย์ไทยเพียงไม่กี่คนที่ได้ประกาศนียบัตรดังกล่าว

เริ่มรับราชการเมื่อเดือนมกราคม ๒๕๒๓ โดยเป็นแพทย์ประจำงานสูติ-นรีเวช โรงพยาบาลราชวิถี กรมการแพทย์ และตั้งแต่ปี ๒๕๒๕ เป็นต้นมา เป็นแพทย์ประจำฝ่ายอายุรกรรม โรงพยาบาลราชวิถี มาจนกระทั่งปัจจุบัน

มีผู้กล่าวกันว่าแพทย์หญิงวิไล พัววิไล เป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญทางโรคหัวใจที่มีความเชี่ยวชาญที่สุดคนหนึ่งของประเทศไทย โดยเป็นผู้ที่มีส่วนริเริ่มในการนำเทคนิคใหม่ๆ มาใช้ในการรักษาคนไข้โรคหัวใจในประเทศไทย เช่น ๑) การใช้ยาขยายหลอดเลือดสำหรับคนไข้ที่หัวใจล้มเหลว ซึ่งเป็นเทคนิคที่ทันสมัยและมีประสิทธิภาพมากกว่าวิธีการรักษาแบบเดิมที่ใช้ยาบำรุงหัวใจและยาขับปัสสาวะ ๒)

การตรวจหัวใจด้วยคลื่นเสียงในคนไข้ที่เป็นโรคลิ้นหัวใจตีบ โดยไม่ต้องใช้วิธีสวนหัวใจเช่นแต่ก่อน นอกจากนี้ก็เป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในการศึกษาสำรวจคนไข้ที่เป็นโรคหัวใจตีบเชื่อในระยะ ๕ ปี ซึ่งผลการศึกษาลำรวจนี้ได้เป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวางและได้รับรางวัลจากคณะกรรมการจัดประชุมวิชาการ ๕ สถาบันประจำปี ๒๕๒๗-๒๕๒๘ และในปี ๒๕๒๗ ก็ได้รับมอบหมายให้เป็นเลขานุการของคณะอนุกรรมการวิชาการการประชุม Fifth ASEAN Congress of Cardiology ที่กรุงเทพฯ ด้วย

แม้ว่าเวลาส่วนใหญ่ของการทำงานจะต้องอุทิศให้กับการรักษาผู้ป่วย แต่ก็ยังได้พยายามศึกษาค้นคว้าเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับโรคหัวใจอยู่ตลอดเวลา ปัจจุบันกำลังทำการศึกษาค้นคว้าอยู่ ๓ เรื่อง คือเรื่อง ที่หนึ่ง โรคหัวใจรูมาติก ซึ่งยังไม่เคยมีใครวิจัยมาก่อน ขณะนี้กำลังอยู่ในระหว่างการนำเสนอผลการวิจัยให้คณะกรรมการของกระทรวงสาธารณสุขพิจารณา เรื่องที่สองคือ ความสามารถในการออกกำลังกายของคนไทยที่สุขภาพแข็งแรงในหมู่อายุ ๓๕-๖๐ ปี และเรื่องสุดท้ายคือ อาการข้างเคียงของการใช้ยากลุ่มเพนนิซิลินเป็นระยะเวลาานาน

กล่าวด้วยใจจริงว่า การที่ได้ทุ่มเทความรู้ความสามารถทั้งในด้านการรักษาและศึกษาค้นคว้า ก็เพราะมีความสงสารคนไข้และความปรารถนาที่จะให้คนไข้ได้รับการรักษาอย่างดีที่สุดจนกลับไปดำรงชีวิตปกติได้ ได้ตั้งปณิธานในการทำงานอยู่เสมอว่าจะต้องรักษาคนไข้ทุกคนอย่างดีที่สุด เพื่อให้คนไข้ไม่เป็นภาระของสังคมและประเทศชาติ ให้คนไข้หายจากโรคภัยไข้เจ็บ สามารถยืนอยู่บนขาของตนเอง และเป็นกำลังสำคัญของประเทศชาติต่อไป ส่วนการปฏิบัติหน้าที่ราชการก็มุ่งมั่นที่จะพัฒนางานการรักษาพยาบาลโรคหัวใจของโรงพยาบาลให้ก้าวหน้าและบริการประชาชนได้อย่างกว้างขวางต่อไป

นายสุรินทร์ แปลงประสพโชค
หัวหน้าศูนย์ผลิตรายการ
สถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย
กรมประชาสัมพันธ์

เกิดเมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๙๒ ที่จังหวัดฉะเชิงเทรา สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาจากโรงเรียนวัดหนึ่ง (ปัจจุบันคือโรงเรียนสามัญบางขุนเทียน) กรุงเทพฯ และสำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมจากโรงเรียนวัดสิงห์ (ปัจจุบันคือโรงเรียนสิงห์ราชบุรีวิทยาคม) กรุงเทพฯ จากนั้นได้เข้าศึกษาต่อที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และได้รับปริญญาตรีทางครุศาสตร์ ใน พ.ศ. ๒๕๑๕

เริ่มทำงานเป็นครูที่โรงเรียนสาธิตจุฬาฯ ใน พ.ศ. ๒๕๑๕ และในปีเดียวกันนี้ได้สอบบรรจุเป็นข้าราชการที่กรมประชาสัมพันธ์ ในตำแหน่งผู้สื่อข่าวตรี ระหว่าง พ.ศ. ๒๕๑๕ ถึง ๒๕๑๘ ได้ปฏิบัติงานในฝ่ายสื่อข่าวที่สถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย จังหวัดสุรินทร์ ในช่วงระยะเวลาดังกล่าวกำลังมีการสู้รบอย่างหนักบริเวณชายแดนของจังหวัดสุรินทร์ ที่ติดกับประเทศกัมพูชา ในฐานะที่เป็นผู้สื่อข่าวของรัฐบาล จึงจำเป็นต้องปฏิบัติงานสื่อข่าวและถ่ายทำภาพยนตร์ในบริเวณพื้นที่ที่มีการสู้รบอยู่ตลอดเวลา

และในบางครั้งก็ถูกฝ่ายตรงข้ามปิดล้อมจนออกมาไม่ได้เป็นเวลานาน ทั้งนี้จากการปฏิบัติงานสื่อข่าวดังกล่าว ช่วยให้รัฐบาลได้รับทราบความเคลื่อนไหวและเหตุการณ์การสู้รบอย่างต่อเนื่องและเป็นประโยชน์ต่อกองทัพในการวางแผนป้องกันรักษาความมั่นคงมาได้

ในเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๔ ได้ย้ายกลับมาปฏิบัติงานในศูนย์ผลิตรายการ และเป็นผู้สื่อข่าวของสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย กรุงเทพฯ และได้รับแต่งตั้งเป็นหัวหน้าศูนย์ผลิตรายการ เมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๕ มาจนกระทั่งปัจจุบัน

โดยที่ตระหนักว่า การให้ความรู้และสาระทางวิชาการในด้านต่าง ๆ แก่ประชาชน นอกจากจะช่วยให้ประชาชนได้รับรู้และนำสิ่งที่ได้รับไปใช้ประโยชน์ในการดำรงชีวิตแล้ว ยังเป็นการสร้างรากฐานอันมั่นคงของการพัฒนาประเทศด้วย ดังนั้นนับตั้งแต่ที่ได้มาปฏิบัติงานในศูนย์ผลิตรายการเป็นต้นมาได้ทุ่มเทความพยายามและความรู้ความสามารถเพื่องานด้านนี้มาตลอด ได้มีส่วนริเริ่มจัดทำรายการวิทยุประชาชนซึ่งเป็นรายการแรกที่ให้สาระความรู้แก่ประชาชนในด้านต่าง ๆ เช่น กฎหมาย สาธารณสุข เกษตร และการประกอบอาชีพต่าง ๆ โดยเน้นการใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม ต่อ ๆ มาได้จัดทำรายการนิทรรศการเกษตร นิทรรศการสุขภาพอนามัย กฎหมายชาวบ้าน รายการเบญจพรรณ รายการเหล่านี้นอกจากจะนำไปเผยแพร่ทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยในทุก ๆ ภาคแล้ว ยังเผยแพร่ออกไปในรูปสิ่งตีพิมพ์ด้วย ซึ่งเท่าที่ผ่านมานับว่าประสบความสำเร็จมากพอสมควร ดังจะเห็นได้ว่าทางศูนย์ฯ ได้รับจดหมายจากประชาชนทั่วประเทศแสดงความสนใจและต้องการให้ผลิตรายการและจัดทำสื่อต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับความรู้ทางวิชาการอยู่ตลอดเวลา นอกจากนี้สถานีวิทยุทางทหารและเอกชนได้เห็นความสำคัญของรายการดังกล่าวและขอนำเทปไปเผยแพร่อยู่เสมอ ๆ เช่นกัน

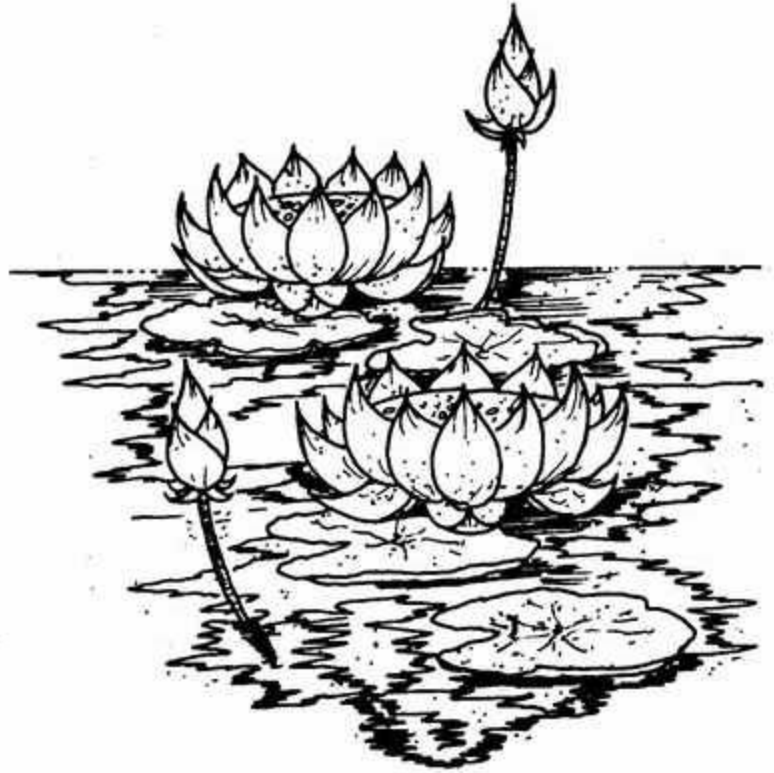
นอกจากนี้ยังมีผลงานที่น่าภูมิใจอีกหลายประการ เช่น ได้ริเริ่มทำข่าวประกอบเสียงของส่วนภูมิภาค เพื่อจัดส่งมาให้สถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยที่กรุงเทพฯ ริเริ่มทำ Spot ของทางราชการ (ชุดโฆษณาและวรรณคดีด้านต่าง ๆ ของทางราชการ) เพื่อเผยแพร่ทางวิทยุ เช่น การรณรงค์นิยมไทย งานวันข้าราชการพลเรือน ปีลาธารณสุขมูลฐาน เป็นต้น ใน พ.ศ. ๒๕๑๙ ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้จัดทำรายงานข่าวการประชุมสุดยอดผู้นำอาเซียนที่กรุงเทพมหานคร และในปีเดียวกันได้รับมอบหมายให้เป็นผู้จัดทำรายงานข่าวการเผยแพร่ข่าวศิลปวัฒนธรรมครั้งแรกที่สหภาพโซเวียต

จากความอุตสาหะและความสำเร็จในการปฏิบัติงานดังกล่าวข้างต้น จึงได้รับการพิจารณาคัดเลือกให้เป็นข้าราชการดีเด่นของกรมประชาสัมพันธ์ ประจำปี ๒๕๒๗ ซึ่งนับว่าเป็นเกียรติประวัติที่น่าภาคภูมิใจยิ่ง

ในฐานะที่รับราชการมานานพอสมควร มีความเห็นเกี่ยวกับระบบราชการว่า ๑) ระบบราชการจะต้องมีการปรับปรุงแก้ไขอีกมาก เช่น ปัญหาความอืดอาด ไม่คล่องตัว ซึ่งมีผลให้ข้าราชการที่มีความตั้งใจ มีอุดมการณ์ ต้องพลอยถดถอยและถูกกลืนเข้าไปกับสภาพดังกล่าวด้วย ๒) การพิจารณาความดีความชอบเป็นสิ่งที่ควรมี ทั้งนี้ปัญหาจะไม่เกิดขึ้นหากผู้บังคับบัญชามีการพิจารณาและตัดสินด้วยความเที่ยงธรรมจริง ๆ ๓) การย้ายงานด้วยการอ้างว่าเบื่องานไม่น่าจะเป็นการแก้ปัญหที่ถูกต้อง ข้าราชการควรพยายามสร้างบรรยากาศการทำงานและปรับปรุงตนเองให้สามารถปฏิบัติงานนั้น ๆ ได้อย่างไม่น่าเบื่อหน่าย และ ๔) ข้าราชการจะต้องรับทั้งผิดและชอบไม่ดูดาบ

หลักการดำรงชีวิตและการทำงาน

สร้าง ความมั่นใจ ในการทำงาน

ผศ.ธีระศักดิ์ กำปรรณารักษ์*

คุณเคยคิดบ้างไหมว่า คุณใช้เวลามากกว่าหนึ่งในสามของชีวิตอยู่กับงานที่คุณทำ เมื่อเป็นเช่นนี้ ถ้าคุณไม่สามารถจะสนุกกับงานเพราะคุณขาดความมั่นใจจะก่อ นับว่าน่าเสียดายเวลาที่ผ่านไปในชีวิตอย่างมาก การทำงานไม่สนุกจะเป็นเพราะส่วนหนึ่งเกิดจากคุณขาดความมั่นใจในการทำงานหรือไม่呢 บางครั้งก็บอกได้ยากเหมือนกัน เมื่อเป็นเช่นนั้น คุณก็ลองสำรวจประสบการณ์ของตนเองอย่างคร่าว ๆ เอาเองแล้วกันว่า....

มีบ้างไหมที่เมื่อคุณตื่นขึ้นในเช้าวันจันทร์ แล้วต้องพูดกับตัวเองว่า

“นี่ต้องไปทำงานอีกแล้วหรือนี่?”

“เอ...เราจะต้องไปที่ทำงานอีกแล้วหรือนี่?”

“โธ้ย...เซ็งตายโหงเลยที่จะต้องไปทำงานอีกแล้วหรือนี่?”

“แล้วนี่ข้าจะเอางานอะไรไปโชว์เจ้านายเขาจะเนี่ย”

คุณรู้สึกว่าคุณจะต้องบังคับใจตัวเองให้ตื่นขึ้นเพื่อที่จะไปทำงานในวันจันทร์ เพราะคุณรู้สึกว่าคุณกำลังเดินเข้าหาความตึงเครียดของชีวิตที่คุณอยากจะเลี่ยงเสียให้สุดขอบฟ้า

หรือในบางขณะที่คุณอยู่ในที่ทำงาน คุณอาจจะทำงานไปด้วยความคิดความคำนึงที่ว่า

“เอ...เราจะทำงานได้อย่างนี้ได้อีกนานเท่าไรนะ?”

“นี่ไม่ช้าเขาคงจะไล่เราออกสินะ”

เกิดความรู้สึกกลัวว่าจะสูญเสียงานที่ทำอยู่บ่อยๆ เมื่อคุณเกิดความรู้สึกเช่นนี้เมื่อไร คุณจะ “ปอดลอย” ขึ้นมาทันที แม้กระทั่งจะสั่ง “ลูกน้อง” ของคุณทำงานก็ไม่กล้า ทำให้คุณต้องทำงานที่เป็นของลูกน้องของคุณเสียเอง หรือคุณทำงานหนักคนเดียว ก็เพราะความเป็นคนขี้เกรงใจจนจนไม่กล้าที่จะใช้คน คนไทยเป็นชนชาติที่แปลกที่มักจะเกรงใจในสิ่งที่ไม่ค่อยจะถูกต้อง สิ่งที่เราควรเกรงใจอย่างเช่น การส่งเสียงดังรบกวนชาวบ้านชาวช่องเขาเวลาจัดงานเลี้ยง

หรือทำผิดกฎจราจรละก็ ไม่ค่อยมีเหตุอาที่ไหนจะเกรงใจกันเลย แต่จะใช้ลูกน้องทำงานละก็มักจะนึกว่า “เฮ้อ ทำเองดีกว่าเกรงใจมัน มันกำลังพลินกับการอ่าน “คุณและหมอ” อยู่”

และเมื่อคุณเกิด “ปอดลอย” ขึ้นมา อะไรก็ “ลอย” ตามไปด้วย เช่น ถึงแม้ว่าคุณจะทำงานหนัก ผลงานดีเลิศแต่เวลาพิจารณาความดีความชอบเลื่อนชั้น เลื่อนตำแหน่ง โอกาสทองของคุณก็ “ลอย” ผ่านไปอย่างไม่มีแสบแล แล้วคุณก็มานั่งเคียดแค้นกับความยุติธรรมที่คุณได้รับ คุณอาจจะโกรธเคืองเทพดาฟ้าดินที่ไม่ช่วยเหลือนักบวชเลย ทั้ง ๆ ที่หัวหมูไก่ต้อน ก็ได้เช่นไรวันหมดไปหลายตัวแล้ว

ขณะเดียวกัน ความ “ปอดลอย” นี้ยังทำให้คนกลัวที่จะเป็นผู้ประสบความสำเร็จ เพราะคุณคิดว่าหากคุณ “สำเร็จ” กว่านี้ คุณอาจจะต้องทำงานที่ยากขึ้น งานที่มีความรับผิดชอบมากขึ้น และคุณก็นึกว่า อาตมาคงจะทำ “ไม่ได้” แน่ ๆ คำว่า “ไม่ได้” นี้หลายคนเกิดจากการประเมินตัวเองต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงของตนเอง

คนที่ขาดความมั่นใจเช่นนี้อาจจะกลายเป็นคนก้าวร้าวทะเล้ง และระรานคนอื่นโดยไม่รู้ตัว แทนที่จะแสดงความต้องการที่แท้จริงของตนเองว่า ตนเองต้องการอะไรในชีวิตคนพวกนี้อาจจะเที่ยวติโนติโนว่าคนโน้นคนนี้ “ไล่กัด” เพื่อนร่วมงานอื่น ๆ การกระทำ เช่นนี้ส่วนหนึ่งเพื่อปกปิดความขลาดกลัวของตนเอง แล้วยังเป็นการขับไล่เพื่อนตัวเอง ทำให้ขาดการสนับสนุนจากคนรอบข้าง เลยยิ่งทำให้ตัวเองขาดความมั่นใจเป็นซ้ำสอง ถ้าคุณพบว่า คุณก้าวร้าวกับคนอื่นเกินกว่าเหตุไม่ให้อุ่นเฉียวง่าย ๆ ในเวลาทำงานละก็ คุณอาจจะเป็นคนหนึ่งที่ “ปอดลอย” แต่ซ่อมไว้ด้วยความก้าวร้าวก็ได้

ไม่ว่าคุณจะเป็นพนักงานระดับไหนก็ตาม ถ้าคุณพบว่าตัวเองเกิดความรู้สึกเช่นนี้ในชีวิตการทำงานของคุณบ่อยครั้งละก็ คุณก็น่าจะวิเคราะห์ตัวเองออกมาว่าคุณเป็นคน “ปอด” ที่จะแสดงออก คุณรู้สึก

อึดอัดกับชีวิตและงาน พบว่างานที่คุณทำนี้ไม่มีวันที่จะก้าวหน้า รู้สึกว่าตัวเองคงจะเป็น “บอนไซ” ที่ไม่มีวันโตในชาตินี้ ผลที่สุด คุณอาจจะกลายเป็นยายแก่หรือตาแก่ขี้บ่นที่นำเบือหม่าย กลายเป็นผู้ที่คอยแต่จะพูดว่า “เฮ้อ...ควรจะทำอะไรซักอย่าง ทำไม่ปล่อยให้มันเป็นอย่างนี้ละ”

ถ้าจะวิเคราะห์กันให้ลึกซึ้งแล้ว เราอาจจะพบว่า คนที่ขาดความมั่นใจในการทำงานนั้น มักจะเป็นคนที่ขาดเป้าหมายในการทำงานที่เด่นชัด ไม่รู้ว่าตัวเองทำงานไปเพื่ออะไร เมื่อไม่รู้ว่าตัวเองต้องการอะไรในชีวิตก็คงจะยากที่จะทำอะไรถูก เมื่อทำอะไรไม่ถูกทำอะไรสะเปะสะปะ ไม่ช้าก็กลายเป็นคนขาดความมั่นใจ ขาดความกระตือรือร้น และที่ร้ายไปกว่านั้นคนพวกนี้อาจจะไม่นับถือตัวเอง ไม่ซื่อสัตย์ต่อความรู้สึกของตนเอง มองตนเองว่าไร้ค่าชอบเปรียบเทียบกับคนอื่นอยู่เสมอ การไม่นับถือตัวเองนั้นอาจจะแสดงออกด้วยการยกยอคนอื่นเกินกว่าเหตุ เช่น เราจะพบคนจำนวนไม่น้อยที่มักจะพูดว่า “นี่เพราะคุณแท้ ๆ ที่มีมันสมองอันปราดเปรื่องประกอบการณ์อันล่ำลึก จึงทำให้งานนี้สำเร็จไปได้ ถ้าลำพังผมทำเองละก็ ป่านนี้ลากเข้าป่าไปเรียบร้อยแล้ว คงไม่ได้เห็นดาวเห็นตะวันหรอกนี่” คนที่ไม่ซื่อสัตย์ต่อความรู้สึกต่อตนเอง มักจะฉลาดที่จะเป็นตัวของตัวเอง และมักจะเพ้อเจ้อว่า “นี่ฉันเป็น ศ.อ.ก. ละก็ฉันคงจะดำเนินการนี้อย่างเด็ดขาดเลย” หรือ “นี่ฉันฉันรวยกว่านี้ ฉันคงจะไม่ต้องออกหักเหมือนอย่างนี้” คนเหล่านี้มักจะคิดว่า สิ่งที่ไม่ได้เป็นของตัวเองมักจะดีกว่าสิ่งที่ตัวเองมีอยู่ ประเภทเดียวกับที่ว่า “ปลาดกน้ำตัวโต” คือเหตุการณ์ที่ผ่านพ้นไปแล้วหรือสิ่งที่ได้พลาดไปแล้ว และคนอื่นไม่มีโอกาสเห็น มักจะตีราคาสูงกว่าสิ่งที่เป็นอยู่ในขณะนี้ เหมือนกับว่าสิ่งที่ตัวเองรับผิดชอบอยู่ หรือที่เป็นอยู่นั้นมักจะไม่ค่อยดี ไม่ค่อยยอมรับตัวเองเท่าใดนัก ดังนั้น หลักที่สำคัญของการสร้างความมั่นใจที่เหนือหลักใดทั้งหมดก็คือ

“กล้าเป็นตัวของตัวเอง”

เพราะตัวเราเท่านั้นที่จะอยู่กับเราตลอดเวลา การปฏิเสธตัวเองเท่ากับเป็นการเหยียบย่ำหัวใจตัวเองอยู่ตลอด แล้วคุณจะสามารถยืนหยัดลุกขึ้นมาได้อย่างไรละ นอกจากนี้ พลังแห่งความมั่นใจในงานนั้นสามารถที่จะฝึกได้ครับฝึกโดยการแสดงออก

หลักในการเสริมสร้างความกล้าแสดงออกในการทำงาน ประกอบด้วยลักษณะที่สำคัญ ๔ ประการด้วยกันคือ

ต้องมีความกระตือรือร้นอยู่ตลอดเวลา การที่คุณจะมีความกระตือรือร้นอยู่ตลอดเวลาอยู่ได้นั้น คุณจะต้องมีเป้าหมายในการทำงาน ถ้าคุณขาดเป้าหมายแล้วถึงแม้ว่าคุณจะเกิดความกระตือรือร้นก็จะกลายเป็นลูกลี้ลุดลอนอยู่ไม่สุขมากกว่า แบบนี้ก็เป็นโรคประสาทเหมือนกัน การมีเป้าหมายจะทำให้คุณรู้อย่างแน่ชัดว่าคุณจะทำอะไร เมื่อคุณมีเป้าหมายที่แน่นอน คุณก็สามารถกำหนดขั้นตอนในการทำงานของคุณได้ อย่างไรก็ตาม ลักษณะเป้าหมายที่ดีควรจะตั้งอยู่บนพื้นฐานแห่งความเป็นจริง ไม่ใช่เพื่อฝันอยากเป็นโน่นเป็นนี่โดยไม่คำนึงหรือประมาณความสามารถที่แท้จริงของตนเอง เช่น ชาดวันแต่ใฝ่ฝันอยากจะเป็นแชมป์วิ่งเร็วก็คงจะเหนื่อยเปล่า

ฝึกฝนตนเองให้มีความสามารถอยู่เสมอ ในการที่คุณกล้าจะแสดงออกเพื่อเสริมสร้างพลังความมั่นใจได้นั้น นอกจากคุณจะต้องมีความกระตือรือร้นอย่างมีเป้าหมายแล้วคุณเองยังต้องมีความสามารถที่จะทำงานด้วย คุณจะมีความมั่นใจไม่ได้ถ้าคุณขาดความสามารถในงาน ดังนั้น คุณต้องฝึกฝนตนเองให้มีความรู้ความสามารถอยู่ตลอดเวลา อุปสรรคต่างๆ ที่เกิดขึ้นในการทำงาน เนื่องจากความสามารถไม่เพียงพอ ย่อมทำให้ความมั่นใจของคุณลดน้อยถอยไปได้เสมอ การขาดความสามารถนั้นนอกจากเกิดความเกียจคร้าน ขาดความกระตือรือร้นแล้วยังเกิดจากความเข้าใจตนเองไม่ถูกต้อง เช่น มองว่าตนเองมีความสามารถ แต่แท้ที่จริงไม่มีความสามารถพอทำงานจริงเข้าก็เลยพลาด ทำให้เสียความมั่นใจ มีนักศึกษาผู้หนึ่งเคยมาคุยกับเพื่อนอาจารย์ด้วยกันว่า “ผมไม่อยากเรียนแล้ว” อาจารย์ที่ปรึกษา ก็เลยถามว่า “ทำไมล่ะ?” ก็ได้รับคำตอบว่า “ผมนั้นรู้พอ ๆ กับพระพุทธเจ้าผมรู้ว่าทุกขคืออะไร ผมรู้อรุณสวัสดิ์ ผมอยากจะไปเรียนต่อเมืองนอก เรียนเมืองนอกค่อยสมัครดีศรีหน่อย” อาจารย์ท่านนั้นก็ขอดูเกรดการเรียนพบว่าเกรดเฉลี่ยแค่ ๑.๗๕ กำลังจะถูกออกจากมหาวิทยาลัย ก็เป็นตัวอย่างของการไม่รู้จักตัวเอง

มีความสามารถที่ควบคุมความกังวลใจและความกลัวได้ การแสดงออกของอารมณ์ที่ไม่เหมาะสมเช่น ตัวโตยังกับอะไรแต่กลัวตุ๊กแก กลัวงูดินจะกัด ความซีกกลัว ซีกกังวลใจ จะทำให้เกิดความเครียด มีอารมณ์ฉุนเฉียว ทำให้เกิดความเหนื่อยและความเบื่อหน่ายในการงาน ความกลัวอาจจะทำให้หลีกเลี่ยงการทำงานบางอย่าง เช่น คนที่ไม่กล้าเสี่ยงอาจจะหลีกเลี่ยงที่จะไม่ขึ้นรถ หรืออาจจะไม่ยอมรับตำแหน่งที่สูงขึ้นไปอีก ซึ่งทำให้ไม่สามารถประสบความสำเร็จในการทำงานได้ ด้วยเหตุนี้คุณจะต้องเพิ่มพูนทักษะในการควบคุมความกังวลใจและความกลัวได้ การควบคุมและลดความกังวลใจ สามารถทำ

ได้ด้วยการฝึกการลดความตึงเครียด เช่น ด้วยวิธีหายใจลึก ๆ แล้วกลืนไว้จนรู้สึกเครียด แล้วหายใจออกจนสุดลมหายใจ จะทำให้รู้สึกผ่อนคลาย ทำอย่างนี้หลาย ๆ ครั้ง พยายามเกร็งกล้ามเนื้อที่ละส่วน แล้วผ่อนคลาย การนวดหรืออาบน้ำอุ่น คิดถึงตนเองในแง่ดี ในแง่บวก วิธีการฝึกเหล่านี้จะช่วยลดความเครียดได้ ส่วนการกำจัดความกลัวที่ไม่สมเหตุผลสมผลสามารถจะทำได้ด้วยวิธีค่อย ๆ ทำให้เคยชิน เช่น คนที่กลัวการพูดในที่ประชุมใหญ่ มีคนฟังเป็นจำนวนมาก ก็อาจจะฝึกรายงานในที่ประชุมย่อย พร้อมทั้งเทคนิคการลดความตึงเครียด การค่อย ๆ ทำให้ชินจึงเป็นการให้เคยชินกับสิ่งที่ทำให้กลัวทีละน้อย จนกลายเป็นความไม่กลัวในสิ่งนั้น

เสริมสร้างมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนร่วมงาน คนเราจะกล้าและมีความมั่นใจก็ต้องมีเพื่อนหนุน หรือหากเรารู้สึกว่าเราอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่เราคิดว่ามีความจริงใจต่อเรา เราย่อมมีความกล้าและมีความมั่นใจมากขึ้นวิลเลียม โรเบิร์ตส์ นักให้คำปรึกษาและแนะแนวด้านอาชีพผู้มีชื่อของสหรัฐกล่าวว่า “คนที่ออกจากงาน หรือไม่ได้รับการเลื่อนตำแหน่ง มีสาเหตุจากการเข้ากับคนอื่นไม่ได้มากกว่าสาเหตุอื่น” การทำงานจะเก่งงานแต่อย่างเดียวนั้นย่อมไม่ได้การ เก่งงานอย่างเดียวไม่สามารถจะก้าวหน้าได้ เพราะขาดคนสนับสนุนคำจูน “เก่งคน” จึงเป็นส่วนสำคัญในการเสริมสร้างความสำเร็จและความมั่นใจในงานที่ทำ แต่การที่คุณจะ “เก่งงาน” นั้น คุณจะต้องรู้จักเอาใจเราไปใส่ใจเขาบ้าง มีความเมตตาและปรารถนาดีต่อผู้อื่นอย่างจริงใจ อย่าเอาเปรียบหรือขอให้ “กู” ได้แต่ข้างเดียว คุณต้องเรียนรู้ที่จะให้ความช่วยเหลือหรือปฏิเสธความช่วยเหลือผู้อื่น คนบางคนปฏิเสธคนไม่เป็น ก็อาจจะเป็นเหยื่อของสถานการณ์หรือคนบางคน ทำให้คุณต้องเจ็บปวดในหัวใจของตนเอง จนไม่อยากจะคบเพื่อนก็มี การหลอกล่อใช้คนเพื่อผลประโยชน์ของตนเองหรือลงเอาผลประโยชน์แล้วให้

ผลตอบแทนแต่น้อย ชำยหน้าด้านทวงบุญคุณอีกมากมาย คนแบบนี้อาจจะหลอกล่อใช้คนบางประเภทที่ “หงอ” และไม่เป็นตัวของตัวเอง หรือคนบางประเภทที่ยังไม่มีทางไป ความไม่เท่าเทียมย่อมทำให้ความสัมพันธ์ไม่ยั่งยืน ไม่ช้าเพื่อนฝูงก็คงจะหนีหายไปทีละทีละนิด ดังนั้น ความจริงใจ จึงเป็นคุณสมบัติที่สำคัญที่สุดของการสร้างมิตร จิตวิทยาไม่เคยสอนให้คน “หลอกล่อ” แต่คนที่เรียนจิตวิทยาแล้วนำจิตวิทยาไป “หลอกล่อ” คนอื่นนั้น ตายเพราะตาบตัวเองมีเป็นตัวอย่างมากมาย

ครับ ผมก็หวังว่าแนวความคิดเหล่านี้คงจะเป็นประโยชน์ต่อการเสริมสร้างพลังความมั่นใจให้กับคุณในหน้าที่การงานบ้าง แต่เมื่อคุณได้มีความมั่นใจในระดับหนึ่งแล้ว ขอให้ระวังสิ่งที่เราเรียกว่า “การหลงตัวเอง” คิดว่าตัวเองนั้นต้องเป็นที่ต้องการของคนอื่นอยู่ตลอดเวลา ต้องการเห็นความสำคัญของตนเองอย่างไม่ขาดสาย จนละเมอเพ้อพกเป็นเพลงว่า “ถ้าหากขาดฉันแล้วเธอจะรู้สึก” เหมือนคนบางคนจะก้อ คงจะยุ่งยากพิลึก! ๑๕

แนะนำบุคคลน่าสนใจ

นายแพทย์สาโรจน์ อรรถวิทักษ์

ผู้อำนวยการโรงพยาบาลราชวิถี กรมการแพทย์

วารสารข้าราชการฉบับนี้มีความยินดีที่จะแนะนำให้ท่านผู้อ่านได้รู้จักกับบุคคลที่น่าสนใจในวงการแพทย์ ท่านผู้นี้คือ นายแพทย์สาโรจน์ อรรถวิทักษ์ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลราชวิถี

ประวัติ

เกิดเมื่อวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๔๗๑ ที่จังหวัดตาก จบชั้นมัธยมปีที่ ๔ จากโรงเรียนมัธยมวัดสระเกษ มัธยมปีที่ ๖ จากโรงเรียนอานวยศิลป์ จบเตรียมแพทย์แผนกวิทยาศาสตร์จากโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาจุฬาฯ จากนั้นได้เข้าศึกษาต่อที่คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลศิริราช มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ (มหาวิทยาลัยมหิดลในปัจจุบัน) สำเร็จแพทยศาสตรบัณฑิต เมื่อปี ๒๔๙๕

ชีวิตราชการของท่านกล่าวได้ว่าท่านเป็นลูกหม้อของโรงพยาบาลราชวิถี กรมการแพทย์มาตลอดตั้งแต่สมัยที่โรงพยาบาลแห่งนี้ยังเป็นโรงพยาบาลหญิง ท่านเริ่มรับราชการเมื่อปี ๒๔๙๕ ในตำแหน่งนายแพทย์โท ปี ๒๔๙๖ เป็นนายแพทย์เอกผู้ชำนาญทางสูติกรรม ปี ๒๔๙๗ เป็นนายแพทย์พิเศษทางสูติรีเวชศาสตร์ ปี ๒๔๙๘ เป็นนายแพทย์ระดับ ๑ และตั้งแต่ตุลาคม ๒๔๙๐ จนกระทั่งปัจจุบัน เป็นนายแพทย์ระดับ ๔ ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงพยาบาล

ผลงานในอดีตที่ภาคภูมิใจ

๑. การปรับปรุงโรงพยาบาล ได้มีส่วนร่วมในการปรับปรุงการบริหารและการดำเนินงานโรงพยาบาลจากที่ให้การรักษาเฉพาะผู้ป่วยสตรี มาเป็นการรักษาผู้ป่วย

ทั่วไป ได้มีส่วนสนับสนุนให้มีการก่อสร้างอาคาร “ตึกสตรีนทร์” ขึ้น และริเริ่มให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ขึ้นในโรงพยาบาล เช่น ธนาคาร ที่ทำการไปรษณีย์ บิมน้ำมัน เป็นต้น

๒. โครงการรักษาโรคทางโทรศัพท์ตลอดเวลา โดยที่การให้บริการด้านการรักษาของโรงพยาบาลไม่สามารถสนองตอบความต้องการของประชาชนได้อย่างทั่วถึง เนื่องจากข้อจำกัดหลาย ๆ ประการ จึงได้ริเริ่มให้มีโครงการนี้ขึ้น เพื่อให้ประชาชนสามารถปรึกษาปัญหาด้านสุขภาพอนามัยจากแพทย์โดยไม่ต้องเดินทางมาถึงโรงพยาบาล วิธีนี้ช่วยให้ประชาชนได้ทราบวิธีการป้องกันและรักษาสุขภาพอนามัยด้วยตนเอง ผู้ป่วยที่มีอาการของโรคเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็สามารถรักษาดูแลเองไปได้โดยไม่ต้องเสียเวลามาโรงพยาบาล นอกจากนี้ยังช่วยให้ญาติของผู้ป่วยหนักสามารถปฐมพยาบาลผู้ป่วยก่อนที่จะนำส่งโรงพยาบาลต่อไปซึ่งเป็นการบรรเทาอาการของโรคไม่ให้งถึงขั้นอันตรายหรือสายเกินแก้

๓. โครงการถึงประตูบ้าน เป็นโครงการที่ได้ริเริ่มขึ้นมาเพื่อให้การบริการรักษาพยาบาลเป็นไปในลักษณะพบกันครึ่งทางระหว่างแพทย์พยาบาลกับผู้ป่วย โดยดำเนินการในเขตกรุงเทพฯ และเมืองรายรอบ กล่าวคือ เมื่อผู้ป่วยเข้ามารับการรักษามิใช่ไปโรงพยาบาลสักพักหนึ่งแล้ว โรงพยาบาลก็จะส่งตัวผู้ป่วยกลับไปพักที่บ้าน โดยโรงพยาบาลจะส่งแพทย์พยาบาล นักสังคมสงเคราะห์ ไปดูแลอาการที่บ้านเป็นระยะ ๆ วิธีนี้ช่วยให้ผู้ป่วยมีความสบายใจ และอบอุ่น ที่ได้อยู่ใกล้ชิดกับครอบครัวตามปกติ นอกจากนี้ยังทำให้โรงพยาบาลมีที่ว่างสามารถรับผู้ป่วยเข้ามาพักรักษาตัวได้เพิ่มขึ้น

หลักในการทำงาน

ท่านได้ให้หลักในการทำงานว่า โดยปกติในการทำงานย่อมพบปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ เป็นธรรมดาทุกคนจึงควรอดทนต่อสู้ ไม่ท้อถอย ต้องทำงานให้เต็มความสามารถ ตามกำลังและทรัพยากรที่มีอยู่รู้จักใช้ทรัพยากรและปัจจัยที่มีอยู่ให้เกิดประสิทธิภาพมากที่สุด ต้องทำงานด้วยความเต็มใจและสุขใจ ในแง่การปกครองบังคับบัญชาท่านถือว่าสวัสดิการเป็นเรื่องที่สำคัญที่มีผลต่อการทำงาน ท่านจึงได้พยายามปรับปรุงสวัสดิการต่าง ๆ ของเจ้าหน้าที่มาตลอด

ท่านกล่าวเน้นว่า การให้บริการผู้ป่วย ใ้มาก ๆ และมีผลสำเร็จเป็นประโยชน์ต่อผู้ป้อนั้น เป็นความมุ่งหวังสูงสุดที่อยู่ในใจของท่านมาตลอด